

BẦY THIÊN NGA VỖ CÁNH

Phan Nhật Bắc

Cứ mỗi năm đến hẹn lại lên, tôi lại về thăm Swan Hill. Năm nay có phần đặc biệt vì tôi nhận một email từ ông bạn Úc già kèm theo một di chúc. Tôi hơi làm lạ, mình đâu có ai thân nhân ở nơi Swan Hill khi ho cò gáy, nhưng đọc kỹ là di chúc của ông bác sĩ Williams. Ông để lại cho tôi mảnh đất nông trại khoảng hai mẫu tây trị giá khoảng \$50.000 dollars. Chúng tôi đồng ý tặng lại và làm giấy chuyển nhượng cho nhà thờ và họ đạo tại đó vì thật ra tuổi tôi đã trên 60, không còn màng đến của cải tài sản từ trên trời rơi xuống.

Tôi nói với vợ thu xếp áo quần lật vặt book vé xe lửa đi sớm về Swan Hill. Câu chuyện thằng “Chinese” lưu lạc đến vùng đất xa lạ là tôi bắt đầu từ khi chân ướt chân ráo đến với cái bệnh xá đầu hiu nằm tại Swan Hill (Đồi Thiên Nga), những địa danh như Mangoes Hill (Dốc Xoài), Broken Hill (Đồi đứt đoạn) hay Tamarind Hill (Dốc Me)... nghe rất mộc mạc quê mùa giống như ở quê hương tôi.

Vợ tôi đưa tôi đến ga xe lửa, tôi khoác cái túi xách lủi vào sân ga. Chiếc xe lửa hiện đại chạy trên 100 cây số giờ không như cách đây 42 năm bò ịch bằng máy dầu cặn. Vào tìm số ghế ngồi xong tôi thả hồn về dĩ vãng ...

Tháng 2 năm 1978 Văn phòng tìm việc tại Trung tâm tạm cư dành cho dân tị nạn Việt Nam gọi tôi lên. Ông già Úc nhường đôi kính cận nhìn tôi:

- Hello mà khỏe không?

- Khỏe thưa ông.

- Tao có việc làm này cho mà đúng như nghề nghiệp của mà ghi trong hồ sơ tị nạn. Mà là Medical Assistant đã làm trong Bệnh viện Quân đội à? Mà là Vi xi, hay South VN đánh thuê cho Yankee?

Tôi không hài lòng vì câu hỏi này nhưng tụi Úc đa số không thiện cảm với chính quyền Miền Nam vì thời đó Đảng Lao động Úc đã bang giao với chính quyền đương nhiệm và có cảm tình với Cộng sản VN.

- Ông nghĩ sao mà hỏi tôi câu này? tôi là dân tị nạn chứ không phải di dân. Tôi ra đi từ miền Nam và là lính miền Nam, không phải Vi xi.

- Ô tao xin lỗi, trong hồ sơ ghi không rõ ràng, thôi bỏ qua. Cho tao hỏi mày có bằng cấp gì mang theo không ?

- Tôi ra đi chỉ có cái body và cái bằng lái xe quân đội.

Tôi trả lời giọng không vui vì ông này cũng là dân kỳ thị đầu đen.

- À được, mày có cái này cũng tạm. Tao viết cho mày một lá thư giới thiệu đến văn phòng Bệnh xá Swan hill nói là mày đã làm tại Second field Hospital, trình độ như Master Nurse bên này. Mày đồng ý tao cho người đánh máy cái sơ yếu là mày có 4 năm kinh nghiệm với nghề Baby Delivery (Hộ sanh) như trong hồ sơ cá nhân của bộ Di trú.

Trời mẹ ơi ! Tôi nghe muốn lũng bùng nổ tai, thôi kệ nó cứ hạ hồi phân giải. Không biết cha thông dịch viên bên trại tị nạn nào chơi tôi nên dịch như vậy. Tôi chỉ khai là có làm việc đỡ đỡ cho gia đình quân nhân chứ có phải hộ sanh?

- Ngày thứ hai mày lên đây nhận thư giới thiệu, vé xe lửa cùng cái cheque \$70 dollars trợ cấp một tháng. Mày có gì hỏi thêm không?

Tôi lắc đầu cảm ơn ông ta, quay ra đi lang thang trên con đường hun hút trước mặt. Một nỗi lo âu vu vơ về vùng đất nơi tôi sẽ đến nhận việc. Làm cu li tại nhà máy ráp xe thì vui hơn vì nhiều người Việt, có thể chén thù chén tạc bù khú với nhau cuối tuần cho quên đời ly hương- nhưng tôi còn thích nghề y, nên cứ đi thử xem sao. Mình phiếu lưu cả ngàn dặm bây giờ có 200 cây số có gì mà lo ngại. Và chẳng có gì phải sửa soạn, với cái ba lô và vài bộ đồ giống như lính ngày xưa, tôi lên văn phòng nhận việc lấy thư giới thiệu, vé xe lửa cùng tấm cheque; xong đón xe bus đến nhà bank bỏ vào rồi đi thẳng ra ga Flinder lên chuyến tàu 10 giờ sáng. Chân ướt chân ráo đến Úc tôi vẫn còn ló ngó với những địa danh xa lạ, từng trạm xe... nhưng không sao, chỉ sợ ngủ quên rồi đi tuốt luôn. Ngồi an tọa vào số ghế tôi nhìn băng qua ra khung cửa sổ. Trời xám xịt vì cơn mưa chợt kéo đến. Tôi bỗng nhớ Việt Nam kinh khủng, một nỗi nhớ không tả được. Lòng bỗng chùng xuống, nước mắt muốn rơi. Nhìn bên dưới sân ga không người yêu, không bạn bè, không một ai tiễn đưa và không cả quê hương. Tiếng còi tàu báo hiệu rời bến, tàu bắt đầu tăng tốc khi ra khỏi thành phố. Những nông trại lúa mì thẳng tắp không một ngôi nhà. Lúc còn ở trại tị nạn nhiều người Việt từ chối đi Úc nói là đi kinh tế mới. Tôi không hiểu họ đi tị nạn hay đi du lịch, cứ một hai đời đi Mỹ. Bây giờ nhìn những cánh đồng mênh mông bát ngát tận chân trời tôi mới thấm. Nước Úc lãnh thổ rộng gần bằng nước Mỹ mà dân số năm 1978 thời tôi đến chỉ có 14 triệu dân. Xe lửa vùn vụt đi ngang những trang trại trồng dâu và táo không có một bóng người. Đến ga Bendigo xe dừng đón khách, một ông lính Úc lên xe ngồi cạnh tôi. Ông nhìn tôi, tôi nhìn ông không ai nói một lời. Khoảng một thời gian khá lâu ông mới mở mồm hỏi tôi: - *Mày là Chinese?* lúc này chẳng ai biết người Việt hể đầu đen là Tàu. Tôi làm thinh không trả lời nhìn ra khung cửa

- Hi Sir, cho xem vé.

Tôi móc vé ra đưa cho người soát vé rồi im lặng

- Can you speak English? Ông lính lại lên tiếng, tôi gật đầu

- Mà là Chinese?

- No, tao là người Việt tị nạn.

Ông lính Úc rú lên mừng rỡ chụp vai tôi như người bạn cố tri:

- Ô My God, tao đã từng đến xứ của mày.

Ông mở cặp da đưa tôi coi bản tướng mạo quân vụ và hình ảnh lúc ông tham chiến tại Việt Nam. Tôi không mấy hứng thú vì buồn nhớ cảnh rời miền Nam ly hương đến đây. Ông lính Úc cấp Đại úy hỏi:

- Mày có trong quân đội không?

- Có. Tôi ở trong quân đội 10 năm (4 năm lính và 6 năm trong trường TSQ, đủ 10 năm trong lính)

Ông ngạc nhiên nhìn khuôn mặt còn non choẹt của tôi không tin, nhưng không hỏi gì thêm. Ông nghĩ tôi ba xạo nên không thèm nói thêm một lời.

Còn 100 cây số nữa đến Swan Hill. Tôi nhắm mắt thả hồn trong giấc mộng. Bên tôi ông lính Úc ngáy như kéo gỗ.

Tôi hỏi ông lính Úc khi thức dậy:

- Ông có chạm trán với VC bao giờ chưa?

- Có đụng lai rai nhưng tao thoát chết mấy lần

Tôi cười nói:

- Nhờ ông ngủ ngáy lớn nên VC nó sợ.

Ông ta cười ha hả:

- Mày biết đùa tao rất thích, nhưng lúc đó tao không đi kích đêm, mà lúc trẻ tao không ngáy như bây giờ.

- Ông không tin tôi đi lính 10 năm? Tôi hỏi

- Never, mày còn quá trẻ mà

Tôi giải thích, ông ta mới hiểu ra và hỏi:

- Giờ mày đi đâu?

- Tôi đến Swan Hill nhận việc

- Việc gì ở đó? Mà muốn làm nông dân?
- Không, tôi nhận việc ở một bệnh xá nhỏ cách đó 8 cây số
- Mà là doctor ? Ông ta hỏi lại
- Không phải doctor chỉ phụ tá thôi
- Tao cũng xuống Swan hill, nhà vợ tao ở đó. Có ai ra đón mà không ?
- Có xe bệnh xá hẹn đón tôi rồi.

Ông lính Úc đưa địa chỉ và số phone cho tôi và hẹn sẽ tìm tôi ở bệnh xá. Biết tôi là sĩ quan trợ y của VNCH ông mừng vui rủ tôi lên nhà hàng làm ly bia

- Tôi chỉ uống vào buổi tối, đang đói cho bia vào khó chịu lắm
- Ha ha... thì làm cái hamburger rồi bia sau.

Tôi lắc đầu nhưng rồi cũng theo ông lên nhà hàng. Giờ ăn trưa khách đông nghẹt. Tôi là thằng đầu đen duy nhất trong đám da trắng đi với một ông đại úy người bản xứ. Mọi việc đều vui vẻ. Rồi ông Đại úy giới thiệu tôi với ông bếp trưởng, ông ta mừng tôi một ly Victoria Bitter. Bụng thì đói, tọng vào một ly bia muốn quắc cần câu nên tôi đòi ăn trưa

- Tao sẽ đãi mà món ăn đặc biệt

Ông bếp trưởng sau một hồi trong bếp mang ra một cái đùi cừu to chẳng hơn cả 3 ký. Ông tưởng tôi ăn giống người Úc. Ông cũng là cựu quân nhân Úc đã giải ngũ nên rất có cảm tình với cánh lính. Khách trong nhà hàng khi biết tôi là người Việt tị nạn cũng tiếp rất nồng hậu. Có hơi men tôi bản tiếng Anh vì vút kể về chuyến vượt biên trên biển, thỉnh thoảng bí từ tôi chêm tiếng mẹ đẻ bọn họ cũng gật đầu lia lịa dù chẳng hiểu thằng chệt này nó nói cái gì. Ông đại úy Úc cũng bô bô nâng tôi lên tận mây xanh. Bia vào lời ra, tôi quên mất là tôi đang nhận việc làm, ngày đầu tiên điều cấm kỵ là có hơi men. Mấy ông Úc cứ mời toàn là ly cối, tôi chơi luôn nhưng vào nhà vệ sinh móc họng cho nôn ra nên tỉnh rụi, trong khi ông Đại úy Úc loạng choạng. Chúng tôi về lại chỗ ngồi

- Mà uống bia như uống nước lạnh mà không say. Ông lè nè

Bụng còn cào, trước khi rời nhà hàng tôi quơ một khúc bánh mì đen như than hầm lần đầu tôi thấy dầu trong túi quần đem ra nhai nhóc nhách.

Đến ga Swan hill xe dừng, tôi và ông lính Úc chia tay hẹn gặp lại. Xuống xe lửa. Trời xám ngắt, có một ông tây và một bà mập đưa tấm bảng tên tôi ra quơ. Thật ra cũng chẳng cần tấm bảng vì tôi là tên đầu đen duy nhất trên chuyến xe

- Mà là Lee?

-Yeah.

Cả hai bắt tay tự giới thiệu là nhân viên Bệnh viện Swan hill đến đón về gặp giám đốc bệnh viện trước, rồi mới về bệnh xá cách hai chục cây số. Tôi không thắc mắc và không

cần hỏi thêm theo ra xe. Chiếc Holden xe của Úc mang bảng số công xa màu đỏ

- Đồ dùng máy chỉ có như vậy sao? Ông Úc hỏi

- Vâng thưa ông, tôi chỉ có gia tài là cái túi xách này

Cả hai người cùng cười. Họ ít nói chuyện, tôi cũng ngậm tăm không biết nói gì. Bầu trời mưa rơi lác đác thật ảm đạm. Đến bệnh viện Swan hill- cũng bề thế cỡ một Bệnh viện tỉnh bên Việt nam dù chỉ là một cái quận, hai người Úc dẫn tôi vào phòng đợi rồi bảo chờ. Khoảng 5 phút sau một ông mang cặp kính cận dày như đít chai bia vào phòng nhìn tôi và cái hồ sơ trên tay, giới thiệu là giám đốc bệnh viện này. Không bắt tay ông vào đề ngay:

- Tiếng Anh mày đủ để nhận công việc này. Theo như hồ sơ mày có 4 năm kinh nghiệm tại một Bệnh viện quân đội bên Việt nam phải không?

Tôi gật đầu. Ông ta nói thêm:

- Bên này không có những căn bệnh ôn đới như sốt rét, càng không có giang mai, lậu... Những căn bệnh nhiều là tim, béo phì, tiểu đường... Công việc không có gì nhiều khê, mày ký vào khế ước với mức lương bắt đầu là 10 ngàn một năm, mỗi năm tăng 1 phần trăm. Có gì thắc mắc gặp tao.

Ông đưa tôi hồ sơ, tôi chẳng cần xem và ký ngay rồi đưa lại. Mọi việc xong tôi theo hai người Úc về Murawee. Con đường Niemannrd vắng lặng toàn tên thổ dân, hai bên đường đồng cỏ dại mênh mông. Ông Úc chọt lên tiếng:

- Lee, mày về bệnh xá gặp ông Dr John ở đó, tụi tao chỉ là nhân viên hành chánh. Công việc nhàn hạ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Mày có thể rong chơi khắp chốn bằng ngựa. Dân bản địa là người Aboriginal. Mày có thể đi câu tại Sông Murray nhiều cá chẻm nếu thích câu cá.

- Tôi chưa biết nhưng sẽ nghe lời ông. Phải tập cưỡi ngựa chứ không bị té. Bên tôi ngựa chỉ dùng kéo xe, tôi sợ chúng đá nên chưa bao giờ dám thử leo lên lưng.

Cả hai người đều cười. Câu chuyện bắt đầu cởi mở. Tôi đi vào con đường trải nhựa đen, bệnh xá nằm hút gần khu rừng cây khuynh điệp trông như một khách sạn nhỏ. Dân cư ở đây thưa thớt toàn làm nông trại.

Xe vừa vào sân, ông Dr John đứng bên trong nhìn ra cười xã giao rồi đi ra bắt tay:

- Tao rất vui và hân hạnh mày nhận việc ở đây. Phía cuối có căn phòng trống mày tạm ở đó nếu thích, còn không ra phố mượn chỗ ở. Ngoài phố có quán bar và chỗ đánh cá ngựa.

Đua ngựa là truyền thống của tiểu bang Victoria, tôi không có máu cờ bạc nhưng máu dê thì đầy huyết quản(!)

- Tôi ở tạm căn phòng đó rồi tính sau

Ông Dr. John đưa chìa khóa phòng nói:

- Mà y cứ nghỉ ngơi từ từ rồi làm việc. Ăn uống xuống nhà ăn bệnh xá không tốn tiền cứ ăn thoải mái. Lương sẽ vào sổ bank của mà y mỗi hai tuần. Mai tao dẫn đi giới thiệu mọi người làm quen

Căn phòng khá rộng, cửa sổ nhìn ra phía con sông, tường sơn màu xanh nhạt, một tủ lạnh một bếp ga đủ để cho một người ở. Tôi quăng túi xách vào tủ rồi lăn ra giường đánh một giấc đến xế chiều vì còn thói quen ngủ trưa chẳng ai màng đến. Thức dậy tôi đi loanh quanh. Bệnh xá chỉ khoảng 50 giường bệnh, ngoài sân vườn tược được chăm sóc ngăn nắp. Vài người bệnh tò mò nhìn tôi lang thang trên sân cỏ.

- Mr Lee- Bà nhân viên hành chính người khi sáng đến ga Swan hill đến gọi tôi - Mà y muốn ăn chiều thì vào giờ này.

Bà đưa tôi tắm gội giờ giấc của căn tin, tôi nhận lấy và cảm ơn bà. Tôi cảm thấy đói nên đi thẳng vào nhà ăn tự lấy đồ ăn. Đồ ăn của Úc nơi nào cũng giống nhau, khoai tây thịt trườn và bánh mì súp bột thịt gà, thỉnh thoảng cũng có mì Ý. Tôi ngán tận cổ, thêm nước mắm và thêm cơm. Nhìn đồ ăn bày ra chẳng có gì hấp dẫn, tôi ăn vội chén súp gà với bánh mì, thêm cái bánh meat pie mà tôi đã có dịp ăn tại trường TSQ. Bánh ăn cũng ngon nhưng chẹp nhẹp giống như cứt trâu nếu không cẩn thận sẽ dính vào áo; món này là quốc hồn quốc túy của Úc giống như bánh tét của Việt nam. Ông thổ dân làm nhà bếp nhìn tôi lom lom lạ lẫm. Tôi cười cười chào ông

- Ê mà y thằng China, mà y ở đâu lạc lõng vào đây?

Tôi khựng lại khi nghe tiếng nói ồm ồm như bò của ông ta. Tuổi còn trẻ dễ nóng tánh và tự ái, tôi nói với ông

- Không phải việc của ông, chuyện của ông là nấu ăn. Tôi là người Việt không phải China

Nói xong tôi đi ra. Một vài bệnh nhân nhìn tôi thắc mắc

Đêm xuống rừng cây khuy nh diệp chim Kookatoo bay về náo nhiệt, chúng réo nhau vang dậy cả một góc bên kia bờ sông vốn là một nhánh của con sông Murray. Tôi quay về phòng, vừa bật đèn tôi thấy một bóng người thoáng hiện rồi biến mất trong tích tắc. Tôi dụi mắt vì ánh đèn sáng, tay nổi da gà và hơi lạnh chạy dài từ sống lưng. Căn phòng trở nên lạnh lẽo như có âm khí. Lò mìn định đốt lò sưởi dầu, tôi lại không có diêm quẹt vì không hút thuốc. Có tiếng gõ cửa, bà nhân viên lúc sáng lại xuất hiện mang cho tôi đủ thứ trong một chiếc xe đẩy của siêu thị

- Lee, tao mang cho mà y vật dụng cá nhân. Mà y xem lại thiếu thứ gì mai nói với tao.

Tôi cảm ơn bà và hỏi:

- Bà ơi, căn phòng này trước có ai ở không ?

Bà nhìn tôi rồi nói

- Có ông làm vườn ở nhưng ông ấy chết trong căn phòng này vì bị đột quỵ rồi. Mà y sợ ma không?

Tôi lắc đầu nói:

- Người ta mới đáng sợ

Bà Úc cười rồi đi ra không quên chúc tôi ngủ ngon, nhưng tôi không ngủ ngon được vì căn phòng lạ. Tôi dùng diêm quẹt mỗi lò sưởi nhưng cháy được một lúc rồi tắt ngấm vì hết dầu. Nhìn cái điện thoại ở nơi bàn tôi chẳng biết gọi cho ai. Lục tung hết thì tìm được chai rượu, tôi cho vào bình sưởi rồi đốt lại. Căn phòng ấm áp và tôi thấy một khuôn mặt lung linh mờ ảo nhìn tôi từ khung cửa rồi biến dạng. Tôi bực mình nói ma hả, welcome, tôi thí mạng cùi chẳng sợ hãi. Đêm mùa thu nơi này thật dài, tôi nằm suy nghĩ về cuộc đời mình. Ông già tôi chắm tử vi nói tôi có số Thiên di, Đào hoa, Thái dương chiếu mệnh; tôi nghĩ thầm đào hoa gì ở đây toàn Úc đen... rồi chìm vào giấc ngủ. Khuya cái đồng hồ điện chọt reo lên làm tôi thức giấc. Lò sưởi hết nhiên liệu tắt ngấm, tôi vo tròn trong túi ngủ mang theo cũng tạm ấm. Tôi tắt điện cái đồng hồ nhưng nó tự động bật on và reo liên tục. Thì ra ma chơi tôi. Người với ma bắt đầu đấu trí, tôi rút điện quăng cái đồng hồ vào góc phòng thì lò sưởi bật cháy. Căn phòng chấp chờn trong ánh lửa ma quái. Tôi niệm câu thần chú Ấn ma ni bát di hồng mà mà bà dì tôi dạy, lại khẩn đạ Thần linh Thổ địa: đất có thần thiêng sông có hà bá, tôi là dân tị nạn đến đây nhận việc làm, xin phù hộ cho tôi đừng phá.... Chẳng hiểu linh nghiệm hay không mà ma để yên tôi ngủ một giấc đến sáng...

Mặt trời vừa ló lên đã gần 8 giờ, tôi bật dậy, thay đồ vệ sinh xong đến căn tin ăn sáng. Gặp ông Dr John ngồi đó cùng đám nhân viên. Họ có ý chờ tôi.

- Chào buổi sáng.

Tất cả mọi đứng cả dậy chúc mừng tôi đến đây. Họ giới thiệu từng người, không phải thằng cu mít, xoài hay ổi mà toàn tên tây có dài có ngắn, tôi không có bộ nhớ tốt để nhớ hết nên chỉ toét miệng cười xã giao. Khi ông John nói tôi là người Việt tị nạn và một Medical Assistant trong quân đội thì có tiếng hỏi:

- Mà là VC? Uncle Ho?

Tôi nhìn ông tây nha sĩ rồi lắc đầu. Ông John giải thích rõ ràng cả đám mới hiểu ra, họ nhìn tôi thông cảm

- Thôi ăn sáng. Mà uống cà phê thì có máy pha cà phê tự làm nơi góc kia

Tôi hỏi ông uống không tôi làm luôn, ông gật đầu. Cà phê nguyên hạt được xay từ cái máy để cuối phòng ăn. Tôi pha theo lối Việt nam, ông John khen ngon đáo để

Tôi ăn sáng bánh mì và ba cái trứng gà chiên, nhâm nhi ly cà phê đầu tiên tại Murrabee khi họ cò gáy này rồi theo ông Dr John đi hết Bệnh xá để ông giới thiệu từng khu vực. Một bệnh xá đúng tiêu chuẩn của một bệnh viện tiểu khu ở Việt Nam

Công việc nhàn hạ, chỉ chăm sóc các bệnh nhân tim, tiểu đường rồi cấp cứu khi có tai nạn giao thông. Còn lại ăn rồi ngủ. Buổi trưa tôi biến về phòng ngủ đến 2 giờ chiều. Ông Dr John chẳng quan tâm vì ông biết tụi Á châu hay ngủ trưa, ông để tôi thoải mái, chỉ cần buổi sáng phải đúng giờ vậy thôi.

Một buổi trưa ông John kêu tôi:

- Lee, ngày xưa mà có đỡ để phải không?

Tôi nói có

- Mày lên phòng sản phụ giúp bà Kate một tay. Có ca đẻ khó.

Tôi đi lên phòng sản khoa. Vừa chui đầu vào tôi nghe mùi mùi nước ối, mùi thổ dân hôi nồng muốn dội ngược. Trên bàn đẻ người thiếu phụ da ngăm đen đang rặn. Đứa bé đẻ ngược, chân đã ra nhưng đầu không ra được. Bà Katy thọc nguyên tay vào cửa mình tìm cách lôi đứa bé đang kẹt ngay xương chậu nhưng đành chịu. Tôi thay bà Katy kiểm tra rồi nói: Phải mổ thôi, không còn cách nào khác. Nhưng phải gọi ông Dr John xuống quyết định vì không khéo đứa bé chết sẽ bị kiện tụng lôi thôi- bên này khác bên Việt Nam. Ông John bảo:

- Chuyển lên Bệnh viện Swan hill, nơi này mình không đủ phương tiện. Mày đi theo luôn Lee

Chiếc xe cấp cứu hú còi chạy đi. Trên đường đi tôi để tay và ống nghe lên bụng sản phụ nghe ngóng thai nhi có thở và cử động không nhưng tất cả im lặng. Đến Bệnh viện Swan hill họ đưa ngay vào phòng mổ nhưng đứa bé chết ngắt lâu rồi. Lôi đứa bé mặt đen thui, mồm há ra xong, ông bác sĩ hỏi tôi:

- Sao không chuyển lên đây sớm hơn?

- Tôi không có ý kiến thưa Bác sĩ. Ông nên hỏi bà Katy và Dr John.

- Thôi mày về đi để tao nói chuyện với Dr John.

Tôi ra xe về lại Bệnh xá Murawee. Ông Dr John biết tin rồi nên chỉ lác đầu nói:

- Xui xẻo thôi, không có gì phải lo. Bà Katy đã làm hết mình. Thôi mày về nghỉ đi, tao thấy mày cũng mệt rồi.

Tôi về phòng tắm, nước nóng làm tôi sảng khoái. Tôi chợt lo không khéo ông John lại đưa tôi xuống phòng sản khoa, điều mà tôi đã làm trong thời chiến tranh, bây giờ dính vào một lăm, rất ngại. Thôi kệ đến đâu hay đến đó.

* *
*

Thấm thoát tôi đã làm việc gần một tháng. Nhớ bạn bè ở Melbourne tôi gọi về thăm, tụi nó đòi lên thăm tôi. Ông bạn người Huế và Thu cả gia đình họ muốn biết Swan hill. Tôi nói nơi đây chẳng có gì để thăm chơi, nếu muốn câu cá thì được. Tôi quyết định phải tìm một chỗ ở tương tất có phòng khách để tiếp bạn bè chứ căn phòng bé tí nơi bệnh xá này không tiện. Lọc trên mấy tờ báo lá cải địa phương đầy rẫy quảng cáo, tôi chọn căn hộ một phòng ngủ và mua luôn chiếc xe cũ đời 1970 để tiện đi lại. Đêm cuối cùng ngủ tại căn phòng bệnh xá bóng ma lại hiện về. Trời vừa chạng vạng mới 6pm bên ngoài đã đen kịt. Khi ánh lửa lò sưởi bùng lên tôi mơ màng thấy ông Úc già đi vào ngồi bên lò sưởi nhìn tôi rồi nói: - *Mày dọn ra tao rất buồn nhưng căn phòng này của tao. Chúc mày vui vẻ.* Nói xong ông ta đứng dậy kéo tấm chăn của tôi ra quăng vào một con thỏ rồi biến mất. Tôi giật mình thức dậy. Dưới chân tôi một con thỏ đang nằm, dường như nó đang cần hơi ấm. Tôi bật đèn nơi đầu giường, con thỏ vẫn nằm yên nhìn tôi. Tôi cũng để yên rồi ngủ tiếp. Sáng ra con thỏ không còn, căn phòng không có một khe hở, tôi lục

hết mọi nơi không biết con thỏ chui vào chui ra ở chỗ nào.

Tôi kể lại câu chuyện cho bà nhân viên Úc, bà nói:

- Mà gặp ma rồi, mà mà tin có ma không?

- Tôi tin, tôi gặp nhiều lần nhưng không sợ lắm. Có điều lạ là con thỏ tôi đã vượt nó lúc ông làm vườn bỏ vào chăn sáng ra biến mất.

- Có lẽ mà bị ảo giác

- Chắc vậy. Hôm nay tôi báo tin cho bà tôi dọn ra ở ngoài khu phố gần cái cầu lạc bộ ở cuối đường cho thoải mái.

- Mà cần gì nói với tao. Giường ngủ, ti vi trong nhà kho mà cứ dùng. Tất cả là đồ mới toanh.

- Cám ơn bà, tôi cần thì sẽ lấy vào thứ bảy cuối tuần này.

Hành trang chẳng có gì, tôi bỏ vào cốp chiếc xe chạy về căn hộ. Một phòng ngủ sáng sủa tươm tất với đầy đủ nội thất, vật dụng kể cả tủ lạnh và tivi. Máy giặt thì bên dưới xài chung. Hàng xóm nhón nháo khi có một ông đầu đen dọn đến, cũng chào hỏi xã giao một cách dè dặt. Tôi chẳng quan tâm ngả mình xuống cái nệm nằm suy nghĩ mông lung. Bắt đầu từ đây tôi tự nấu ăn và phải chi trả thêm mọi thứ nhưng ở miền Murrawee này giá rẻ mạt.

Đêm xuống tôi thả bộ đến cái Club xem nhân tình thế sự. Club nằm cuối con đường Oak cùng đường với nơi tôi ở, chưa nhộn nhịp vì còn sớm. Ông Úc chủ quán thấy tôi mở cửa đi vào lấy làm lạ. Tôi lên tiếng:

-Hi Sir. Tôi đến kiếm gì ăn uống vài ly beer được không?

- Ok xin mời. Có thực đơn trên bảng, đặc biệt đêm nay có múa cột. Mà muốn xem thì mua ticket 5 dollars một vé nhưng không được sờ mó.

Tôi là người khách đầu tiên ngồi một nơi khuất vắng kê một đĩa thịt bò với khoai tây và súp gà, phải chờ bếp ga nóng mới nấu được. Khách đến lai rai. Có một bọn choai choai mình mẩy xăm tum lum đi vào nhìn thấy tôi, chúng làm lạ nói với đồng bọn:

- Có một thằng Chine ngồi kia

Cả đám kéo đến cà khịa nhưng khi biết tôi làm ở bệnh xá chúng trở nên vui vẻ lui về phía sàn múa cột. Đến 8pm màn múa bắt đầu

Ánh lửa than bập bùng, đèn đổi màu. Lần đầu tiên tôi được xem nữ múa cột uốn éo với thân hình không còn mảnh vải. Cô nàng còn khá trẻ cỡ 19 hay 20. Màn múa cột gay cấn làm lũ đàn ông hoan hô náo nhiệt. Khi ánh đèn bật sáng trở lại tôi mới nhìn kỹ cô gái đẹp. Nàng xuống ngồi chung với đám xăm phía trước, tụi nó xăm xi gì đó hương về

phía tôi. Cô gái cũng nhìn rồi đứng dậy tiến về bàn tôi ngồi một mình với ly Poster còn sủi bọt

- Hi, tôi ngồi được không ?

- dĩ nhiên được

Cô gái có khuôn mặt Á châu lai nét đẹp nửa Đông nửa Tây rất thanh tú

- Anh là Chine?

- Tôi người Việt

- Ôh, chú tôi cũng từng đi lính tại Việt Nam. Ông đang nghỉ phép tại nông trại ở đây

Thì ra cô này là cháu ông đại úy lính Úc tôi gặp trên xe lửa một tháng trước

- Cô có nét lai Á châu cô biết không ?

- Mẹ tôi là người Phi Luật Tân

- Tôi mời cô thêm ly bia nhé

- OK nhưng một ly thôi, tôi phải làm việc.

Có hơi men nên tôi dặn dĩ:

- Cô thích múa cột ?

Cô ta trả lời tỉnh bơ:

- Tôi làm kiếm tiền. Múa cột chỉ thoát y 90 phần trăm không có gì xấu. Tụi sinh viên nữ ở các thành phố lớn nhiều đứa cũng làm, kiếm rất nhiều tiền nhưng tôi không thích mấy nơi đó. Tôi thích cuộc sống bình yên nơi này. Anh là bác sĩ ?

- Không tôi là Medical Assistant trong Quân đội

- À bên này có thể gọi là Master Nurse. I see, còn tôi không học đại học và cũng không thích học nữa.

Cô gái trả lời với ánh mắt mơ màng nhìn lên trần nhà. Tôi không nói gì thêm đứng lên trả tiền rồi chúc tạm biệt

- Tên tôi là Jenny, mình có thể gặp nhau lần tới được không?

- Gọi tôi là Lee nếu thích. Cứ gặp tôi vào cuối tuần tại đây.

- Ok, hẹn gặp lại

Đêm đầu tiên về căn hộ lạnh lẽo, tôi nằm vật ra giường ngủ say một giấc đến sáng không mộng mị. Vừa mới vào bệnh xá làm việc thì bà nhân viên văn phòng gọi:

-Lee mày có điện thoại.

Thì ra mấy ông bạn tôi ở Melbourne đòi lên chơi cuối tuần sau

- Bao nhiêu người?

- Khoảng 4 người

-Ngủ bụi nghe, có nữ không?

- Có vợ chồng Tuấn Huế

-OK, tụi mày nhớ mang theo mền và cần câu cá.

Tôi vào nhà kho bệnh xá vác thêm vài tấm nệm về bỏ vào góc phòng nhưng thật ra không cần vì lúc đó ngủ không cần nệm cũng chẳng sao. Công việc tại bệnh xá dạo này chẳng có gì, sáng tôi đi xuống phòng bệnh lấy hồ sơ cập nhật do áp huyết, chích vài mũi thuốc Indocid vào khớp xương cho mấy ông già đau khớp trầm trọng. Vật dụng y khoa nơi này toàn đồ cổ: máy đo áp huyết còn dùng ống thủy ngân to như cái cục gạch nặng nề. Thân chủ của bệnh xá là những dân cư thổ dân bản địa. Họ hiền lành chất phát như người Êđê ở Kon Tum nhưng đa số nát rượu. Họ nhậu kinh khủng, tiền trợ cấp của chính phủ Úc không đủ cho họ nhậu. Họ có lá cờ riêng nửa đỏ nửa đen, chính chính giữa là mặt trăng màu vàng. Thật ra đất nước này của họ bị thực dân Anh chiếm và đày đám tù nhân đến đây. Úc chỉ mới hình thành quốc gia gần hai trăm năm và tổ tiên là những tù nhân đến từ Anh. Có những đêm tôi trực nói chuyện với vài ông thổ dân có học, ông nói tụi da trắng giết thổ dân như săn lùng một con vật. Thổ dân cũng chống cự nhưng gây gộc cung tên làm sao chống lại với súng đạn. Tôi có đọc một bài viết nói thổ dân Úc có nguồn gốc từ Đông dương tức là Việt nam, Lào, Campuchia ngày nay khi lục địa Úc còn nối dài với Á châu; nhưng hơi nghi ngờ vì thổ dân Úc cao to, đầu vồ xấu xí hơn các bộ tộc người Thượng tại Đông dương. Họ giống dân Phi châu hơn, tiếng nói và văn hóa khác nhau rất nhiều. Thôi chuyện này để các nhà nhân chủng học bàn luận. Thời gian còn lại là tôi học thêm tiếng Anh, đọc thêm sách y khoa tại thư viện. Ông Bác sĩ trưởng Bệnh xá thỉnh thoảng gặp tôi khuyên nhủ ông nói

- Mày nên quên quá khứ để làm lại cuộc đời. Nên đi học lại, nếu Anh ngữ mày qua được kỳ thi trắc nghiệm của Medical council, tao sẽ giới thiệu cho.

Có những đêm tôi khóc một mình trong căn phòng khi nhớ Việt Nam và bà nhân viên đều kể lại như mật vụ. Không phải bà soi mói theo dõi tôi nhưng bà để ý đến tôi vì lạ lắm vậy thôi. Tại cái làng hẻo lánh Murawee này một thằng đầu đen hiện diện cũng là đều lạ.

Cuối tuần dài ngày nghỉ các ông bạn tôi kéo lên. Họ khởi hành từ 5 giờ sáng đến Murawee gần 8 giờ. Căn hộ nhỏ trở nên ồn ào với người Việt xí xồ xí xào bằng ngôn

ngũ lạ làm mấy ông tây mất thiện cảm. Tôi tuổi còn trẻ chẳng cần bang giao quốc tế là gì, cũng chẳng quan tâm mình là dân ăn nhờ ở đậu- cứ coi nước Úc như của 18 đời vua Hùng để lại mà vui đi câu cá nơi nhánh sông Murray. Cá không cần mồi đặc biệt, chỉ móc bánh mì cũng bắt đầy nhóc và không được thả xuống lại. Toàn loại cá chẻm đen tạp ăn đem về nấu canh chua. Nhà tôi chẳng có nồi niêu gì ráo, lấy đại cái thau rửa mặt của bệnh nhân mà cũng chẳng có bếp ga, tụi tôi nấu bằng củi phía sân sau lửa khói mịt mù. Mấy ông tây chửi toáng lên đồ mọi rợ. Sự hiềm khích bắt đầu từ đây.

Tối đến thêm một ông bạn tôi từ Sydney đi xe lửa xuống. Tôi kéo hết vào cái Club coi múa cột nhẹt nhẹt tưng bừng. Khi ban nhạc vừa dứt bản nhạc giạt gân, ông Đức bạn tôi nhào lên bảo ban nhạc chơi lại nữa để ông nhảy. Trời đất, tôi sợ đánh lộn nhưng không, ông chủ quán cho chơi tiếp. - *Hôm nay là ngày vui sinh nhật tao, thoải mái luôn.* Thế là ông bạn tôi quậy tưng bừng một mình một sân khấu, ban nhạc cũng nổi hứng khi thấy thằng Chine nhảy quá sung. Con bé múa cột cũng ngửa tay ngửa chân nhào lên sân khấu nhảy theo. Ông bạn tôi giật micro hát bản nhạc Tàu bài *Máu nhuộm thương hải*. Ông rống lên: *lợn phẩn, lợn lấu...* Ban nhạc cũng hay, họ đệm rất đúng điệu. Hát xong ông cầm cái đĩa sứ táp một cái nhai nhồm nhoàm. Cả ban nhạc tắt tị. Xong cái đĩa sứ ông chụp ly rượu mạnh nốc cạn rồi nhai luôn cái ly rau ráu. Tôi biết ông bạn hiền từ nhỏ của tôi từng học bùa và đang lên cơn bùa nhập. Cả club lặng ngắt, tụi Úc trở mắt nhìn ông bạn vàng tôi nhai ly. Xong ông vụt chạy ra đường nói là chạy bộ về Sydney, tụi tôi rượt theo đứt hơi mới kè được ông về xe. Khi tôi quay lại quán tính tiền, ông chủ quán nói:

- Free, khỏi tiền. Tao muốn gặp thằng superman nhai ly vào ngày mai

Tôi ú ớ không hiểu thì ông cười:

- Mai tao đem phóng viên truyền hình đến quay lại cảnh nhai ly, đĩa rồi làm làm chuyện lạ bốn phương. Bạn mày sẽ có khối tiền

Chuyện gì chứ chuyện lạ mấy tên nhà báo Úc đánh hơi rất lạ. Hôm sau vừa mới mở mắt, ông chủ club đã cho người đến mời tụi tôi ăn sáng, nói tụi phóng viên từ Sydney xuống đang chờ.

Ông bạn Đức của tôi vẫn còn say nằm lăn ra trong góc phòng tắm ngáy như bò rống. Tôi nói:

- Bạn tao nó còn ngủ, tụi tao sẽ đến khoảng 10 sáng.

Tôi kéo đầu ông bạn vàng tôi dậy tắm rửa rồi cả bọn đến Club đúng 10 sáng. Bọn phóng viên nhìn chúng tôi như người hành tinh khác, tất cả ống kính quay dồn về phía Superman Đức

Ông chủ quán vồn vã mời bọn tôi an tọa, hỏi tên bạn tôi rồi nói lại từ Đức thành Duck. Cả bọn cười ồn lên. Thôi kệ tên gì cũng được

- Mày nói bạn mày ăn uống xong nhai ly để quay phim.

Ông bạn tôi lúc đầu nói với tôi:

- Mẹ họ rằng tao còn ê càng làm sao nhai, phải hứng thú mới nhai chứ khơi khơi như vậy gãy hết răng.

Tôi dịch lại, bọn phóng viên đồng ý hẹn ngày khác, nhưng bảo ông bạn tôi nghe rằng ra xem. Một thằng xem rồi nói rằng thằng Duck này bình thường mà tụi mày nói nó ăn ly, ăn đĩa; tao không tin. Ông chủ Club nói:

- Tin tao đi, đêm qua có đủ mọi người làm chứng.

Đám phóng viên hẹn một tháng sau gặp bạn tôi và hẳn cũng đồng ý khi nghe số tiền 5.000 dollar cho màn biểu diễn nhai ly và đĩa. Tôi nói:

- Mày có chắc lúc đó mày làm được không? đừng làm tụi tao quê à
- Yên tâm đi.

Về lại nơi tôi ở thì ông Tuấn người Huế lúi húi sao đó bỏ quên chìa khoá trong xe và khoá lại. Ông chạy vào nói:

-Chết mẹ rùi, tui bỏ quên chìa khoá trong xe rồi khoá cửa, thế ni làm sao?

- Để đó tao ra tìm cọng kềm mở cho. Kiếm cái móc áo bằng kềm mở mới dễ.

Đang loay hoay đi tìm thì thằng Tây mát dây chạy ra nói:

- Bọn mọi tụi bây làm gì đó? tại sao đậu xe ở chỗ của tao đậu?

Thì ra ông Tuấn Huế đậu xe nhầm chỗ. Tên Tây xông vào túm cổ ông Tuấn bạn tôi đưa lên như như con nhái rồi quăng ông bay vào góc sân. Tôi tức khí bay vào đá hẳn một cái ngay mồm, tung thêm hai đòn tay vào thái dương. Hấn loạng choạng bịt mồm, một cái răng gãy rơi ra. Hấn điên lên cứ nhào vào tôi mà đánh, tôi tránh né nhanh nhẹn. Cả khu tôi ở chạy ra xem tôi đánh tên Tây. - Ể Thằng China nó có kung fu nó đá thằng Sam

gãy răng rồi, gọi Cảnh sát mau... Ông Đức bạn tôi vừa chạy ra thì bị em thằng Sam tên Mark quất cho một cây gậy đánh banh u đầu. Bên này tôi đang đấm thằng Sam thấy vậy chạy đến chụp cây gậy đánh banh tẩn cho thằng Mark một cú trời giáng vào đầu. Lúc đó tôi còn trẻ phong độ, lâu quá chưa đánh lộn, cứ như Triệu Tử Long tả xung hữu đột vừa đấm thằng Sam vừa đá thằng Mark. Mấy ông bạn tôi khoái quá đứng vỗ tay. Xe Cảnh sát hú còi inh ỏi và xe cứu thương chạy đến. Cả xóm náo động. Cảnh sát đến tôi còn nổi hứng múa một bài quyền và đi một bài gậy thật đẹp mắt. Hai ông Cảnh sát đứng nhìn xong bắt tôi và thằng Đức về đồn làm biên bản cùng với hai thằng Tây. Thằng Sam bù lu bù loa:

-Thằng này nó có kung fu đánh tao gãy răng...

Cảnh sát nhìn tôi và nhìn thằng Sam to như con bò mộng rồi hỏi:

- Mà có kung fu đánh nó gãy răng nên phải lập biên bản đưa ra tòa vì tội gây thương tích.

Ông Cảnh sát đánh máy tội trạng xong ký tên đưa tôi nói:

- Mà đọc kỹ rồi ký vào. Cần luật sư thì nói tao. Có Luật sư Legalaid ở đây miễn phí

Tôi đọc xong ký đại. Mấy ông Quan tòa nơi này đang ế độ không việc làm nên mừng lắm. Khi về lại nơi ở tụi tôi canh phòng cẩn thận sợ anh em thằng Sam và đồng bọn vây đánh nhưng hai thằng đó dân cũng hiền không gây sự thêm chò ra tòa. Đám bạn tôi cũng ở lại làm chứng là thằng Sam đánh ông Tuấn Huế trước.

Lần đầu tiên tôi ra tòa nơi xứ người về tội đá thương người khác. Ông Cảnh sát nói phải có đồ vest mặc vào cho đúng luật, không nên mặc quần Jean. Mẹ ơi ! biết tìm đâu ra bộ đồ vest để diện vào? Ông Cảnh sát chỉ cho mấy cái shop, tôi và đám bạn đi tìm và cũng kiếm được một bộ đúng size của tôi

Ngày thứ hai tụi tôi tụ tập nơi trước sân tòa. Tòa vắng tanh như Chùa bà Đanh, quay đi quay lại chỉ có đám mít tụi tôi và ông Cảnh sát lập biên bản cùng anh em thằng Sam. Đến giờ họ kêu tên: Luc ven Le và Vo ven Duck (tức Lực Văn Lê và Võ Văn Đức)

Tôi lên đứng nghiêm trước ông quan Tòa và công tố viên. Công tố viên buộc tội tôi cố ý đá thương Sam và đánh thằng Mark u đầu chấn thương. Ông quan Tòa gỡ đôi kính cận nhìn tôi, nhìn anh em thằng Sam to như con bò rừng của Úc rồi nói:

- Lee, mà có đánh thằng này không ?

Tôi gật đầu nhưng nói:

- Nó đánh bạn tao trước, là thằng ngồi dưới kia- tôi chỉ ông Tuấn. Sam cướp lời:

- Nó có Kungfu đá tao gãy răng tao chỉ muốn nó đền cái răng

Ông quan Tòa nhìn tôi lại nhìn đám dân Việt tị nạn, ông nào cũng gầy nhom đen thui

chưa nhả phèn; rồi nhìn hai thằng Tây phán:

- Lee, mày phải thanh toán tiền làm cái răng cho thằng Sam, nhận án lệnh intervention không được tiếp cận thằng Sam trong phạm vi 800 mét (lệnh Tòa không được lảng vảng gần thằng Sam 800 mét) rồi gõ búa bãi toà.

Chúng tôi ra về. Tôi lo thu dọn đồ đạc trở lại căn phòng nơi bệnh xá. Thằng Sam cứ theo tôi đòi tiền làm răng. Tôi nói:

- Sáng mai mày đến gặp tao tại bệnh xá làm răng tao trả tiền. OK? Đừng làm phiền tao nữa

Sau khi tôi móc được chìa khoá xe của ông Tuấn Huế, đám bạn tôi chia tay ra về. Ông Tuấn nói: -Tại tao mà mày bị ra toà. Tôi ôm vai ông nói: - thôi! về đi không sao. Nhìn chiếc xe chở đám bạn tôi về lại Melbourne khuất cuối con đường của cánh rừng khuynh diệp, tôi và thằng Đức quay vào căn phòng thì bà nhân viên nói Dr John muốn gặp. Tôi lên phòng ông John, ông hỏi:

- Mày đánh nhau ngoài phố ?

Tôi thuật lại câu chuyện. Ông nói:

- Mai mày nói với nha sĩ làm răng miễn phí cho thằng bị mày tấn gãy răng. Cứ nói là lệnh của tao.

Tiếng đồn thổi tôi có kungfu đánh mấy thằng du côn ở cái nơi hẻo lánh này lan nhanh. Tôi sẵn dịp mở một lớp dạy võ miễn phí cho tụi nhóc mỗi cuối tuần. Lò võ được mười thằng nhóc đến học. Người ta gọi tôi là Bruce Lee. Sau vụ đánh nhau anh em thằng Sam cũng làm hoà, em nó cũng đến học võ và kêu tôi là Master Lee đang hoàng. Nó còn đến Tòa án xin hủy án lệnh để tôi về lại chỗ cũ mà ở.

Gần đúng một tháng ông chủ Club cứ nhắc tôi chuyện tụi phóng viên. Tôi phone cho thằng Đức lúc này nó đã về bang Newcastle đúc đường rầy xe lửa. Nó hẹn sẽ lên đúng ngày. Tối đến buồn, sau khi dạy võ xong tôi thả bộ tằng tằng đến Club thì Jenny đã đợi tôi trước cửa:

- Hôm nay anh rảnh không? nhậu với em

- Okay nhưng rượu bia không thôi.

Club vắng người vì còn sớm mà tôi đã gài độ nhậu. Jenny nói:

- Kể cho em nghe chuyện về anh đi.

Tôi trầm ngâm nhìn ly bia, chợt thấy khuôn mặt mình lung linh trong vành ly thủy tinh. Tôi kể hết cho Jenny nghe chuyện cuộc đời tôi và lý do tại sao tôi hiện diện tại đất nước này và ở đây bằng vốn liếng tiếng Anh tôi có được. Jenny mơ màng lắng nghe một cách thích thú:

- Chú em muốn gặp anh tại nông trại. Ông ấy sắp giải ngũ, muốn nói chuyện với anh. Anh thấy thích thì cứ đến! Nếu đồng ý cuối tuần em sẽ đến đón anh bằng ngựa, OK ?

Tôi gật đầu vì cuối tuần tôi rảnh không có ca trực, muốn gặp ông ta một chuyến xem.

Gần đến giờ Jenny làm việc. Tôi không hứng thú xem mãi cảnh uốn éo của nàng với cây cột bóng loáng. Nó trở nên nhàm chán. Tôi muốn cái gì đó nồng nàn nóng bỏng hơn để đốt cháy sự thèm khát của tuổi thanh niên đầy nhựa sống. Thật sự tôi vắng hơi đàn bà đã hơn hai năm. Sau đêm cuối cùng đó tôi dường như không còn một cảm xúc nào với phái nữ, tôi trở nên chai đá lì lợm. Cái cảm giác của giống đực hôm nay chực khơi dậy khi tiếp xúc với Jenny, người con gái khác màu da và chủng tộc. Tôi như tìm ra chính mình. Khi còn trong trại cải tạo có lần một ông bạn hỏi tôi:

- Bây giờ có một tô cơm với thịt heo quay và một người đàn bà nằm phơi hóm ra, mày chọn cái nào?

Tôi nói không suy nghĩ: - Tao chọn cơm và heo quay. Còn mày?

- Tao hả tao chọn cái hóm.

Tôi nói:

- Đói mà còn sức đâu vác cày qua núi.

- Mẹ mày nói đúng. Thằng nhỏ hết cựa quậy cắt mẹ nó đi.

Tôi chột mím cười. Jenny không bỏ sót một cử chỉ nào của tôi, mắt nàng rực lửa, nàng trở nên bạo dạn. Hơi men làm tôi chệnh choáng. Bia của Úc nặng, nồng độ rất cao, tôi không phải là bợm nhậu như mấy tên bạn nên tôi đứng dậy trả tiền ra về.

- Mr Lee sao về sớm vậy?

Tiếng ai dường như quen, tôi quay nhìn thì ra thằng Sam. Tôi nói với hắn

- Tao về sớm ngủ, đau đầu quá. Mày cứ vui chơi

Tôi thả bộ về nhà con đường ánh đèn vàng nhạt nhoà. Có tiếng chân chạy theo

- Lee chờ em chút, ông chủ Club hỏi chừng nào bạn đến, tụi truyền hình cứ hỏi hoài. Jenny hỏn hển

- Chưa đến ngày mà ,để mai tôi phone cho hắn hỏi xem

- Đêm nay em đến với anh được không?

Con gái Tây rất tự nhiên khi thích người nào họ nói ngay. Tôi không từ chối. Tôi đang vã, muốn có một thân xác phụ nữ trong đêm nay. Hai chúng tôi đi trên con đường Oak (gỗ sồi) mà chẳng thấy một cây sồi nào. Chỉ toàn khuynh diệp chẳng có gì đẹp, phấn hoa dễ gây dị ứng nhưng đêm về lại tỏa ra mùi hương thơm dễ chịu. Jenny ôm tôi như một boyfriend đã từ lâu

- Em có bạn trai chưa? coi chừng nó ghen.

- Có, nhưng bạn em ở Sydney ít khi về, mà chỉ bạn thôi không có gì đáng lo...

Chỉ còn vài mét nữa đến nhà, cả hai hứng tình không tự chủ được đứng lại cuống quýt với nhau trong nụ hôn còn hơi hám men bia. Cửa phòng vừa mở, chúng tôi nhào lên giường làm tình không chờ đợi. Tôi như con hổ đói mỗi lâu ngày. Jenny thoát y nhanh nhẹn đầy kinh nghiệm, quần lẩy tôi như con bạch tuộc, vòng tay nụ hôn, da thịt khác lạ mà tôi đã từng chung đụng trước đây.

Một cơn động tình đến với tôi nơi đất khách quê người. Bạn bè tôi chung một chuyến vượt biên ai cũng lấy gái Úc vì đàn bà Việt quá hiếm, đa số đã có chồng tìm đâu ra? Có một nhóm đàn bà độc thân bị hải tặc vùi dập từ bên trại Sikiew Thailand chuyển qua, Úc nhận nhưng lại đem qua đảo Tasmania cứu mạng, để mấy tên trai độc thân Việt lấy gái Úc

Tôi đang phiêu lưu tình ái, nhưng bắt cần. Cô gái này vừa mới 19, tôi 22- không có gì phải sợ. Chúng tôi ngủ vùi sau khi ân ái. Jenny thỏa mãn xõa mái tóc dài đen nhánh vì nàng lai Phi, tôi cứ nghĩ nàng là một cô gái Á châu. Đêm qua nhanh vì đêm ngắn ngày dài, tôi để Jenny ngủ, rón rén dậy nấu nước pha cafe làm sẵn uống. Cafe có vị chua hiệu Nestle chẳng ngon nhưng có còn hơn không.

Ánh nắng ban mai xuyên qua khung cửa, tôi phải đi làm nhưng còn sớm chán. Tôi làm đồ ăn sáng với trứng chiên và bánh mì, thức ăn Việt không có ở nơi này.

- Jenny dậy, tôi phải đi làm
- OK, thả em tại cầu lạc bộ em lấy xe về
- Anh làm đồ ăn sáng, em ăn rồi đi Jenny

Nàng ngạc nhiên khi thấy tôi làm đồ ăn rất thơm tất, trứng chiên được tráng một cách thuần thục vàng và bánh mì nướng không cháy.

Tôi thả Jenny xuống cuối con đường. Nhìn bóng nàng, tôi nghĩ đến một cô gái Á châu có thể tạm gọi là Việt nam lưu lạc giống tôi trên vùng đất này. Tôi không có một cảm xúc nào với nàng, chỉ thỏa mãn một sự dồn nén của giống đực và Jenny cũng như tôi; nàng đến với tôi như một sự tò mò và khát khao nhục dục của con mèo cái vậy thôi, không có một chút tình nào.

Vừa vào Bệnh xá thì Dr John chờ ngay ở văn phòng, tôi chào ông :

- Good Morning Sir
- Hi Lee chào buổi sáng, mày khỏe không? hôm nay mày có thêm bệnh nhân bị có nước trong phổi, mày thông phổi và bắt ống được không?
- OK Sir tôi làm được

Ông già thổ dân gầy còm nằm trên giường bệnh nhăn nhó. Tôi đỡ ông nằm nghiêng về một phía rồi bắt tay ngay vào việc chích vào cạnh sườn trái mũi thuốc Lidocain (xylocain). Xong tôi lấy dao mổ rạch một đường nhỏ đâm sâu xuyên qua khe sườn rồi

luồn ống vào. Một chất nước vàng sệt chảy theo xuống chai như nước tiểu. Công việc không đến 15 phút. Thấy tôi làm gọn nhẹ nhanh nhẹn, ông Dr John rất vui và hài lòng. Thật ra việc này chẳng có gì lớn lao, thông máu phổi và nước phổi chẳng khác biệt; tôi đã chạm trán thường xuyên hồi còn VN khi thương bệnh binh bị đạn lưng phổi và mấy ông lao phổi có nước (Tuberculosis)

Cuối tuần thằng Đức đúng hẹn lại lên như lời hứa với ông chủ Club và bọn truyền hình. Tôi nói với ông chủ Club đừng ồn ào, cứ để tự nhiên khi có hơi men nó sẽ lên vùng nhai ly, ông chỉ việc tìm thêm cho tôi vài bóng đèn để sẵn đó. Ông vui vẻ và thích thú khi gặp thằng superman Duck. Tối mới đến Club nên thời gian buổi sáng tôi và ông bạn nói khổ lúc ấu thơ vác cần câu ra sông câu cá, mỗi chỉ là vài miếng bánh mì. Cả hai ngồi nhìn dòng nước chảy êm đềm mà nhớ đến con sông ở quê nhà

- Đức mày nhớ sông Cà Ty không?
- Nhớ da diết, tao không bao giờ quên con sông tại mình ngụp lặn lúc tuổi thơ. Mày bắt con chuồn chuồn cho cắn lỗ rún tao để biết bơi cho lẹ.

Tôi hỏi lại:

- Mày có nhớ vụ xúi tao đút cu vô lỗ tò vò nói đút vô sướng lắm làm tao bị nó chích con cu sưng vù mấy ngày

Cả hai cùng cười rồi nước mắt chực rơi khi nhìn thấy con sông nơi này không có cây bần cây đước, hai bên bờ toàn là khuynh diệp. Không có những mái nhà lá thấp lè tè dưới hàng cây bần hay cảnh cát vó trên sông. Tôi chùi nước mắt đứng lên vớt cái cần câu vào gốc cây rồi thẩn thờ đi lang thang. Không biết ba và em gái tôi bây giờ ra sao? Thằng Đức nán câu đước vài con cá rồi cũng quăng lại xuống sông chẳng buồn đem về. Tôi ngán cá chẻm đen hôi mùi bùn của con sông này nên chỉ câu cho vui

- Mày chuẩn bị hàm răng để tối nay biểu diễn lấy tiền, 5.000 dollars gần mua được chiếc xe Toyota mới xịn
- Tao chia mày phân nửa
- Thôi cứ nhậu một bữa rồi tính

Vừa về đến nhà thì thấy con ngựa đang cột trước căn hộ, nó không chịu chịu hí vang

-Hi guys

Thằng Đức mắt sáng lên khi thấy Jenny, mặt nó đỏ lên và nụ cười dê tận mạng

- Lee anh quên cuộc hẹn với chú em hôm nay
- OK chúng ta đi, nhưng anh còn thằng bạn Duck này nữa làm sao?
- Mày lái xe theo tao hay muốn cưới ngựa chung?
- Không cưới ba người được, thôi em về trước anh lái xe theo
- Mày đi với nó, tao ngủ một chút tối đến Club.

Tôi ok nhảy lên lưng ngựa ôm chặt eo Jenny, thằng Đức nhìn theo chảy nước miếng. Tôi thông cảm cho thằng bạn, nó cũng là đàn ông. Tối nay tính sau, Jenny đâu phải bạn

gái ruột của tôi, mọi việc là do Jenny có chịu hay không? Jenny phi ngựa như một nữ cao bồi, tôi sợ té nên ôm riết, cô nàng thích thú phi càng nhanh. Con ngựa khỏe thật, qua các cánh đồng lúa mì bạt ngàn, chở trên lưng hai người chạy không biết mệt. Đi vào con đường trải sỏi màu đỏ, một ngôi nhà hiện ra dưới ngọn đồi đầy giàn nho xanh mướt. Ngựa chậm lại, ông chú Jenny ra tận cổng đón. Tôi nhảy xuống bắt tay ông

- Hi Lee, mày đi ngựa có xúc hông không?
- OK tôi thích, nhưng ngựa chạy nhanh quá chỉ sợ té thôi
- Nó có thể chạy 70 cây số một giờ. Mày vào đây, tao với mày gặp nhau trên xe lửa đến nay gần hai tháng rồi. Mày còn nhớ tên tao chứ?
- Ông có nói tên ông đâu mà tôi nhớ.

Ông ta phá lên cười. Jenny cũng vừa vào, nàng nheo mắt nhìn tôi, ánh mắt dường như tôi gặp ở đâu tự bao giờ mà tôi không nhớ ra được trong lúc này. Ngôi nhà thật lớn khang trang, tôi nghĩ dọn dẹp chắc đứt hơi. Vừa ngồi xuống Jenny sà vào ngồi bên tôi như một người vợ. Ông chú nàng chỉ mỉm cười không nói gì. Ông mang ra những hình ảnh lúc qua Việt Nam ra cho tôi xem, rồi nói tụi bây đánh đấm làm sao mà cứ chạy không vậy? bên này lúc đó tụi tao sốt ruột quá trời

- Tôi không biết nhưng tụi Mỹ nó đâu còn viện trợ dồi dào. Mỗi cây cà nông chỉ bán được vài viên bi và phi cơ thì bay vài dặm rồi quay về vì không đủ xăng. Chúng tôi chiến đấu trong sự tiếp liệu hạn hẹp thì bỏ chạy là chuyện thường. Với lại chiến tranh lâu quá cũng mệt mỏi rồi. Tôi chán ngấy cuộc chiến đó, thừa chú.

Tôi bỗng dựng kêu ông bằng chú, Jenny cười rất vui. Vợ, con gái ông trên lầu đi xuống. Tôi đứng dậy chào. Họ nhìn tôi với ánh mắt lạ lẫm, sau một hồi ông chú Jenny nói về tôi mới trở nên thân thiện. Đứa con gái ông nhỏ hơn Jenny một tuổi, đẹp thủy mị của một người thôn nữ, không giống như Jenny lạnh lợi vui nhộn- thỉnh thoảng cứ nhìn lén tôi

Tôi và ông chú Jenny thả bộ ra cánh đồng nho đang vào mùa trái nhưng còn nhỏ, loại nho trồng để làm rượu vang nhiều hạt ăn rất chán nhưng ngọt

- Mày thích Jenny không? Ông chú chợt hỏi
- Tôi chưa biết chú, chỉ gặp nhau nơi Club

- Nó con của anh tao, Dr Williams đang làm việc trong quân đội. Chúng tao cũng sắp giải ngũ rồi. Tao về nhà chuyển này chờ quyết định của bộ tham mưu chắc sẽ giải ngũ nay mai. Mày thích Jenny thì làm cháu rể tao, ở đây lập lại cuộc đời. Tao ủng hộ hết mình. Mẹ nó mất nên nó ở với gia đình tao từ nhỏ. Mẹ nó là gốc Phi Luật Tân, ông anh tao có thời gian làm việc bên đó nên kết hôn. Bà ấy rất đẹp và dễ thương

Cuối ngọn đồi có một nhà kho lớn chứa hai chiếc máy cày và chiếc Cessna, loại máy bay thám thính khi còn chiến tranh VN nơi đây dùng để phun thuốc trừ sâu.

- Lee, khi nào mày rảnh, nếu thích máy móc ra đây phụ tao sửa chiếc Cessna này
- OK sir. Tôi khoái tọc mạch mấy thứ máy móc hơn là cầm ống chích lụy mông
- Nhưng lụy mông đàn bà con gái thích hơn là dầu với nhớt

Nói xong ông chú cười vang

- Không có ông ở đây, ai lái máy thứ này?

- Vợ tao, một tay bà đảm đang hết việc nông trại- với thằng Michael con trai lớn của tao. Jenny và Jessica phụ hái nho khi nho chín và lúa mì. Công việc khá bận khi đến mùa thu hoạch, còn lại thì rong chơi. Tao thích lối sống bình dị, còn mày thì sao?

- Tôi còn trẻ mà chú, nhưng cũng thích cảnh đồng quê. Nó khác với quê tôi, mùa gặt xong cánh đồng thơm mùi lúa và rơm, ngồi trên lưng trâu để nó thành thói nhai cỏ rất thích.

-Ha... ha, mày mơ mộng rồi đó.

Jenny và Jessica xuất hiện trong trang phục nông trại trông như những nữ quân nhân Do thái gọn ghẽ, mạnh bạo. Cả hai lái máy cày chạy xuống đồi nho

- Anh Lee thích thì theo chúng tôi?

Tôi lắc đầu chỉ về phía ông chú nàg. Cả hai về lại ngôi nhà thức ăn trưa dọn sẵn, bà vợ ông chú đang chờ. Người đàn bà khoảng 37 tuổi, có nét đẹp Trung đông khi cười

- Bà ấy gốc Do thái, đến Úc năm 7 tuổi, bạn học chung với tao thời trung học.

Câu chuyện trở nên rôm rả khi tôi kể về chiến tranh và quê hương mình. Dân Việt nam bây giờ lưu lạc khắp thế giới không khác gì dân Do thái, bà vợ ông chú tỏ ra rất thông cảm và muốn khóc khi nghe chuyện.

Trời đã chiều. Chợt nhớ đến thằng Đức nằm chèo queo ở nhà, tôi nhìn đồng hồ đòi về. Ông chú ok đi ra đồi nho gọi Jenny đưa tôi về nhưng người đưa tôi về lại là con gái ông vì Jenny đang dở dang chuyện gì đó. Jessica gọn gàng trong bộ đồ jean với giày ống cao, nàg chờ tôi. Cả hai thót lên lưng ngựa, tôi không dám ôm eo Jessica vì ông già nàg vẫn đứng nhìn. Con ngựa vụt tung vó, tôi xuyt rớt đành phải ôm cứng cô gái, ông chú Jenny cười thoải mái đưa ta vẫy. Qua khỏi khu đất khuất phía sau rừng cây bạch đàn, Jessica cho ngựa chậm lại. Tóc nàg bay ngược về phía sau phủ lên mặt tôi. Gió từ con sông mơn man và mùi hương con gái làm tôi ngây ngất

- Anh không nói gì sao Lee?

- Tôi chẳng biết nói gì Jessica à.

Thời gian như dừng lại, tôi không dám phiêu lưu thêm trên ngọn đồi cỏ non đang mở rộng. Thiếu nữ Úc rất thoải mái trong việc nam nữ, thích là họ cho không biếu không, còn tôi là người Á châu nên chưa quen với kiểu tình cảm phóng khoáng này. Ngựa từ tốn chạy trên con đường đất, về đến nhà thằng Đức lập loà nhìn thấy tôi về với người con gái khác, hấn chạy ra mừng rỡ:

- Mày bỏ tao một mình buồn quá, con nhỏ nào vậy?

- Em Jenny

- Nhìn đã quá, lâu lắm thiếu đàn bà tao vấ quá!

- Thôi năm thằng bóp cổ một thằng đi...

Jessica nghe tụi tôi nói chuyện, nàng ngẩn người không hiểu gì, tôi phải xin lỗi

- Tụi anh nói với nhau vài chuyện. Tối nay em rảnh xin phép đi Club với tụi anh?
- Không chắc được, em phải xin phép mẹ em. Mẹ em khó lắm

Nàng đòi vào nhà chưa chịu về. Tôi ok. Bên trong phòng khách thật bề bộn. Thằng bạn nổi khổ tôi nghe nàng vào nhà lảng xảng rất nhiệt tình. Ông giở trò galan bạt mạng cúi xuống cởi giày cho Jessica, tôi mỉm cười nhìn không ý kiến. Tên này có tiếng dê số 1, con gái xóm tôi bên Việt Nam ít ai thoát khỏi hấn thả dê, trừ em gái của tôi hấn không dám vì sợ tôi tẩn. Hấn cũng trắng trẻo, cao ráo, đẹp trai theo lối công tử bột. Tàn ngần một hồi rồi Jessica phải về, chúng tôi tịt ngòi không biết nói gì. Đưa nàng ra sân leo lên lưng ngựa, ông bạn tôi lại thêm một lần galan bợ đít nàng nâng lên. Ông dê tàn bạo vậy mà Jessica cứ để ông tự nhiên. Con ngựa lồng lên rồi chạy nhanh, ông Đức chúi nửa té

- Mẹ mày, dê ghê quá. Bợ đít có thấy mát tay không?
- Đít nóng hồi vừa thổi vừa mân, đã quá. Mày giới thiệu cho tao đi
- Chim trời, cá nước cứ của tao đâu
- Mày có con Jenny rồi nhường tao con bé này đi
- Ok, ông bạn cứ lải nhải hoài. Thôi sửa soạn hàm răng tối nhai ly lấy tiền

Giờ hẹn Club sắp đến, chúng tôi ăn lót bụng để khỏi say sớm. Hôm nay tôi cần phải tỉnh để coi ông Đức cống này diễn trò. 8pm tôi với thằng bạn đi bộ tà tà đến club, ông chủ quán đứng ngay cửa với bọn truyền hình nhìn ra cười toe toét. Chúng tôi vào bắt tay lia lịa giống như các quan lớn gặp nhau. Bên trong có một bàn đã để sẵn bóng đèn, đĩa, ly-cái nào cái nấy dày cuội. Tôi Tôi nhìn thằng bạn lo ngại :

- Mẹ, mày mà tạt mấy cái ly này hàm răng của mày không còn một cái mà nhai Đức à.
- Chơi luôn, tao chấp luôn.

Nghe hấn nói tôi toát mồ hôi, đi đến ông chủ bar bảo:

- Ông kiểm mấy thứ nào mỏng mỏng thôi, bạn tôi nó ăn vào lủng ruột đó cha nội.
- Bọn truyền hình nó chọn chứ đâu phải tao. Để tao thay cái mỏng hơn

Bạn tôi bắt đầu hâm nóng cơ thể bằng vài ly bia. Xong hấn tỉnh rụi nhìn con Jenny múa cột, mặt dần đỏ bừng. Tụi truyền hình chĩa ống kính về phía hấn chờ đợi.

Rượu đã ngấm và dù con Jenny trên sân khấu uốn éo gọi mời nhưng thằng bạn tôi vẫn lừ đừ chưa lên vùng. Ông chủ bar và tụi truyền hình sốt ruột nhồm lên nhồm xuống. Tôi không biết tại sao, chắc phải tìm đồ dơ chụp lên đầu nó bùa mới hành. Tôi đứng lên nói với ông chủ bar:

- Ông có underwear của đàn bà còn dơ không?

Ông ta chưng hửng hỏi:

- What for?

- Tôi phải làm cho thằng bạn tôi nổi khùng hẳn mới nhai ly.

Ông chủ quán bar lật đật chạy đi tìm mà biết tìm đâu? Rồi sực nghĩ ra ông chạy lên sân khấu nói nhỏ với Jenny. Jenny bật cười đi vào toilet rồi đem xuống đưa nó dưới gầm bàn cho tôi. Tôi tròng vào cái nón chụp lên đầu thằng Đức đang chệnh choáng men say. Năm phút sau hẳn trở nên nóng bừng, xổ một tràng tiếng Miên tiếng Mọi gì đó. Hẳn học thần quyền của một ông thầy ở núi Thất sơn, thần quyền đã lên cơn hành. Đức bắt đầu lên vùng, hẳn nhảy lên sân khấu, leo lên cây dùng để múa cột như con khỉ. Tôi ra hiệu cho ông chủ quán bar đem thêm rượu cho hẳn.

Tất cả ống kính hướng về thằng bạn nổi khố của tôi. Uống xong ly rượu, hẳn nhai luôn cái ly rau ráu như mèo nhai chuột, hết ly đến đĩa rồi chơi luôn mấy cái bóng đèn. Sau một hồi múa may quay cuồng, cũng như lần trước hẳn tung chạy ra khỏi quán. Tôi kêu anh em thằng Sam cùng chạy theo ghim lại đem về. Hẳn nằm vật ra thêm trước quán. Tôi khênh thằng bạn ra xe, nói với ông chủ quán:

- Bạn tôi đã làm tốt công việc, ông hỏi tụi truyền hình tiền bạc như thế nào.
- Ok, bọn nó nói khi về Sydney sẽ gửi cheque cho bạn mày. Yên chí tao bảo đảm.

Về lại căn hộ thằng Đức nằm như chết, tôi vẫn còn tỉnh táo nhưng thấy đói. Lục đại đồ hộp ăn đỡ thì có tiếng gõ cửa, Jenny xong việc đến với tôi. Bên ngoài trời tối mịt

- Sao em không về nhà lại đến đây?
- Em đến coi bạn anh ra sao?
- Không sao, cái quần lót của em mất tiêu rồi.

Nghe tôi nhắc Jenny cứ hỏi và rất thắc mắc, chuyện này tôi chẳng biết giải thích như thế nào. Ngôn ngữ tiếng anh của tôi không đủ để giải thích được những điều huyền bí

- Jessica thích anh, nó nói với em sau khi đưa anh về bằng ngựa.
- Vậy à, còn em thì sao?
- Em cũng thích anh nhưng không bỏ thằng boyfriend em được. Tuần sau bạn em về, mình vui đêm nay anh chịu không?

Chúng tôi bện với nhau như tình nhân lâu ngày mới gặp dưới sàn, mặc kệ thằng Đức ngáy như bò rống. Tuổi trẻ chẳng màng đến mọi chuyện, cứ vui và hưởng những gì đang đến. Tôi quên hết đạn bom đói khát tù đày, ám ảnh đôi khi ngủ mê vẫn thấy mình bị công an bắt vì tội vượt biên- vụ này hỏi ai cùng cảnh ngộ họ cũng có giấc mơ tượng tợ cả đến 10 năm sau mới hết.

Sáng hôm sau đưa Jenny về tôi quay lại căn hộ, bạn tôi đã dậy, đầu tóc rối bù ngồi ngơ ngác trước cửa như thằng mất hồn. Hấn không biết đêm qua cô gái múa cột Jenny ngủ với tôi trong căn phòng này

- Mà mày tắm đi rồi tao làm đồ ăn sáng. Hàm răng mày có mẻ cái nào không? Đêm qua mày làm tao sợ quá. Có ngày lủng ruột...

Thằng Đức lên tiếng:

- Không biết chừng tụi truyền hình trả tiền?
- Yên chí tụi nó sẽ gửi cheque cho mày. Công nhận răng mày tốt thật
- Mày còn nhớ tao với mày hai thằng vào nhà máy làm nước đá xin cục nước đá gặm không?
- Nhớ, tuổi trẻ tụi mình nhiều kỷ niệm làm sao tao quên được. Mà mày cứ say xỉn rồi nhai ly như vậy không tốt cho hàm răng và bao tử.
- Mỗi khi bùa hành tao đâm ra mạnh mẽ, không biết làm cách nào để xả bùa
- Mày cứ vục đầu vào hùm đàn bà là hết linh. Hôm qua bọn truyền hình nó nóng ruột khi thấy mày chưa nhai ly, tao phải chụp quần lót của con Jenny lên đầu nên mày mới lên vùng. Trưa nay mày sửa soạn cho bánh trai, tao với mày lái xe ra nhà ông chú Jenny thả dê con Jessica

Ăn sáng xong tôi với bạn lái xe chạy vào nông trại nhỏ, ra thẳng vườn nhỏ thì Jenny và Jessica đang xới đất. Chúng tôi đi thả dê nên không dám vào nhà ông chú Jenny. Cả hai mừng rỡ, nơi này thật ra vắng đàn ông, có chúng tôi tìm cũng vui.

Ông bạn tôi nhào vào Jessica phụ giúp xới đất ngay rất thành thạo vì đất đã được máy xới làm mềm, giờ chỉ lên luống cho gốc nhỏ. Tôi để yên cho hấn thả dê đi với Jenny xuống bờ suối. Tôi chỉ còn ít thời gian với Jenny vì cuối tuần bạn trai nàng về. Tôi muốn thời gian dừng lại. Jenny lai Phi nhưng da trắng và tóc đen nhánh- có thể mẹ nàng gốc Tàu, dáng vẻ gần gũi thân quen với tôi hơn. Tôi bất chợt ôm ghì lấy nàng trong vòng tay như sợ mất. Tôi đang thật cô đơn nơi đất lạ quê người. Tôi muốn có một vòng tay đàn bà. Tôi đang 22 tuổi, lứa tuổi sung mãn nhất của kiếp người. Jenny cởi hết đồ, nàng nhào xuống dòng suối kéo tôi theo trong bộ dạng Adam và Eva. Chúng tôi lại quên hết

mọi chuyện...

Xong việc hai đứa tôi quay lại

- Dê xong chưa? tôi hỏi thằng bạn nói khó
- Nó thích mày không chịu tao- Đức buồn so
- Mày cứ tấn công mãnh liệt, gái Úc nó đâu phải gái Việt mà mày đi lòng vòng. Tay mày đâu? không nói được thì thủ thuật
- Tao vừa mới nhá tay nó nói ngay "leave me alone" nên tao tắt tị
- Nếu đánh nhanh không được thì đánh theo chiến thuật tầm ăn dâu. Mày nổi tiếng dê và củ từ bự, bảo bối sao không đem ra xài? con gái xóm mình mày còn dê hết ráo được, cơm no bò cưỡi, một thời oanh liệt giờ sao tệ quá !

Tôi đành phải nhờ Jenny nói với Jessica. Đức về lại Newcastle sau khi cua không được cô thôn nữ Úc, nhưng cũng an ủi là lúc về Jessica hôn hấn một cái lấy hên và lấy trốn để kỳ sau xuống dê tiếp. Hôn với con gái Úc chỉ là xã giao chứ không có nghĩa là chịu đên, nhưng thằng Đức bạn tôi phê và và đầy hy vọng

Trở lại công việc nơi bệnh xá nhàm chán, suốt ngày mùi bệnh viện, mùi bệnh nhân Úc đen làm tôi khó thở. Tôi tính chuyện quay về Melbourne. Rồi tháng ngày qua đi, làm được gần 6 tháng tôi cũng quen dần.

Tôi hay ra bờ sông ngồi nhìn hàng cây Red gum rủ mình soi bóng nước. Nó gần giống cây dương liễu nhưng mạnh mẽ hơn. Không gian và cảnh vật xa lạ. Tôi nhớ Việt Nam, nhớ xóm làng, nhớ ba tôi và đứa em gái không biết bây giờ cuộc sống ra sao? Nhớ bạn bè cùng tôi trưởng thành trong chiến tranh có đứa đi mãi không về lúc tuổi còn rất trẻ. Nhớ ông anh thứ Tám của tôi đầy ắp kỷ niệm vui buồn, ông anh quạ phá này chết lúc chưa biết mùi tình yêu. Tôi chợt khóc thì nghe tiếng chân ngựa đến gần. Quay lại thấy Jessica vừa đến, nàng nhảy xuống chạy lại bên tôi:

- Anh vừa mới khóc?
- Anh buồn và nhớ Việt Nam quá
- Ba em đã từng qua nơi đó, hết chiến tranh rồi anh phải vui chứ?
- Em không biết gì về Việt Nam, bây giờ ai cũng muốn bỏ đi. Người dân anh nói nếu cột đèn biết đi nó cũng ra đi.

Jessica còn quá trẻ để hiểu về chính trị. Tôi không nói thêm

- Lee, ba em muốn gặp anh. Ông muốn anh phụ sửa chiếc máy bay nếu anh rảnh
- Michael đâu? Em của em đâu?
- Michael chưa về đang mê con nhỏ nào trên phố và chưa đến kỳ nghỉ. Jenny đi về Sydney với bạn trai một tuần, chỉ còn mình em nơi trang trại buồn quá

Gió từ hướng sông Murray thổi ngược mái tóc Jessica thật đẹp. Cùng dòng máu gốc Anh nhưng vóc dáng Jenny mảnh mai như con gái Á đông, còn Jessica thì mạnh mẽ đẹp như một tượng nữ thần Hy Lạp. Jessica cao 1m7 bằng tôi.

- OK, Jessica về nói ông già cuối tuần anh đến. Anh gần có phép thường niên rồi, được

2 tuần sẽ giúp ông ấy.

- Anh có yêu Jenny không?

- Sao em hỏi vậy? tình yêu chỉ vừa chớm thôi ! Con tim anh chỉ vừa thốn thức nhưng đã lỗi nhịp vì Jenny có bạn trai rồi. Anh không muốn phá hoại

- Yêu em đi ! em đang chờ anh.

Tôi không lấy làm lạ khi Jessica lên tiếng vì phụ nữ Úc họ không bẽn lẽn khi nói lời yêu

- Em cho anh thời gian

Chúng tôi nắm tay nhau đi dọc bờ sông, để con ngựa thành thoi gặm cỏ trên cánh đồng lúa mạch đang trở bông vàng rực. Jessica nói với tôi rất nhiều về người mẹ gốc Do thái và rất hãnh diện về mẹ mình. Cha nàng ở trong quân đội nên nàng ít nói đến. Dường như nơi nào cũng vậy, khi người đàn ông trong quân đội thì người mẹ lo lắng cho đàn con như một con gà mái

Tôi kể sơ về đời mình và trong quân đội. Jessica không ngờ tôi cũng là lính nên nàng thích thú ra mặt. Dòng sông Murray nước trong xanh, cá chẻm rất nhiều, chúng dạn dĩ và háms ăn. Với Jessica tôi không dám tấn công vội vì sợ ông già Đại úy của nàng lạng quạng cho ăn kẹo đồng.

Cuối tháng có được hai tuần phép hàng năm, tôi tính về Melbourne thăm bạn bè nhưng kẹt đã hứa với ba Jessica phụ ông sửa chiếc phi cơ Cessna 150, tôi cũng thích tò mò máy móc nên chờ Jessica đến đón. Tôi cho võ sinh nghỉ hai tuần, dặn thằng Mark cứ luyện tập các bài quyền tôi đã dạy và chỉ cho nó đào một cái hố cá nhân rồi mang ba lô bỏ gạch vào nhảy lên nhảy xuống mỗi buổi sáng và tối nếu muốn đá được đòn đá bay ngang hai chân song song (two dragons passed sea)

Chiều buông xuống, tôi đang lò mò nấu ăn thì Jessica đem ngựa đến đón. Tiếng vó ngựa dồn dập đến gần, tôi lấy vội cái ba lô áo quần chạy ra không kịp ăn chiều.

- Về nhà em ăn, ba đang nấu trầu với rượu vang đỏ chắc anh thích lắm

Tôi OK nhảy lên lưng ngựa ôm nàng thật chặt. Ngựa tung vó chạy một mạch theo bìa rừng khuynh diệp. Tay tôi táy máy nơi ngọn đồi theo nhịp ngựa chạy, Jessica làm thỉnh không phản đối. Hơi thở nàng mạnh hơn, nhưng con đường đã ngắn và ngôi nhà ngói đen hiện lên trong buổi chiều nắng dần tắt, mặt trời đang khuất bóng.

Ông Đại úy và mẹ Jessica đang chờ tôi trước cổng trang trại. Chúng tôi buộc ngựa, tôi chào ông già nàng theo kiểu nhà binh rất thiện nghệ. Ông khoái quá cười vang và chào lại: Greet Lieutenant (chào trung úy). Bữa ăn tối với ánh lửa bập bùng nơi nhà bếp to rộng, tôi và ông già Jessica kể về những chuyện vui trong quân trường và đời lính. Bà mẹ gốc Do thái có cha là lính ngồi nghe một cách thích thú. Tôi kể hết những tháng năm trong trường TSQ và cuộc đời cô út của mình. Jessica chợt khóc, nàng đến ôm tôi với ánh mắt thông cảm của bà mẹ và ông già. Lửa reo tí tách, những ánh lửa đỏ rực dội lên trong đôi mắt Jessica còn đọng nước mắt làm tôi choáng ngợp như đang ở trong đó.

Tôi nổi hứng ngâm tiếng Việt:

- Tất cả chí lớn trong đời không vừa bằng đôi mắt mỹ nhân

Cả ba ngạc nhiên, và yêu cầu tôi chuyển ngữ:

- All the man will be die in the beautiful lady's eyes

Họ vỗ tay cười vang dù tôi chuyển ngữ không linh hoạt lắm, nhưng họ hiểu, khen câu thơ rất hay và đồng ý Đông và Tây đều giống nhau ở điểm đó. Trên vách có cây đàn ghi ta, tôi bảo Jessica lấy xuống rồi đệm hát bài Hạ trắng và Diễm xưa của Trịnh Công Sơn bằng tiếng Việt và tiếng Anh. Jessica và cha mẹ nàng rơi vào huyền mộng, cả ba không ngờ được nghe hai bài hát bất hủ của Việt Nam mà ba nàng cũng đã từng nghe.

Jessica không còn giữ ý tứ, nàng như con mèo con dựa vào lưng tôi mơ màng. Khi tôi hết hát, hai ông bà lui vào phòng để lại không gian và thời gian cho chúng tôi nhưng tôi biết mình đang ở đâu và dừng lại đúng mức. Rượu vang đã làm tôi say và ngủ lúc nào không hay, khi tỉnh giấc thì Jessica biến mất, lửa lò sưởi đã gần tàn. Tôi bỏ thêm củi vào vì trời trở lạnh và chưa quen với khí hậu nơi này. Bỗng tiếng ngựa hí vang, tôi nhìn ra khung cửa. Bên ngoài trắng sáng vàng vạc, bóng hai con ngựa và hai người phụ nữ thoát y trên lưng chạy về phía cánh đồng. Tôi toát mồ hôi, sau lưng tôi ông Đại uý nói:

- Đừng ngạc nhiên, đây là sở thích của hai mẹ con.

Tôi hoảng hồn quay lại, bàn tay ông già Jessica đặt lên vai tôi nói:

- Rồi mày sẽ quen nếu thích nơi này,

Tôi bèn lên ngồi xuống. Trời đã 4 giờ sáng, không ngủ được nữa tôi nằm bên lò sưởi nói chuyện với ông già Jessica.

- Ông thường dậy sớm vậy sao?

- Dân làm nông giống như xứ của mày cũng dậy sớm và về nhà nghỉ khi trưa. Quen rồi không ai ngủ đến 6 giờ sáng đâu

Tiếng ngựa về nhưng vó ngựa nhẹ nhàng không dồn dập. Tôi không dám nhìn ra khung cửa nhưng ông già Jessica đã đứng lên và bảo tôi ngồi dậy. Tôi choáng ngợp trước hai tượng vệ nữ trong bộ đồ lưới như màu da đi vào. Họ không khoả thân như tôi nghĩ. Tôi cũng đã gặp tại Melbourne hai người con gái Úc cởi ngựa đi long nhong ngoài phố, cảnh sát phải theo khuyên nhủ đừng làm rối loạn giao thông vì đàn ông dừng xe nhìn gây kẹt xe.

Jessica và mẹ làm đồ ăn sáng để ra đồng, tôi chưa quen dậy sớm nên gật gù bên lò sưởi, họ để tôi nằm ngủ tiếp. Lúc chợp mắt thì nghe hơi ấm Jessica, nàng ngồi bên cạnh coi TV từ hồi nào. Tôi lặng thinh vờ ngủ tiếp...

Tiếng máy cày vang lại từ xa. Tôi lơ mơ nghe tưởng như tiếng xe tank T54 của Việt cộng trong lúc chạy trên liên tỉnh lộ 7B và lạnh mình choàng dậy ngỡ ngác. Căn nhà chỉ còn mình tôi và ông già đang pha cà phê. Hương cà phê của Ý thơm ngát. Người Úc họ uống cà phê pha sữa tươi không có sữa đặc nên tôi chỉ uống cho vui không thích thú. Tôi ước có một ly cà phêphin và sữa đặc nhưng tìm đâu ra. Ông già Jessica biết ý nói:

- Mà y uống tạm, tao có thể tìm ra cái phin lọc cà phê cho mà y, sữa đặc ngoài shop nhiều lắm. Tám giờ mà y phụ tao sửa máy bay, nó cần phải làm máy lại. Đến lúc phun thuốc trừ sâu mà nó lâm bệnh, tao chán quá

Chiếc Cessna gần 10 tuổi đời khung sườn màu bạc vẫn còn chắc, nhưng máy thì cần sửa sang lại. Jessica đang đợi, nàng cười tươi, khuôn mặt rạng rỡ như ánh trăng rằm khi thấy tôi chơi nguyên bộ đồ thợ máy áo liền quần của nàng. Tôi còn quá trẻ, còn sung sức, còn mê phái nữ, còn thèm hơi đàn bà. Tim tôi đập liên hồi khi nhìn Jessica khỏe đẹp đang dang tay chờ tôi

- Anh ơi, hôm nay anh đẹp trai quá. I love you darling, em yêu mái tóc đen nhánh, cái mạnh và lãng mạn nghệ sĩ của anh.

Tình yêu đã có những biểu hiện từ cô gái tuổi 18 mới lớn, không gì ngăn cản để chúng tôi đến với nhau. Hàng rào ngôn ngữ chỉ giới hạn ở một vài từ ngữ trừu tượng mà tôi không hiểu, nhưng khi con tim đã cất lên tiếng nói thì tất cả sẽ vượt qua. Tôi đang yêu và tôi đã yêu. Mùi thơm của rừng cây khuynh diệp thoảng trong gió và mái tóc Jessica gội bằng nước hoa lài đêm qua vẫn còn vương hương. Tôi rơi vào một vòng tay rục rữa và quên mất cha mẹ nàng đang đứng nhìn

Tôi và ông Paul lui cui đến gần trưa mới câu được cái máy 6 cylinder ra

- He he... mà y có thể giải phẫu nó ra từng mảnh rồi, nhưng tao đặt hàng phụ kiện có thể hơi lâu. Mà y có biết sự khác biệt giữa đàn bà với chiếc xe đạp như thế nào không?

Ông có máu tếu giống tôi. Tôi cũng không vừa, trả lời ngay không suy nghĩ vì tôi đã đọc đâu đó và nhớ rất dai:

- Sự khác biệt là xe đạp bơm xong mới cỡi, còn đàn bà cỡi xong mới bơm

Ông vỗ vai tôi nói:

-Hay lắm, mà y thông minh có thể làm rẻ tao được.

Tôi đang dùng máy xịt rửa cái máy thì Jessica đến:

- Trưa rồi chúng ta về.

Chúng tôi leo lên lưng ngựa để hai ông bà già nàng về sau bằng chiếc xe truck nhỏ. Đến bờ sông, tôi mượn man đôi nhũ hoa bằng đôi tay thèm khát. Jessica cho ngựa dừng lại, chúng tôi hôn nhau mãnh liệt. Chuyện yêu đương mục đích rất đơn giản là kết thúc bằng dấu ấn của ái ân và sanh con đẻ cái.

- Mẹ sanh ra em lúc 19 tuổi, em chưa muốn có baby sớm.

Nghe nàng nói tôi dừng lại không phiêu lưu.

- Em không còn đi học sao?

- Đang kỳ nghỉ mà. Trường trên Swan hill có xe bus đón đưa học sinh ở khu vực này. Em sắp thi 12 rồi cuối năm nay

Sáng hôm sau tôi và ông Paul về Sydney mua phụ tùng của máy bay. Jessica đòi đi theo nhưng không được vì công việc còn dang dở. Đến Sydney tôi về khu thương mại người Việt mới hình thành ở Cabramatta, có một tiệm phở Tàu bay đầu tiên. Vừa đi vào thì gặp tên bạn nói khổ của tôi cùng con bé tóc vàng đang ăn, hẳn mừng rỡ giới thiệu cô bạn gái Úc nhìn cũng vâm xong cười toe toét. Tôi gọi món phở là quốc hồn quốc túy của Việt Nam. Ông Paul đã từng ăn qua, ông ăn hết một tô xe lửa tái nạm gầu và khen ngon lia lịa. Thằng Đức bạn tôi đang chờ, tôi muốn bù khú với hắn đêm nay nên nói với ba Jessica:

- Ông về trước tôi thăm bạn bè mai tôi về
- Mà không sợ con gái tao buồn sao?
- Ông nói với Jessica lâu không gặp bạn bè chung trại tị nạn, tôi cần phải thăm và hỏi mấy người mới đến Úc tin tức gia đình tôi bên VN.
- OK tao đi mua đồ phụ tùng rồi về trước, mai mà nhớ về. Hay là tao lên đón mày tại quán phở này cho Jessica nó ném mùi phở cùng vợ tao?
- OK tùy ông, nhưng khoảng trưa đừng sớm quá.

Thằng Đức khoe chiếc xe còn mới cáu mua từ tiền biểu diễn nhai ly, hàm răng của nó mẻ hết 4 cái. Khúc phim được chiếu trên tivi mục cuối tuần.

Gặp hết đám lục cúng đi chung ghe, đa số lấy vợ Úc. Đàn bà Việt Nam lúc này có giá, một người đàn bà lỡ thời vẫn có rất nhiều đàn ông theo nên họ lên mặt. Mấy ông danh ca (đánh cá) lấy vợ Úc dù tiếng anh chỉ bập bẹ, chữ Việt viết chưa thông, đa số còn không biết ký tên. Đàn bà Úc khi lấy chồng Việt Nam phải nhập gia tùy tục, nghĩa là phải ăn cơm với canh chua, cá kho tộ... luôn cả mắm nêm do mấy ông chế biến. Họ bị đồng hoá bởi các ông chồng Việt Nam, các ông bắt họ phải theo mình thay vì phải ăn hamburger, hot dog hay meat pie... khi đến định cư tại Úc. Tôi chơi với đám này một đêm nhưng hạn chế rượu bia vì mai ông Đại úy và Jessica đến đón

Sáng lang thang trên khu phố Việt mới được vài tiệm ăn nhỏ nhỏ và tiệm hớt tóc. Chợt nhớ tóc khá dài, tôi vào tiệm có tên Sài Gòn già biệt. Đông khách đang chờ, tôi nản chí đi ra thì có tiếng gọi lại của ông chủ tiệm. Hóa ra ông cùng trại tị nạn với tôi. Ông bảo: - Tôi tưởng ông đi Mỹ không ngờ ông ở Úc. Chờ tôi gọi vợ tôi ra hớt cho ông lệ thôi!

Người đàn bà nhỏ thó cầm tông đơ nhanh gọn, chỉ 5 phút tóc tôi gọn gàng đẹp. Trả 2 dollars ông chồng không chịu nhận, tôi bỏ đạ trên bàn xong vỗ vai ông đi nhanh đến quán Phở tàu bay. Chiếc xe ông Paul đã tới, ông Paul ra ngoài đứng chờ, còn Jessica và mẹ đang ngồi trong xe

- Sorry tôi đến trễ
- Không, mà đúng giờ như quân đội, còn 5 phút nữa mới 11.30 sáng. Thôi chúng ta ăn.

Jessica và bà mẹ ăn mặc lịch sự đơn giản, họ nhìn tôi và chờ mời vào. Tôi chực nhớ mình đang ở Úc, lady's first. Vào chọn bàn thoáng phía gần cửa ra vào, tôi nhắc ghế cho từng người nhưng không nhắc cho ông Paul, ông phản đối, tôi cười nói nhà bình

ông nên tự làm

- Tao chức lớn hơn mày, ra lệnh mày kéo ghế cho tao.
Tôi cười nhắc ghế mời ông, bà vợ lên tiếng:

- Mấy ông lính này ồn ào quá

Jessica nhìn tôi với ánh mắt đăm thắm như mặt nước hồ thu, một ánh mắt nói lên tất cả sự nồng nàn chất chứa yêu thương trong đó. Tôi gạt đầu cảm nhận bằng một cái catcheye (đá lông nheo). Mọi người khen món phở tái nạm gầu với thịt bò Úc ngon, thêm rau húng quế và giá sống giống Việt Nam không biết tìm ở đâu, rất thú vị.

Trên đường về cánh đồng hoa hướng dương bát ngát tận chân trời họ trông để làm bơ. Tôi chưa bao giờ biết điều này, tôi vẫn nghĩ bơ được làm bằng sữa động vật. Đất đai hoang sơ vô tận và con đường Quốc lộ M31 và A20 thẳng tắp, thỉnh thoảng kangaroo chạy băng qua đường suýt đụng vào xe. Chúng có con to như con bê, từng nghiệm thuốc lá đến nhà người dân xin thuốc hút và đánh nhau như boxing. Đôi khi chúng cũng tấn công người bằng cú đấm và tung hai cước như đá song phi, con người cỡ võ sĩ Mohamed Ali cũng không chắc chịu nổi cú đá này. Bên tôi Jessica tựa vai tôi ngủ như đứa bé

Chưa về đến nhà thì trời sắp tối, không hiểu sao ông Paul lại đi Sydney mua đồ phụ tùng, nếu về Melbourne thì gần hơn nhưng tôi không hỏi

- Anh, hè năm nay anh với em đi vô Alice springs một chuyến bằng xe của mình. Anh thích phiêu lưu không?

Jessica hỏi, tôi rất ngạc nhiên vì phải về South Australia mới đi Alice springs, con đường gần 2000 cây số, nếu xe bị hư dọc đường thì chết khô. Tôi không dám mạo hiểm

- Anh đến Alice springs ở trong lòng đất rất tuyệt vời. Lúc nhỏ bà và mẹ em có đến đó
- Vợ chồng tao có đến đó lâu lắm rồi. Một chuyến đi đầy kỷ niệm lúc con bé này lên 8 và thằng Michael chỉ một tuổi. Vợ chồng tao lái xe hơn hai mươi giờ, nghỉ lại lúc trẻ hăng thật, chỉ hơn mày bây giờ. Chắc lúc đó gần 30 thì phải. Lúc đi thì hăng lắm nhưng đường về ngán ngẩm, nếu mày thích tao cho hai đứa tự do.

Bà Maria hỏi:

- Lee, mày có đọc cuốn Exodus chưa? Của Leon Uris nhà văn Mỹ gốc Do thái xuất bản năm 1958

- Dạ có đọc bản Việt văn

- Đã chuyển ngữ sang tiếng Việt sao? Tuyệt vời, tôi rất vui khi biết anh đã đọc.

- Thưa bà, câu chuyện giống như những truyền nhân Việt bây giờ. Chúng tôi ví như dân Do thái cách đây mấy mươi năm, nhưng người Do Thái có nơi để về, chúng tôi thì không! Bản chuyển thể phim Back to promised land, tôi thích nhân vật Ari Nam Canaan do Paul Newman đóng và vai nữ Alexandra Stewart người Canada đóng vai rất hay

- Ô My God, you are very intelligent

Bà Maria kêu lên và chồm ra sau nắm tay tôi một cách thương mến. Ông Paul nói:

- Tao cũng tên Paul nhưng không bằng ông Paul Newman. Vợ tao mê ông ấy nên lấy tao trùng tên, bã đâu có thương tao, he... he...

Ông Đại úy ghen đù

- À Lee mày làm chính trị biết đâu sau này giống ông Ben Canaan về làm Thủ tướng Việt Nam (ông Ben Canaan sau này trở thành Thủ tướng Do Thái)

Tôi làm thình vì có ai đâu đứng ra gom lại một bãi cát rời, với hơn một triệu quân mà chúng tôi thua chạy thì làm gì có chuyện trở lại.

Bà Maria kết tôi ra mặt, muốn tôi với Jessica đi xa hơn nhưng tôi phân vân chưa biết tính sao. Thôi thì hãy chấp nhận những gì hiện có. Tôi chợt nhớ đến bà và em tôi không tin tức gì hết, thư gửi về bật tắt không thấy hồi âm. Bạn bè tôi cũng vậy chẳng ai nhận thư gia đình bên Việt Nam

- Về nhà chúng ta nói tiếp chuyện Exodus nhé. Anh kể cho em nghe, em chưa xem phim đó.

Jessica lên tiếng, tôi đồng ý. Tôi chợt hỏi mẹ Jessica:

- Theo truyền thuyết trong kinh Cựu Ước Ông Mose là người cứu dân Do Thái. Câu chuyện có vẻ huyền thoại nhưng đây là cuốn kinh của Do Thái giáo, bà có tin điều này không?

- Tôi tin vì tôi là người Do Thái

- Tất cả mọi dân tộc đều có huyền thoại. Như dân tộc tôi do một ông Rồng và bà Tiên sanh ra trong một cái bọc trăm trứng. Lúc nhỏ tôi tin lắm vì có bài hát này chúng tôi hay hát trong giờ vui chơi: *Xưa khi xưa mẹ đẻ ra/ Trăm cái trứng, sinh lũ con /Trăm đứa con cùng một dòng./ Năm mươi con vượt đồi non/ Phá rừng núi, khai rẫy nương/ Xây đắp buôn, lập nhà sàn./ Năm mươi con dọc Trường Sơn/Đi xứ Bắc, đi xứ Nam/ Xây núi sông, lập ruộng đồng...* Nhưng khi lớn tôi không tin lắm chuyện ông Rồng và bà Tiên là nguồn gốc dân Việt khi đọc nhiều sách vở nói về nguồn gốc Bách Việt của Dân Việt và Trung Hoa.

Tôi hát luôn bài Về miền Đất hứa do Phạm Duy chuyển ngữ bằng tiếng Việt và cả tiếng Anh cho mọi người nghe. Bà Maria đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, không ngờ tôi biết nhiều về lịch sử Do Thái.

Xe về đến trang trại trời đã tối. Tôi mang cái túi xách có đồ gia vị nấu phở, giá sống và rau quế mua ở tiệm phở Tàu bay đem vào bỏ vô tủ lạnh và hứa mai sẽ nấu một nồi phở giống hệt phở Tàu bay. Mọi người vỗ tay nhưng ông Paul không tin tôi nấu được, mà thật tôi có nấu phở bao giờ đâu? Mọi người ai cũng đói sau 4 giờ ngồi trên xe, tôi lôi mấy gói mì gói thủ sẵn ra nấu, bỏ thịt bò tái vào. Cả nhà ngồi ăn vui vẻ và rất ngon miệng. Một mình ông Paul chơi hết tô lớn hai gói mì, ông khen:

- Mày hay quá Lee, tao rất ngưỡng mộ.

Ăn xong tôi đi tắm và ngủ trước. Jessica bắt cần, nửa đêm nàng qua với tôi nhưng không thoát khỏi ánh mắt của bà mẹ nàng. Mọi chuyện chỉ giới hạn trong nụ hôn, bàn tay tôi không dám phiêu lưu xa hơn đến vùng cấm địa. Jessica còn đang học lớp 12, tôi phải nhớ điều này như lời mẹ nàng nhắc. Tôi đang ở trong một gia đình Do Thái giáo, mọi sự lãng nhãng về tình dục với đàn bà rất khắt khe dù ông Paul là dân Kitô giáo.

Hôm nay cái máy 150 của chiếc máy bay Cessna cũng vừa xong, chỉ cần gắn vào và cho nổ. Tôi phải về Melbourne thăm một vài người quen, không muốn nấn ná nơi này lâu. Tuổi tôi còn trẻ, suốt ngày chỉ thấy cánh đồng nho và lúa mì làm tôi nhàm chán, dù bên cạnh có Jessica nhưng nàng cũng bận rộn cho việc thi lớp 12 sắp đến

Tiếng máy phi cơ nổ một cách nhẹ nhàng không phun khói, mọi việc tốt đẹp. Ông Paul kêu tôi lên ngồi bên ghế phụ, lái chiếc Cessna taxi ra cánh đồng, dừng lại rồi tăng tốc chạy nhanh với tốc độ hơn 200 cây số giờ và bốc lên khỏi cánh đồng như một con chim

- Mày thích bay không Lee?
- Dĩ nhiên, bay trên không trung nhìn xuống bên dưới rất thích
- Tao sẽ dạy mày lái. Loại này dễ lái, chỉ cần học vài giờ là bay so-lo được nhưng phải học coi hướng gió, nhất là bay đúng hướng khi lạc trong mây và thời tiết xấu. Nếu chỉ phun thuốc trừ sâu thì con Jessica và bà vợ tao cũng lái được, miễn đừng bay cao và ra khỏi khu vực phải xin phép trạm không lưu Swan hill.

Ông nói qua headphone nội bộ. Chiếc Cessna bay dọc theo bờ sông Murray rồi quay trở lại là đà trên cánh đồng lúa mì rất lớn đến vài trăm mẫu của gia đình ông Paul. Tôi không biết công việc trồng trọt như thế nào nhưng thôi, chuyện này tôi không muốn biết và không cần phải biết.

Vừa đáp xuống và dừng lại trước khu chứa nông cơ và máy bay thì bà Maria đem cho ông lá thư của đơn vị ông ở Dawin. Đọc xong ông nói:

- Tao được giải ngũ rồi nhưng cũng phải trở lại đơn vị để bàn giao công việc cho sĩ quan mới. Ngày mai tao đi mày rảnh thì theo tao
- Không thừa đại úy, tôi về Melbourne thăm bạn bè. Còn một tuần phép tôi cần thoải mái đầu óc để trở lại làm việc
- Ok thôi, mày có thể về cảm ơn mày giúp tao mấy hôm nay nhưng đừng quên nấu phở chiều nay.

Tôi chỉ hầm xương bò và gà già là có một nồi nước lèo, còn bí gì tôi lại gọi về Melbourne hỏi chị Chín là xong. Có điều nói chuyện viễn liên rất tốn tiền vì nông trại lúc này không có đường dây điện thoại, mọi liên lạc đều qua máy CB vô tuyến với cột anten cao ngất. Nồi soup có xương bò, đuôi và gân. Bánh phở khô chỉ đủ 4 tô, tôi dùng cọng mì của Ý luộc thêm ăn đại. Nồi phở nấu xong tôi bày thịt bò được thái mỏng ngăn nắp với rau húng quế và rau thơm. Không ngờ tôi cũng nấu được nồi phở tạp nhạp nhưng cũng có hương vị trước cặp mắt thán phục của hai mẹ con Jessica. Nồi phở được chiếu cố nhiệt tình, chỉ còn các khúc xương bò dính ít thịt hai con chó cao lớn hưởng. Ông Paul cầm đũa rất rành còn Jessica và mẹ nàng hơi lúng túng chưa quen. Tôi tập họ cách cầm, cuối cùng rồi họ cũng dùng đến nữa. Tôi cười và thông cảm.

Bữa ăn vừa xong tôi định từ giã cùng Jessica về thị trấn, nhưng con đường gần 10 cây số, trời sắp tối, tôi không muốn Jessica quay về một mình nên đổi ý ở lại qua đêm. Sáng hôm sau mẹ Jessica đưa tôi và chồng bà ra sân ga. Ông Paul đi về Sydney đáp máy bay đi Darwin, tôi về Melbourne. Jessica buồn trách tôi sao không ở lại. Tôi nói em còn học thi 12 không nên lơ là, mọi chuyện sẽ tốt đẹp với tương lai nếu em thi đậu điểm cao. Jessica không chịu lên xe, nàng cứ đứng mãi bên dưới. Tôi nhớ lại bài hát Tàu đêm năm cũ mà buồn vô hạn, muốn nhảy xuống với Jessica nhưng ánh mắt nghiêm nghị của bà mẹ Do Thái làm tôi chột dạ, bầm bụng quay mặt chỗ khác. Jessica khóc khiến lòng tôi tê tái. Tiếng chuyển động của bánh xe nhẹ nhẹ rời đi, tàu tăng tốc bỏ lại phía sau sân ga và bóng hai mẹ con khuất dần...

Về Melbourne, tôi đến nhà thăm thằng bé con anh Phú, người đi cùng chuyến với tôi đến Indonesia và anh đã bỏ thân nơi này sau 3 tháng. Thằng bé đã lớn, lúc đầu nhìn tôi xa lạ nhưng cảm nhận tôi rất thương nó, sau vài giờ nó bám tôi như đĩa. Tôi gặp hết đám đi chung ghe trong vòng một tuần ở Melbourne, nhiều ông bạn đang cày trong các hãng lắp ráp xe Melbourne. Có đến 5 công ty như Ford GMC Nissan Renault... Công ty Renault lương cao mà làm tuần chỉ có 38 giờ, nhân hạ theo kiểu Âu châu. Kế đến là Ford..., tất cả hãng này đều cưu mang người Việt vì tính cần cù siêng năng và thông minh hơn người Trung đông. Duy nhất đến ngày 30 tháng 4 là đám công nhân mít tị nạn biến mất, các hãng xe đau đầu vì phải giảm sản xuất thất thu cả triệu dollars. Mấy ông chủ đi tìm nguyên nhân: thì ra các ông mít tị nạn tụ tập nhậu và ôm nhau khóc cho quên đời với mấy bài ca *Người di tản buồn*, *Sài Gòn giã biệt rồi* *Một chút quà cho quê hương*... được đài VOA BBC phát thanh. Họ rụng tim nhớ nhà, nhớ cha mẹ hàng xóm thân yêu chắc vĩnh biệt không gặp lại, buồn ơi là buồn. Tôi không ngoại lệ, tôi còn mít ướt khóc mùi mặn hơn. Mấy ông Tàu cũng nghỉ không làm, sợ bị đánh hội đồng vì tội phản bội.

Hết phép tôi bắt tàu lại về Swan hill, công việc đang chờ. Chuyến tàu đi buổi sáng, không ai đưa tiễn vì ai cũng bận cày. Hơn ba tiếng đồng hồ tôi về đến nơi, đang lang thang trên hè phố thì Jenny lái xe qua. Thấy tôi nàng quay lại mừng rỡ:

- Anh Lee lên xe em chờ về
- Bạn trai em có ở đây không? anh sợ bị đòn
- Ha... ha... có kungfu mà sợ. Cả xóm này ai cũng ngán anh, thằng bạn trai em nó nghe hết rồi và nó tìm anh đấy!
- Ai thích thì cứ đến anh tiếp

Về đến căn hộ thấy chiếc xe vẫn còn đậu trong bãi đỗ không sút mẻ, tôi an tâm. Jenny hỏi:

- Em vào với anh được không?
- Em không sợ sao?
- Anh không sợ thì em chẳng sợ
- Jessica khỏe không?
- Anh chỉ hỏi Jessica thôi! Nó đi học lại rồi và bận lắm, không ra đồng nho với em. Tháng sau ba em giải ngũ về làm tại bệnh viện Swan hill, anh có thể về đó làm nếu thích.
- OK chuyện này tính sau. Anh đang đói, nhà không còn đồ ăn, hay là mình đi ăn gà chiên Kentucky?
- Ăn xong anh về chỗ em nha. Jenny bá cổ tôi nói: - Em cần anh đêm nay. Trăng rất đẹp và yên tĩnh, hai đứa cưới ngựa rất thú vị

Tôi làm thình gật đầu. Tôi lại phiêu lưu không lối thoát. Chợt nhớ đến bài hát Tình cho không biếu không nhạc Pháp lời Việt: *L'amour est gratuit, pas de cadeau. Tout Le monde peut donner beaucoup d'amour Tình cho không biếu không. Ân tình ai cũng cho được nhiều.* Jenny cũng hát tiếng Pháp rất hay và thường hát tại câu lạc bộ. Jenny bảo:

- Tuổi trẻ anh đã đánh mất khá nhiều. Anh cứ sống với những gì đang có nơi đây. Anh cứ yêu vì đã được yêu. Jessica không lãng mạn như em và anh, nó sống rất thực tế giống dân Do Thái. Anh đến với nó sẽ không dễ dàng, dù nó rất thích và đang yêu anh. Nó nói với em hôm qua.

Tôi chưa có một khái niệm tổng quát về tình cảm Jessica đến với tôi. Một cô bé chưa đủ 18 tuổi, đụng vào sẽ ra toà, hơn nữa tuổi mới lớn hay yêu sáng chẳng suy nghĩ. Tôi muốn mình đừng dính vào chuyện tình của con nít mới lớn rất mệt. Trong quá khứ tôi đã dính vào và vụt mất làm tôi chệnh choáng mất mấy năm. Tôi định không màng đến nữa...

Dòng sông Murray nước êm đềm trăng soi sáng cả một dãy đồi. Trên lưng ngựa chúng tôi chạy dọc theo con sông. Tôi biết cưỡi ngựa sau vài giờ tập, con ngựa cũng không dở chừng khi thấy tôi leo lên lưng. Đến khúc sông, một bóng người lao ra, tôi hoảng hốt kêu lên: Ôi!... Jessica dừng lại, nhìn kỹ hơn thì ra thằng bạn trai của nàng xuất hiện với cây shotgun trên tay. Tôi quay ngựa, nằm sát trên lưng ngựa chạy. Tiếng súng bắn theo nhưng bắn hù vì tầm đạn bay lên không trung không bay về hướng tôi. Về nông trại thì bà Maria đã chạy ra khi nghe tiếng súng trong đêm. Bà ngỡ ngàng khi thấy tôi. Lúc đến gần Jessica cũng chạy ra, rồi nàng quay vào không nói một lời khi hiểu chuyện tôi và chị nàng.

- Anh có sao không, Lee? bà Maria hỏi
- Dạ không sao. Cháu sẽ về ngay nhưng không biết làm sao để con ngựa này tự quay lại vì ban đêm
- Jessica đâu?
- Cháu nghĩ đang nói chuyện phải quấy với bạn trai
- Hai đứa làm gì nên chuyện này?!

Tôi làm thình dất ngựa ra sau nhà thì Jessica và thằng bạn trai về. Tôi lủi vô con đường tối về hướng ánh đèn về bệnh xá, đi bộ đến 3 giờ sáng dọc theo vườn nho về đến nhà, đi ngủ trong phạm phòng nhưng rồi một ngủ một mạch đến 7 giờ

Mọi chuyện êm xuôi trong đêm. Sáng tôi hơi lo nên ra xe đi làm sớm, mở cửa xe đề máy tôi gài số nhưng chiếc xe đứng im ru không di chuyển. Tôi tăng thêm ga nhưng vẫn im ru không lẽ hộp số bị hư? Tôi gài số lùi xe vẫn đứng im, bực mình xuống xe ra phía sau thì hơi ơ, hai bánh xe sau biến mất, cầu xe được kê lên mấy cục gạch một cách chắc chắn. Tôi không biết trong lúc tôi về Melbourne ai đã gỡ mất hai bánh xe sau

- Hi Master, về hỏi nào vậy? thằng Mark dậy đi làm thấy tôi lui cui hỏi
- Tao về hôm qua lúc trưa, mày thấy ai ăn cắp hai cái bánh xe của tao không?
- Oh My God, hôm qua tôi coi chừng nó còn, mà tôi nghĩ chỉ mất trong đêm nay thôi !

Tôi biết ai là thủ phạm nhưng làm thình. Thằng Mark gọi cứu hộ giúp rồi đi làm, tôi lóng ngóng đứng chờ. 15 phút sau họ đến nhưng chịu thua vì không có mâm phải gọi xe kéo, tôi nói thôi để đi Wrecker mua toàn bộ. Thằng Sam đưa tôi đi làm và giúp tôi mua bánh xe đem về gắn, tốn mấy chục dollars hết cả ngày lương. Sau vụ này tôi lánh mặt Jessica và không vào nông trại nữa. Tôi cần phải có cuộc sống êm ả không rắc rối.

Một hôm đi làm về, tôi thấy hai cái bánh xe của tôi bỏ trước cửa với hàng chữ "I'm so sorry". Tôi không biết làm gì với hai cái bánh xe này, nhìn kỹ lại thì cũng đã mòn gần phân nửa nên quăng vô một góc rồi chửi thề.

Bệnh xá mấy hôm nay bận rộn vào mùa cúm, tôi chích thuốc ngừa mỗi tay. Cúm Úc mỗi năm giết chết hàng ngàn người, đa số mấy ông bà già lớn tuổi ít sức đề kháng, còn tụi trẻ chẳng có tên nào đến chích ngừa. Ra đường người già ho xù sụ, tôi sợ bị lây nên tránh tối đa. Tôi khuyên họ nên ăn táo, uống chanh với mật ong và uống nước nhiều. Mật ong nơi này rẻ rẻ, ong hút mật hoa khuynh diệp nên có mùi thơm rất lạ. Có ông Úc già nói với tôi "*One apple, a day keep Dr away*". Tôi đồng ý

- Lee, mày tháo khớp lần nào chưa?

Nghe tiếng Dr John, tôi quay lại. Đang lui cui lụi mông ông thổ dân có da dít dày như da bò tót, kim 13 đâm vào dùi ra, tôi chơi luôn kim 20 rút thuốc, ông la bài hải. Ông Dr thấy tôi lụi cây kim 20 nhăn mặt nói:

- Mày chơi ác, chắc ngày xưa mày lụi VC giống ông này ?
- Không thưa Dr, tôi chỉ lụi tụi Military police (Quân cảnh) với kim này và penicilin 500 ngàn
- Trời, nó đau tận mạng- ông Dr John cười ha hả

- Dr vừa hỏi tôi ?
- Tao hỏi mày có tháo khớp lần nào chưa?

Tôi bỗng nổi máu tếu nói:

- Năm 1972 mùa hè đỏ lửa, tôi từng cắt gân thương binh bằng dao mổ heo và khâu lại bằng dây đồng của điện thoại.
- Mày xạo vừa thôi !
- Thiệt, lúc đó cạn kiệt thuốc men lẫn dao mổ và chỉ khâu.
- Tao cho mày lãnh giải Nobel y khoa vì phát minh đó. Thôi tao tin. Trên phòng cấp cứu có ca đụng xe, chân nát bầy chờ tháo khớp. Mày lên giúp tao vì thằng Tony đi phép rồi. Mày ở lại làm luôn cho đến khi thằng Tony về, OK ?

Không cho tôi trả lời ông quay lưng biến dạng. Tôi lên phòng mổ, nhân viên gây mê đang làm việc. Một ông Úc đen đang nằm mắt lơ lảo nhìn chúng tôi

- Ông muốn mổ mê hay mổ tỉnh ?
- what's ???
- Mổ tỉnh là cho ông thấy tôi cắt chân ông ra. Mổ mê là ông không thấy gì trong lúc cái cù lẳng của ông vĩnh biệt thân thể.
- What the hell of you talking about China (ông chửi)

Ông thổ dân gầm lên gọi tôi là Tàu, ông John la tôi đừng đùa nữa

- Gây mê bao nhiêu phút, máu bao nhiêu cc Lee?

Tôi nhìn cái chân nát bết rồi nói:

- Một bịch 600 cc máu, khoảng một tiếng gây mê là đủ.

Ông Dr John nói:

- Mày nhanh thật, đúng ý tao

Chụp thuốc mê vừa xong nhá đèn lên ông ta thiếp ngay. Lấy dao mổ, tôi ra hiệu y tá nhắc căng ông treo lên, rồi cắt nhượng chân gần ngay khớp, chừa một khúc để bọc da lại cột động mạch khâu lại. Ông Dr John để tôi thao tác, tôi làm gọn không bày nhầy vì dao khá bén dù da ông này cũng dày như da bò tốt. Nhìn bịch máu hơn phân nửa, tôi túm da sau khi lóc hết mỡ bao quanh khớp rồi khâu lại. Công việc đúng 55 phút 25 giây. Áp huyết tốt, tim bình thường và bịch máu cũng vừa hết

Tôi bỏ dao tháo khăn bịt mặt rồi rửa tay. Ông Dr John im lặng nhìn tay tôi lóc thịt như lóc thịt heo rồi gật đầu nói:

- Rất tốt, tao nghĩ mày nên làm luôn nơi này !
- Thôi! ông cho tôi thoải mái dưới kia. Tôi chán mùi ete lắm rồi. Khi nào cần tôi lên

Dr John không nói gì, trong đôi kiếng cận ông nhìn tôi với đôi mắt thương mến và rất lạ.

Tôi đọc được trong ánh mắt ấy vừa thán phục vừa tiếc nuối. Nhưng vì sự thương cảm của ông dành cho tôi mà tôi bị nạn sau này.

Mấy hôm sau ông Úc đen chống nạng đi xuống tìm tôi cảm ơn và xin lỗi khi gọi tôi là thằng China

- Ok Sir, tôi làm nhiệm vụ của tôi thôi. Thật ra tôi đùa cho vui để bệnh nhân vui trước khi mổ là chuyện thường.
- Tao đâu có biết nên giận mày.

Tôi không la cà nơi cái Club nữa sau vụ nhận viên đạn shotgun bắn dọa của thằng bạn trai Jenny. Tối về tôi trùm mình trong cái túi ngủ, ngủ thật sớm sớm còn hơn gà.

Cộc... cộc... có tiếng gõ cửa. Trời vừa chạng vạng, tôi hé mắt nhìn ra bên ngoài thì thấy Jenny và Jessica cùng tiếng ngựa hí. Tôi phân vân rồi làm tỉnh không mở cửa, sợ dính vào gây thêm nghiệp chướng.

- Lee, mở cửa nếu không mở tụi em ngồi đây đến sáng.

Tôi nhất quyết không mở. Và bên ngoài hai cô gái cũng không về. Đến 12 giờ khuya tôi đành chịu thua ra mở cửa thì Jessica tràn vào như cơn lốc ôm tôi. Jenny đứng tần ngần rồi cũng vào. Tôi đốt lò sưởi. Cả ba nhìn nhau tôi không nói một lời

- 12 giờ rồi, khuya quá tụi em ngủ lại đây.

Nhưng tiếng vó ngựa từ xa vang lại. Bà mẹ Jessica xuất hiện dắt hai người trở về Tôi đứng lên đưa ra tận cuối đường

- Cuối tuần Paul về. Anh nên gặp chúng tôi nói chuyện

Bà Maria ra lệnh, tôi gật đầu. Tôi đã gây náo loạn cái xóm nhỏ này, không biết có đi dễ khó về như Kon Tum không?

Cuối tháng tôi cho võ sinh thi lên đai. Tôi vẽ hình ông tổ sư Đạt ma và dẫn giải câu chuyện về nguồn gốc võ thuật từ đâu và để làm gì. Máy tờ báo lá cải Swan hill đến làm phóng sự. Trước lúc cho võ sinh song đấu, tôi biểu diễn màn bay qua 5 võ sinh rồi đá ván do anh em thằng Sam cõng nhau. Báo lá cải tung hô có Bruce Lee đang ở đây với tấm hình đá bay nổi tiếng của tôi. Sau đó đến màn tự do song đấu. Anh em thằng Sam biểu diễn đá bay cao. Không biết đêm qua nó có làm gì với con bò nó không mà khi bay lên đá thằng Mark hết xí quách, mắt trợn đá vào quai hàm thay vì miếng ván do thằng Sam anh nó cầm. Thế là máu mồm chảy ra, thêm một cái răng lung lay. Tôi chạy lại nâng nó lên rồi chở vào bệnh xá. Màn biểu diễn chấm dứt. Thằng Sam có thêm hai cái răng giả, nó nói là kỷ niệm khó quên.

Lò võ càng đông tôi không kham nổi, nên chia ra cho anh em thằng Sam dạy từ đai trắng đến đai vàng. Mỗi chiều cuối tuần 2 tiếng đồng hồ xong tôi rảnh rồi đi thả dê. Gái nơi hẻm lách này khó tìm quá, lại phải vác thân ra nông trại ông Paul. Gặp tôi, ông vui ra mặt nhưng nghiêm nghị cảnh cáo vụ thằng boyfriend của Jenny bắn tôi bằng cây

shotgun của ông. Tôi làm thỉnh lì ra, cứ chai mặt may ra có vợ. Jessica đã đậu lớp 12 điểm khá cao và tính học y khoa tại Melbourne, nhưng đại học này tiêu chuẩn khá khắt khe và bằng cấp có giá trị cấp 10 quốc tế. Tôi khuyên nàng nên nộp đơn, hy vọng với số điểm trên 90 thì OK. Bà Maria rất chịu khó kèm chặt con gái, nhưng thân thiết giữa tôi và Jessica bây giờ bị hạn chế tối đa. Tôi không quan tâm nhưng ít lui tới trừ khi muốn học bay Cessna cùng ông Paul. Tôi muốn có bằng lái máy bay, đang có cơ hội học free tại sao không? Ông Paul và tôi trở nên thân thiết. Ông Dr Williams cũng gần về, ông sẽ ở tại đây với Jenny.

Dòng đời trôi nổi, lúc gần 24 tuổi tôi nhận được thư nhà từ bên Pháp chuyển qua. Mừng quá. Ông già chỉ nặn có vài hàng, không thấy em gái tôi viết gì. Thư đến tay tôi mất 6 tháng (chắc đi bộ), thôi có thư là vui rồi. Ông già tôi không có khiếu văn nên viết hà tiện. Ông chỉ biết lấy Kiều và Lục Vân Tiên. Tôi thường chọc ông: *Vân Tiên công mẹ chạy ra/ đụng phải cột nhà công mẹ trở vô*. Ông rất ghét nhưng lúc chọc ông tôi bảnh chọc rồi, cũng viết lách lai rai trên Tiền phong Quân đội, khi anh tôi đem về ông có đọc được, con mắt các ông anh hùng thần lúc nhỏ nhìn tôi có vẻ nể nang hơn. Ông già thì nói văn chương không bằng xương cá mè, bởi cá mè dùng để làm nước mắm, dân hàm họ Phan Thiết giàu có nhờ nghề làm nước mắm nên không cần học nhiều, văn chương càng không giàu được. Chuyện dĩ vãng không liên quan đến hôm nay nhưng nhìn vồn vẹn 25 chữ ông già tôi viết cho tôi vượt thời gian 6 tháng từ bên Pháp, chị quen chuyển sang Úc đến tay tôi không khỏi ngậm ngùi.

- Lee mà có thư nhà?

Ông Dr John hỏi tôi khi thấy tôi cầm lá thư ngồi thừ ra buồn hiu. Ông đi lại vỗ vai tôi:

- Mà cố gắng vui lên. Cho mà hay cuối năm nay tụi Medical Council sẽ cho mà thi trắc nghiệm và đi học partime rồi lấy bằng tại Úc. Tao xác nhận mà rất giỏi, mà đừng để mất cơ hội

- Mình tìm cơ hội, đừng để cơ hội tìm mình.

Tôi nói, và ông cười: - Ok. Bóng ông quay ra lưng khom khom giống ông già tôi. Tôi lại mít ướt nữa rồi, nước mắt bỗng ứa ra. Nhìn về phía xa xa những giàn nho ẩn hiện, tôi chợt nhớ đến Jessica. Ngày mai là cuối tuần, không có ca trực rơi vào, tôi được nghỉ.

Vừa ngủ dậy chưa kịp rửa mặt thì nghe tiếng gõ cửa, tôi mở cửa thì ông Paul cười:

- Lee, chào buổi sáng. Hôm nay mà rảnh bay với tao đi xa về vùng thượng nguồn con sông Murray săn nai.

Nghe đến săn và giết động vật tôi không thích lắm đành nói láo:

- Sir, tôi có ca trực hôm nay không rảnh, xin lỗi khi khác. Ông về rủ bạn ông đi.

Ông Paul tiu nghỉu lắc đầu đi về. Tôi tiễn ông, ông nhảy lên lưng ngựa không thềm bye tôi, đúng là mấy ông già ý có con gái làm tàng. Tôi lầm bầm vào nhà không quan tâm nhưng không thoát nợ, đến trưa thì bà Maria chạy tìm tôi:

- Lee, máy bay bị trục trặc, bơm xăng bị hư. Paul gọi về nói tôi tìm anh nhờ đem bơm xăng phụ vào để thay. Ông đáp xuống cánh đồng cách đây hơn mười dặm anh có thể giúp đi với tôi đến đó được không? Please!

Nhìn đôi mắt khẩn thiết của bà lòng tôi chùng xuống, không thể từ chối. Tôi nói bà về trước tôi lái xe theo

- Khởi máy lên ngựa đi với tao

Tôi ngần ngừ không dám lên thì bà kéo tôi lên:

- Máy ngại va chạm, nên nhớ tao là mẹ Jessica bạn gái của mày. Thôi đi.

Tôi đi quên đóng cửa cánh cửa, căn phòng mở toang. Thôi kệ thằng Sam sẽ đóng dùm, gia tài tôi chẳng có gì. Ngồi sau lưng mẹ Jessica, ngựa chạy nhanh tôi sợ té không dám ôm eo bà, chỉ bám lấy yên ngựa gồng mình. Bà cười nói: - Mày ôm đi, come on son. Tôi làm thình không ôm và cũng sắp đến nhà.

- Vào lấy bơm xăng và đi ngay, mang đồ ăn theo. Tao một con ngựa, mày một con, tao tính chính xác đi và về khoảng 3 tiếng.

Tôi nghe lệnh bà phụ nữ Do Thái này rậm rập, cái bơm xăng bự to nặng gần 2 ký bằng con heo dầu của xe Truck hạng nhẹ

- Cần đem theo đồ nghề không mom ?
- Không cần, trong máy bay đã có sẵn

Chúng tôi sai ngựa chạy về hướng tây dọc theo bờ sông. Bây giờ 11 giờ trưa, khoảng 12 giờ sẽ đến nơi. Bà Maria nói không cần gấp, bà quen đường nên chạy thong thả song song trên cánh đồng đầy cỏ. Tôi hỏi Jessica đâu?

- Nó về Melbourne để lo việc học

Nghe bà nói tôi buồn, như vậy Jessica không màng đến tôi nên nàng đi không nói một lời. Tôi im lặng cho đến nơi. Chiếc Cessna nằm phơi mình trong ánh nắng dịu của mùa đông. Trời thoáng lạnh, đi vội quá tôi không đem theo áo lạnh và bụng thì đói vì gần giờ ăn trưa. Thấy tôi im lìm bà Maria ngại không nói năng gì, khuôn mặt mồ hôi lấm tấm. Tôi biết bà mệt nên cười nói: - Máy bay kìa mom. Bà vui vẻ lên tiếng: - đến nơi chúng ta ăn trưa, son. Ông Paul đang lụi cùi gỡ cái bơm chưa xong vì nó nằm dưới nhiều thứ, bàn tay ông to như nải chuối chát của VN nên rất khó mày mò, cần phải có bàn tay nhỏ để lồng vào. Thấy tụi tôi tới ông mừng ôm vai bà Maria và hôn bà rồi nhìn tôi nói:

-Tao cảm ơn mày Lee, làm phiền mày quá. Ráng lên tao già Jessica cho mày
- Cho tôi ăn cái đã xếp, đói rồi

Ăn vội bánh mì và thịt hộp mang theo xong tôi bắt tay vào việc. Chỉ 15 phút tôi tháo hết mấy con ốc trong phía sâu bộ hoà khí, bên trên để thì ông Paul tháo. Cho máy nổ xong

ông Paul nói hai mẹ con về cẩn thận vì có tin thời tiết báo giông bão, mưa lớn sắp đến, nhớ giữ liên lạc với nhau qua bộ đàm có sẵn bên yên ngựa. Chúng tôi quay ngựa về hướng cũ, nửa đường trời bỗng tối sầm, giông bão và gió rất mạnh thét gào ghê rợn trên rừng cây Read gum và khuynh diệp. Tôi lo lắng nhìn bà Maria, bà tỉnh bơ không có gì biểu hiện lên mặt, chắc bà quen thời tiết nơi này. Trời đen ngịt, mưa rơi nặng hạt, cả hai chúng tôi lấy khăn đắp ngựa trùm lên. Bà Maria chạy nước rút, tôi theo bèn gót nhưng ... ầm... ầm... tiếng sét đánh vào khu rừng phía sau làm hai con ngựa giật mình tung vó chạy không phương hướng. Tôi sợ quá nằm rạp trên lưng ngựa. Con ngựa tôi cưỡi còn trẻ và nhác, nó chạy bán mạng về hướng nào tôi không biết và bà Maria lạc tôi luôn. Đồng hồ kim dạ quang chỉ đúng 3 chiều mà trời tối mịt trong một màn nước dày đặc. Con ngựa mệt chạy chậm lại, tôi gim cương võ về nó. Dưới chân nước cuộn cuộn chảy, tôi gò cương tìm một nơi đất cao nhưng tối quá không thấy gì. Con ngựa tự biết đi tìm đến vùng đất cao và hí vang trong đêm để tìm con kia nhưng vô vọng. Tôi chực nhớ đến cái bộ đàm, lò mò lấy ra bật lên. Ánh sáng xanh lơ phát ra, pin đầy. Tôi rà tần số nhưng vô hiệu. Mưa càng lớn, con ngựa dường như sợ hãi dù hết sấm chớp, nó cứ hí vang trong đêm vắng. Lòng tôi như lửa đốt, tôi cứ mở máy chờ biết đâu ông Paul sẽ liên lạc. Gần đến 8 giờ tối thì có tiếng liên lạc: May day, May day... Tôi mừng quá lên tiếng:

- Roger roger 5/5 tôi đây
- Lee, mày và Maria sao rồi?
- Tôi mất dấu mom rồi
- Mày cố gắng tìm, tao sẽ đến mưa gần tạnh rồi nhắm hướng đông nam đi nhé.

Trời hết mưa, tôi định hướng cánh rừng trước mặt giục ngựa chạy. Con ngựa đói không chịu đi. Tôi chẳng biết tìm đâu cỏ hay lúa mạch cho nó ăn, võ về mãi nó mới chịu đi chậm rãi đến cánh đồng tối om có lúa mạch chưa trổ bông. Như vậy đã ra khỏi cánh rừng. Tôi cho nó gặm no nê, xong nó hí vang, tôi nghe tiếng ngựa hí đáp lại văng vẳng và tiếng ông Paul lên máy: - May day May day... Lee, tao gần đến bờ sông nhưng nước chảy mạnh không qua được. Maria đang chờ mày nơi bìa sông. Cố lên...

Tôi giục ngựa chạy nhưng tối quá không dám chạy nhanh. Gần nửa tiếng tôi đến bờ sông, thấy bóng ngựa đứng dựa bên gốc cây bạch đàn, bà Maria nằm bẹp trên lưng. Tôi gò cương nhảy xuống, chạy đến. Bà rất mệt kêu tôi đỡ xuống. Tôi đỡ và diu bà vào hốc cây. Bà ướt như chuột và tôi cũng vậy. Không cách nào khác tôi kéo ngựa bắt nằm xuống lấy hơi ấm cho bà. Con ngựa rất khôn nó nằm yên. Tôi sờ trán bà hâm hấp nóng.

- Lee, mom xin lỗi làm phiền con.
- OK mom nghỉ đi, Paul sắp đến.

Tôi ngồi xuống để đầu bà tựa vào tôi, bên kia bờ sông ánh đèn vụt sáng. Tiếng ông Paul vang lên: - Lee chờ đó tao cho cho chó đem dây sang. Ánh đèn lóe lên chiếu sáng rục rục mặt sông. Ông Paul cho con Dingo mang dây lợ sông sang. Dingo là giống chó sói nhưng đem về nuôi đã thuần hóa và rất khôn giống như chó Phú Quốc của Việt Nam. Tôi nắm sợi dây thừng lớn cột vào gốc cây, ông Paul men dây lợ sang.

- Tao với mày cố gắng đem Maria qua sông. Tao cõng Maria mày dắt hai con ngựa theo sau, nước chảy mạnh quá tao sợ ngựa bị cuốn trôi. Ok?

Nghe tiếng nước chảy rất mạnh tôi ngại nhưng không cách nào khác. Ông Paul bảo bà Maria:

- Em ôm chặt anh men dây qua sông
- Không được, cứ để em trên lưng ngựa, không sao đâu.

Chúng tôi để bà ngồi trên lưng ngựa, men theo dây. Khúc sông rộng khoảng 20 mét có thể có cá sấu. Tôi đi sau, tay dắt con ngựa Luci lần mò cùng ông Paul vượt qua khúc sông nước chảy xiết nguy hiểm. Lên bờ ông Paul thốt lên lưng ngựa ôm chặt bà Maria chạy nhanh vì bà đang lên cơn sốt. Tôi dắt con ngựa không người của bà Maria giục ngựa chạy theo. Về đến nông trại gần sáng. Tôi mệt và đói, nhìn ông Paul lăng xăng rất tội nghiệp, tôi phụ ông nấu súp và nướng bánh mì. Ông đốt lò sưởi thay đồ cho bà Maria, sau khi ăn uống xong bà khỏe lại. Tôi chui vào góc lò sưởi, phòng sợ bị hít khí cacbon nên nằm dang ra xa ngủ khởi về. Đến 10 giờ sáng sáng tôi mới dậy.

- Mà vào xem Maria dùm tao, bà ta sốt cả đêm. Ông Paul lo lắng

Tôi xem mạch, thấy bà đang sốt cao nên đem về bệnh xá Murawee. Vừa đến bệnh xá bà Maria ói mửa nặng, không phải ngày làm việc của tôi nên tôi không thể làm gì, y tá chích mũi thuốc khỏe rồi chuyển thẳng lên bệnh viện Swan hill. Tôi đi theo cùng ông Paul. Nhìn bà Maria tái xanh nằm trên băng ca tôi nói có thể bà bị cảm lạnh thôi cho ông Paul an tâm. Khi đến phòng cấp cứu bệnh viện Swan hill, ông Dr trực nói với tôi:

- Sao mà không truyền Dextrose và chích thuốc ngừa nhiễm trùng cho bà ta?
- Thưa ông, hôm nay tôi không trực, ông bác sĩ phụ trách phòng cấp cứu nói có gì mà chịu trách nhiệm. Đây là người nhà.

Tôi để ông Paul ở lại và ra về với xe cấp cứu, nói sẽ lên lại bằng xe của mình. Ông Paul đồng ý. Tôi bảo người tài xế xe cấp cứu cho tôi về nhà, cửa phòng đã đóng, chắc thằng Sam thấy cửa mở toang mà không có tôi nên đóng dùm. Căn hộ nhỏ lạnh tanh vì không có người ở. Nằm mệt nhọc trên tấm nệm tôi ngủ đến chiều mới lên Swan hill, vô bệnh viện thăm bà Maria thì bà đã chuyển về khu mổ để mổ khối u buồng trứng. Tôi chạy đến phòng mổ thì gặp Jessica đang đi ra, không biết em đến từ lúc nào ?

- Ô Lee, mẹ đang nằm trong phòng mổ, chúng ta ra ngoài này cho thoáng. Ba em về nghĩ rồi, mọi việc sẽ ổn thôi. Cám ơn anh nhiều vì đã lo cho mẹ em.

Nàng nắm tay tôi ra phía sân bệnh viện.

- Em được nhận vào Melbourne Uni rồi, chắc phải về đó ở để học. Đến sáu năm dài quá.
- Chúc mừng em! Sao em đi Melbourne mà không nói với anh một lời?
- Bạn em chở em đi, có ghé nơi anh mà anh đi mất tiêu. Đừng trách em, hãy trách anh đấy
- Anh xin lỗi,

Tôi không biết, lúc đó chắc thơ thần nơi bờ sông tìm lá mục để bón mấy cây lan mua được của thổ dân. Họ dạy tôi nói thổ ngữ, tôi tạm tin thổ dân Úc có nguồn gốc từ Đông

dương vì lỗ mũi giống nhau, tiếng thổ dân và tiếng Việt cũng giống nhau rất nhiều từ. Tôi đâm ra thích thú cố gắng học thêm

Tôi lựa một góc hẻo lánh kéo Jessica ngồi xuống rồi ôm nàng trong vòng tay rạo rục. Jessica cũng đáp trả nồng nhiệt. Thời gian như ngừng lại cho đến khi nghe tiếng tăng háng của ông già Jessica, tôi hoảng hồn

- Thì ra hai đứa mày ở đây hôn nhau, tao phản đối mày nghe Lee. Mẹ Jessica đang mở mà mày làm thế này tao không vui.
- Dad, có ai cấm hôn nhau? Con trên 18 rồi. Jessica phản pháo lại ông Paul, tôi thì ngồi gục mặt trong đôi tay của mình trên đầu gối
- OK tao thua mày con gái. Ông Paul lầm bầm rồi nói với tôi: - Còn mày, hãy xem lại mình đi, Lee.

Xong ông đi luôn, còn tôi không nói với ông lời nào. Nhưng người phương Tây khi nói ra là xong không giận dai, riêng tôi thì cạch ông chẳng thèm đến nông trại nữa. Tôi sẽ chinh phục Jessica bằng cách khác. Cho đến khi ông Dr Williams ba Jenny giải ngũ về tôi mới ra lại nông trại vì Jenny gọi. Lúc này Jessica đã về nhà nội ở Melbourne để ở đi học năm thứ nhất y khoa, tôi có địa chỉ và sẽ bán sê nàng tại đây. Ông Dr Williams hỏi tôi vài chuyện về việc làm và lúc nào thì lấy bằng master nurse. Tôi nói sắp rồi, chắc vài tháng nữa. Ông được về làm việc tại Bệnh viện Swan hill nhưng chưa vội, tôi và ông họp nhau hơn vì cùng ngành. Ông Paul bên pháo binh đạn to súng lớn bắn ì ùng cả ngày nhưng vui tánh, ông Williams thì trầm ngâm ít nói. Ông đọc sách nhiều và thích viết lách. Ông nhờ tôi vẽ vài bức tranh thủy mặc của Tàu chỉ một màu đen treo trên vách. Ông hỏi tôi có biết sách Zen của Suzuki không, trùng đài tôi nói chuyện về Thiền và Phật giáo. Ông khoái quá nói:

- Mày biết nhiều. Tuổi mày còn trẻ mà giống ông cụ rồi. Mày thấy Jenny thế nào? Nó mồ côi mẹ giống mày, thích nó không tao gả nó cho?

Tôi trả lời:

- Thưa Dr, tôi vừa bị ăn đạn shotgun của bạn trai Jenny nên sợ lắm

Ông nhìn tôi và Jenny rồi làm thinh đi ra ngoài gọi Jenny ra nói chuyện. Từ đó về sau ông không đá động gì đến việc gả Jenny cho tôi nữa.

Công việc tại bệnh xá bình thường, tôi rảnh là chạy về Melbourne đến nhà nội Jessica hẹn hò nàng. Tôi không ra nông trại thường xuyên nhưng ông cựu đại uý pháo binh Paul rất tinh, thằng Chin là tôi không qua mắt được. Ván đã đóng thuyền, Jessica cho tôi hết trong một dịp nghỉ cuối tuần. Chúng tôi bện nhau quấn quai trong căn phòng của nàng ở nhà bà nội, ông Paul có biết cũng tịt ngòi. Nhiều chuyện tình cũng chỉ là giấc mộng bình thường đến rồi đi- "*West is west East is East*", bạn bè tôi chia tay hết vợ Úc vì đã ngán ăn hamburger quay lại thèm hơi nước mắm, còn tôi thì mới chớm còn mặn nồng lắm. Jessica đang tuổi lớn không quan tâm nhiều về ngày mai, cứ sống và yêu được thì yêu. Nàng cũng chăm học. Tôi an tâm trong bơi lội trong dòng sông của yêu thương

Tôi nhận được thư của AMEC (Australian medical examining council) gửi về bệnh xá cho biết ngày đi phỏng vấn để sắp xếp. Tôi phải về Melbourne để gặp họ vào tuần sau, dư thời gian nên tôi bỏ vào cặp hồ sơ lên xin ông Dr John trước. Ông OK và rất vui. Khoảng thời gian này người vượt biển đến Úc dồn dập, bác sĩ quân đội rất nhiều nhưng họ rất hạn chế, tại Melbourne thì rất khó nên đành đi các tiểu bang khác để thi và học lại. Nếu sinh ngữ bị trượt, đành đi làm cu ly tại các nhà máy. Úc phí phạm tài nguyên một cách bất công (sau này nhập mấy ông bác sĩ từ India và Srilanka toàn bằng giả vô gây chết rất nhiều bệnh nhân họ mới sáng mắt). Tóm lại họ rất vô trách nhiệm khi nhận người vì tội Ấn độ nằm trong khối liên hiệp Anh cùng với Úc, miễn là có con dấu đỏ choét là họ tin không điều tra nhưng với VN thì bị hạch sách đủ điều. Tôi cũng chẳng thiết tha gì với công việc hiện tại, tôi có thể về lại Melbourne chun vô nhà máy cày với đám bạn quên đi cái tương lai chưa đến.

Mấy hôm nay mấy ông Úc thổ dân ăn uống cầu thả bị đau ruột dư và mổ nhiều quá. Ông Dr John và các ông khác chán phèo các ca này, hỏi tôi làm được không, tôi nói 15 phút tôi sẽ moi ra và khâu lại nếu chưa bị vỡ, không đẹp không ăn tiền. Tôi tự mãn và ta đây nên bị tổ trách sau này. Công việc chỉ vui khi tôi đến phòng tập võ buổi chiều. Cuối tuần bệnh xá buồn hiu, tôi cũng bớt la cà ở cái Club cuối đường. Jenny ít tìm tôi khi biết tôi và Jessica cặp nhau, thỉnh thoảng tôi ra nông trại học bay với ông Paul, ông cũng bớt để ý đến tôi khi Jessica đã hơn 18 tuổi và học đại học

Một hôm hứng thú, ông Dr Williams hỏi tôi có muốn về bệnh viện Swan hill làm với ông không? Tôi nói thôi, tôi muốn làm nơi này, chờ sau kỳ thi của Medical council rồi tính tiếp, lúc đó ông gọi tôi lên cũng không muốn. Ông gật đầu đồng ý. Sau này ông rất thương tôi. Thực ra dưới này tôi lãnh lương cũng như trên đó mà muốn làm gì thì làm không ai để ý, nhàn hạ và thanh thoi như *Thơ nhân* của Nguyễn Bình Khiêm: *Thu ăn măng trúc, Đông ăn giá/ Xuân tắm hồ sen hạ tắm ao/ Rượu đến cội cây ta sẽ uống/ Nhìn xem phú quý tựa chiêm bao.* Có điều nơi này lấy đâu ra măng trúc mà ăn, giá thì về Cabramatta ăn phở mới có. Tôi thêm nước mắm, thấy nơi này có một loại phân nước Seasoi làm bằng cá, đọc thành phần và hợp chất có thể làm nước mắm được, tôi mua về thêm muối đem ra nắng phơi thì OK, có mùi thum thum của nước mắm. Hàng xóm tôi phản đối quá trời, tôi đành đem bỏ mà buồn vô cùng. Vẫn tiếc rẻ chất vô một

chai để trong tủ lén lén hong nắng trên khung cửa sổ, cho đến ngày âm thầm từ giã nơi này, chai nước mắt đó tôi chưa một lần ném thử vì sợ trúng độc.

Hội đồng thành phố gọi tôi lên bắt phải đóng bảo hiểm cá nhân cho võ sinh nếu muốn tiếp tục. Tính ra hơn 60 mươi võ sinh, tôi phải trả bảo hiểm gần 200 dollars mỗi tháng. Tôi nản chí ra về nói với anh em thằng Sam:

- Chắc tao dẹp võ đường, tụi Hội đồng bắt đóng bảo hiểm cho tụi bây tao không kham nổi
- Master, hay là mình thu học phí mỗi tháng \$5 dollars cho mỗi đứa?

Tôi hỏi có đóng thuế không? Tụi thuế nó quần tao thì khổ

- Để thằng Mark hỏi tụi thuế, nếu mình làm vì lợi ích cộng đồng thì không thuế.

Tôi học võ sinh và cha mẹ chúng lại nói lý do thu lệ phí thì có một ông phú gia nhận trả tiền bảo hiểm hàng tháng. Tụi tôi mừng vô cùng. Họ cũng nêu ý kiến là võ sinh tự nguyện đóng góp và thỉnh thoảng đi nhặt rác, dọn dẹp nơi công cộng. Tôi OK. Đến lúc tổ chức song đấu thi lên đai thì bảo hiểm lại đòi thêm tiền, mẹ cái gì cũng tiền làm tôi đau cả đầu. Cũng may ông phú gia có 2 thằng con học võ chơi luôn vì ông thích tụi nhỏ có màn đấu kungfu với nhau. Tôi phải về Melbourne mua găng và đồ dùng bịt hạ bộ, mang tai cho chúng tốn hết hơn cả trăm dollars. Jessica cười:

- Anh hào phóng quá Master, em về học võ với anh nhé!

Tóm lại tôi khá bận rộn. Jessica không vui lắm vì thời gian cho nhau quá ít, xa mặt cách lòng. Jessica còn phải về nông trại mỗi cuối tuần, tôi không bận tâm và chẳng có gì lo lắng.

***

Ông Paul và tôi lấy cao độ, chiếc Cessna 150G trở lại thẳng bằng, kim đồng hồ nằm ngang, tầm nhìn tốt, trạng thái máy êm đều. Tôi cho giảm bớt ga về phân nửa khi lực nâng OK. Chúng tôi nhìn bên dưới cánh đồng lúa mì vàng óng như dải lụa trải dài tận chân mây. Tôi có hơn 20 chục giờ học lái chiếc Cessna này nhưng muốn được bay một mình phải về Avalon vào trường bay học thêm. Cứ vui lúc nào hay lúc đó, bay trên làn mây trắng nhớ đến bài Tuyết trắng cũng hay nhưng tôi không phải phi công, tôi chỉ là anh thợ vịn.

Ông Paul lên tiếng:

- Lee, tao nghe nói phi công của tụi bây giỏi lắm mà sao không chơi cú kamikaze ra Bắc? Cả sư đoàn không quân hàng ngàn máy bay sao lại chạy hết ?
- Ông hỏi người Mỹ hay kiếm ông Thiệu mà hỏi, chứ tôi bù trất.
- Nghĩa là sao, anh bạn?
- Ai sao tui dzậy, theo ngôn ngữ Việt Nam. Tôi chỉ biết nghe theo cấp lớn chạy là chạy. Thôi bỏ đi ông Paul. Đó là cuộc chiến ghê tởm chẳng có ai tốt lành, chỉ có dân là nạn nhân.

Chúng tôi xin phép trạm không lưu bay lên Broken hill để lấy phân và thuốc xịt sâu Trạm

không lưu nhận tin và báo OK, không phận trống dưới 1000 bộ bay thoải mái. Đến Broken hill ông Paul để tôi hạ cánh, tôi cất ga ngược theo chiều gió rồi đáp xuống cánh đồng cỏ. Chiếc Cessna là đà vì sức gió ngược giảm tốc rất nhanh rồi dừng lại. Tôi tắt máy đi vào khu nhà nhận thuốc đẩy ra chất lên, công việc nhanh gọn. Xong tôi cho máy nổ chờ lệnh, ông Paul ra hiệu ngón tay cái rồi nói: - *OK take off*. Tôi tăng ga chạy trên sân cỏ, đủ tua máy tôi kéo cần lái. Chiếc Cessna bay lên nhẹ nhàng. Cảnh vật bên dưới nhỏ dần. Về gần đến nông trại thì ông Paul bồng lên cơn đau tim ôm ngực nhăn nhó. Không biết ông đã có biểu hiệu gì trước kia không. Rồi ông Paul gục trên cần lái, chiếc Cessna chao đảo. Tôi phải nâng ông ngã ra phía sau tránh cần lái rồi mở máy gọi cấp cứu, hơi hoảng vì không biết phải bay về hướng nào

- May Day, May Day... các bạn nghe không?
- Trạm không lưu 1132 nghe, bạn 5/5 cho biết chuyện gì ?
- Phi công ngắt, tôi biết đáp nhưng không biết hướng bay về Sawn hill.
- OK, bạn bay về hướng 11h30, thấy một phi đạo nhỏ, lất cánh nhá đèn xin đáp. Phi trường không bận.
- OK nghe rõ.

Tôi đang bay ở hướng 9 giờ. Lất cánh quẹo phải điều chỉnh hướng bay, lấy thăng bằng xong tôi gài ga tự động. Nhìn sang ông Paul mặt ông trắng bệch. Tôi mở máy lên tần số nhà riêng thông báo cho bà Maria biết. Bà cuống quýt trong máy:

- Lee, anh bay và đáp được không? Paul ra sao cho tôi hay!
- Mom bình tĩnh để tôi đáp. Tôi đã thấy phi trường nhỏ rồi, gần hồ Boga, bà đến đó có xe cứu thương họ đang chờ. ..

Bay đến phi trường, tôi đảo cánh và nhá đèn cánh xin đáp. Gió nhẹ, tôi giảm ga còn 1500rpm nhưng quên mất là đang chở hàng nặng nên không đủ lực nâng, mũi máy bay chúi xuống. Tôi hoảng quá tăng ga lên 2500rpm rồi đáp lại. Máy bay chở đầy phân và thuốc xịt sâu tiếp đất một cái rầm nhưng không hư hại gì. Tôi tắt luôn máy, trớn vẫn còn đến cuối sân thì dừng. Tôi dìu ông Paul ra chiếc xe cứu thương chờ sẵn. Nghe tim mạch ông vẫn đập, mừng quá tôi hỏi nhân viên y tế có Atropin không ? Mũi thuốc trợ tim chích vào giúp mạch tim điều hoà, mặt ông bớt trắng.

Tôi theo xe cứu thương về bệnh viện Swan hill. Ông Williams anh ông Paul chờ sẵn đem nhanh vào phòng cấp cứu. Tôi đứng xó rợ một hồi thì bà Maria và Jenny đến. Họ chạy ào vào trong và không thấy tôi, tôi cũng không gọi họ. Lát sau Jenny chạy ra. Khi biết tôi đáp chiếc Cessna xuống phi trường, nàng hôn tôi nói: - *Anh là number one*. Tôi tránh nhẹ nụ hôn rồi vào phòng. Ông Paul đã tỉnh, đang thở oxygen. Ông nhìn tôi gật đầu ra hiệu tôi đến gần, tôi nắm chặt tay ông bóp mạnh, biểu tượng của người lính là bên ông có tôi. Paul khỏe nhanh và về nhà. Tôi được bà Maria coi như người thân trong gia đình sau hai vụ giúp ông và bà trong lúc bệnh hoạn.

***

Ngày phỏng vấn đến, tôi lái xe đi Melbourne trước một ngày, mai đúng 10h sáng có mặt nếu trễ là hủy luôn. Ông Dr John cho tôi nghỉ hai ngày có lương. Về Melbourne tôi chạy đến phòng ăn của trường Melbourne Uni tìm Jessica, đưa thẻ làm việc của bệnh xá ra cho nhân viên ghi là Visitor, tôi đi vào căn tin thì thấy Jessica đang nói chuyện với một

nam sinh viên Tây. Hai người ngồi chung một bàn, tên đó cũng đẹp trai xứng đôi với Jessica. Tim tôi nhói lên. Tôi lui ra buồn bã, chắc tôi mất Jessica. Buồn quá tôi về nhà nội Jenny lấy chìa khoá phòng và nằm bẹp trên giường, cái giường Jessica đã cho tôi đòi con gái. Một hồi ngủ quên cho đến khi có tiếng người đi vào:

- Ôi anh về đây lúc nào? nàng nâng mặt tôi lên hôn đắm đuối.
- Jessica em xem cái tài liệu này, ông Dr John viết cho anh mai đem theo phỏng vấn. Em thấy sao ?
- Oh tuyệt vời...

Tôi không hỏi Jessica về tên ngồi chung với nàng, chỉ tận hưởng những gì mình đang có, nếu mai này mất đi cũng chẳng tiếc nuối. Hai đứa tôi đánh nhau một trận đã đời, quay ra ngủ đến tối, mò ra quán ăn rồi về đánh tiếp. Tuổi sung sức tôi đụng trận như con trâu điên và Jessica cũng không vừa.

- Anh ơi! em sợ có bé bi mình ngứa nhé?
- OK cho bảo đảm em còn học.

Sáng ra tôi lái xe đậu bên đường, thả Jessica trước cổng trường, hôn nàng trước mắt tên Tây ngồi chung bàn với Jessica hôm qua. Hấn chường hững rồi quay đi. Tôi thắng trận hót lú lo, Jessica không biết được nên nói:

- Mai em có giờ học buổi chiều, sáng em đi phỏng vấn với anh. OK ?
- OK em yêu.

Thành phố Melbourne đã lên đèn. Con sông Yarra nước đang lớn, không một bóng dáng người hay thuyền trên mặt sông. Tôi chợt nhớ đến con sông quê tôi, giờ này đã có đèn lồng nhỏ trên sông đánh bắt cá, những cái vó chằng chịt cản trở lưu thông mặc cho thuyền ra vào tấp nập... cảnh xưa hôm nay hiện về trong tâm tư, có đi xa quê hương mới thấm. Mới biết không nơi nào đẹp bằng quê hương dù nghèo nàn tang tóc bởi chiến tranh... Jessica tựa đầu trên vai tôi, tôi kể nàng nghe bằng những thứ Anh ngữ hỗn hợp. Cái vó tôi chẳng biết dịch ra tiếng Anh, Jessica cũng cứ gật đầu đại, chỉ biết đó là cái dùng để bắt cá trên sông mà xứ này không bao giờ hiện diện bằng ngôn từ hay bằng hiện vật. Chẳng có ai đánh bắt cá trên sông Yarra dù rất nhiều cá hanh. Máy ông Mít tị nạn tự đan lưới bắt lậu ở thượng nguồn con sông, tôi có đi theo một lần rồi tởn không dám theo vì dọc theo sông là trụ điện cao thế 500kv chạy nghe rợn người, nó có thể chuyền qua không khí giết người như chơi lúc trời mưa.

Trời xe lạnh. Jessica đòi lên tầng cao nhất của building ăn tối. Rùng rinh tiền bạc tôi OK. Máy tên Tây thấy tên Chine dặt gái Tây vào nhìn không thiện cảm. Lúc này nạn kỳ thị đầu đen dâng cao vì có mấy vụ ăn thịt chó đang bị tụi truyền thông Úc làm rùm beng lên. Người bồi nhìn tôi khi hấn đến bàn hỏi:

- Mà y dùng gì?

Tôi để Jessica chọn nhưng bắt chợt hấn hỏi:

- Mà y chinese?

- No tao Vietnamese.

Tôi vừa dứt lời hấn phán ngay một câu:

- Nhà hàng tao không có món thịt chó

Mẹ họ, tôi nổi xung lên nhưng Jessica kèm tôi lại và chúng tôi đứng lên ra khỏi nhà hàng. Xong Jessica quay lại gặp quản lý nói với hấn về tên nhân viên không lịch sự và kỳ thị, nàng sẽ thưa ra toà.

Tôi không biết thịt chó ngon không mà mấy ông danh ca (đánh cá) gốc Quảng Bình cứ làm thịt ăn. Bên này thịt rẻ thừa mứa không ăn mà lại bắt chó hàng xóm của Tây làm thịt rồi còn vác dao chém chủ để ra tòa thật nhục. Nhiều con chó mang tấm bảng "Love me don't eat me" được mấy bà già Úc ôm đi trên khu phố buôn bán của dân Mít tị nạn. Tôi mắc cỡ vô hạn

Tình hình khá căng khi Jessica hơi lớn tiếng bên trong. Tôi đi vào thì nhân viên an ninh đến. Jessica trình bày lý do và bắt tên nhân viên xin lỗi tôi. Mọi việc không đơn giản khi tụi kỳ thị ngồi bên trong nhào ra chửi tôi và nói: - *go back where is your came from (cút về nơi của mày đi)*.

- Thôi em yêu- Tôi nói và kéo Jessica về vì ngại đánh nhau phiền phức, tôi đã có hồ sơ xấu khi đánh nhau ra tòa ở Swan hill cách đây mấy tháng - Mình đi China town ăn đi em! tránh nơi này thôi

- Mình mất vui hả anh? Em thích ngồi trên cao ăn tối nhưng thôi khi khác

Hai đứa dắt tay nhau đi bộ xuống phố Tàu. Tôi ăn tâm khi đi vào khu đầu đen Á châu hoà vào dòng người ăn tối. Jessica thích món vịt Bắc kinh, tôi thì thích đồ biển. Ăn xong về nhà đã 10 giờ đêm, thành phố nhạt nhòa trong cơn mưa nhẹ. 9h30 sáng tôi và Jessica có mặt tại phòng đợi phòng vấn của Medical Council. Ông nhân viên gọi tên tôi vào phòng, Jessica đi theo. Phòng vấn chỉ là thủ tục sau khi nhân viên coi hồ sơ giới thiệu của tôi do Dr John viết. Ông nói:

- Mày về học thêm danh từ y khoa, đến ngày ra hội đồng mày phải trình bày khoảng nửa giờ với trên 10 trang giấy, khoảng 1000 từ cho bài thuyết trình về bệnh lý gì tự mày chọn sẵn . Không khó lắm đâu

Tôi ra về, suy nghĩ họ quá khát khe. Tôi đâu phải là bác sĩ ra hội đồng y khoa để trình luận án? Thấy tôi đăm chiêu Jessica nói:

- Anh lo hả ?

-Yeah hơi lo vì khả năng Anh ngữ anh nói chưa lưu loát, có thể bị mấy ông đó cho rớt

- Theo em tiếng Anh của anh rất khá, chỉ có là lối phát âm còn nặng âm hưởng Việt vì nuốt âm không có tiếng gió, khi nói về số nhiều không nghe vắn s sau câu. Anh chịu khó để ý là OK

Jessica ôm tôi tiễn ra xe tôi về Swan hill. Tôi chợt nhớ đến lời ca bài gì đó quên mất của ông Phạm Duy: Lên xe tiễn anh đi chưa bao giờ buồn thế trời mùa đông Paris suốt đời làm chia ly ...

- Lái xe cẩn thận nhé anh. Jessica dặn dò

Đoạn đường hơn 3 tiếng lái xe. Jessica sợ tôi ngủ gục vì đêm qua chúng tôi quần nhau nhiều quá mắt tôi lừ đừ. Tôi phải dừng xe mấy lần để rửa mặt cho tỉnh ngủ. Jessica là một thiếu nữ gốc Do Thái, nàng biết đảm đang, lo lắng không như dân da trắng thuần chủng ham chơi ở cùng lứa tuổi. Chưa bao lâu mà tôi đã nhớ vòng tay nàng, đúng là bém hơi gái. Vừa đến nhà tôi thấy Duck Superman (tên mới của Đức bạn tôi do tôi đặt) đang chờ có vẻ sốt ruột:

- Tao chờ mày cả buổi, mày đi đâu vậy?
- Tao về Melbourne phỏng vấn công việc. Sao mày rảnh lên đây, bộ muốn nhai ly hay dê gái ? Mày lên bắt tử quá không phone trước
- Có hai đứa mày xơi hết có đâu đến phiên tao. À tao lên đây chơi với mày ngày cuối tuần.
- Còn em Úc của mày đâu ?
- Nó đang ngủ ở trong xe.
- Trời! Thôi kêu dậy vô nhà ngủ.

Con bé Úc cỡ Jenny có cặp ngực to như núi dụi mắt ôm cái mền đi vào:

- Hi Lee, tôi là Linda
- Thôi khỏi giới thiệu tao biết rồi. Duck, mày có ngày chết ngộp với bộ ngực vĩ đại này.

Nghe tôi nói hấn cười:

-Măn đã tay lắm, mày chưa biết vú mẹ nên chưa hiểu sự đòi

Nói xong hấn cười nhìn tôi rồi đi vào. Thằng bạn tôi vui tánh dễ thương, hai thằng học cùng nhau từ ông thầy giáo già trường làng lớp vỡ lòng cho đến năm tôi 12 tuổi, nhiều kỷ niệm ấu thơ, đánh nhau u đầu sức trán rồi cũng làm lành. Bây giờ lưu lạc tha phương với nhau trên mảnh đất này.

Tôi đi kiểm đồ ăn trưa, bê về con gà nướng cả ba ăn với nhau:

- Mày dẫn con bé này lên đây cha mẹ nó biết không?
- Mẹ, nó hơn 18 tuổi rồi khỏi lo. Hồi nó 17 tuổi cứ lò mò vào chỗ tụi tao ở lấy sách Playboy coi. Tụi tao không cho, nó nói nó đã được quyền coi vì quyền làm tình là 14 tuổi, nó 17 rồi. Tao sợ ở tù nên nhịn đến hôm nay mới của nó
- Như vậy nó kết dân Mít lâu rồi. Thôi cho tao ngủ vài tiếng, mai tao đi làm vì có ngày trực, nhưng tao về sớm đi club. Mày với Linda muốn làm gì thì làm

Cơm no bò cưỡi tụi nó quần nhau làm tôi không nhắm mắt được, đành ra phòng khách nằm dưới thảm ngủ được vài tiếng.

Vừa dậy đang tắm thì Duck nói:

- Tao nghĩ tối nay tao mày lên thị trấn Swan hill chơi chứ ở đây chỉ một cái Club nhỏ xíu và một con múa cột nản lắm.
- OK đi thì đi, nhưng tao lạy mày đừng lên vùng nứa khổ lắm

Năn nỉ thì năn nỉ chứ nó bị bùa hành thì chịu thua, nhưng bùa chú chắc hết linh vì từ khi có Linda nó cứ vui đầu vô bãi cỏ vàng tiêu hết bùa chú cả rồi. Tôi an tâm sửa lại bộ vó, quần áo bảnh chọe. Swan hill có bọn choai choai xăm mình, tôi định kêu anh em thằng Sam theo, chạy qua hai ông đệ tử tôi không có, chắc cũng đi la cà đâu đó. Hai thằng cùng Linda đi trên chiếc xe Gemini làm tại Úc của Duck mới tròn hai tuổi đời, được mua từ tiền nhai ly vừa rồi.

- Duck tiền bạc rủng rỉnh không? Tao cạn túi, ngân hàng đóng cửa rồi không lấy tiền được .

- Khỏi lo mày, tao còn \$200 dư sức qua cầu, nhưng đừng chơi rượu sang tao không bao nổi

Còn quá sớm để vào quán, đi lang thang một hồi tôi thấy có hai ông đầu đen đang ngồi chồm hổm trước khu shopping. Một trăm phần trăm là Mít vì Tàu nó qua đây lâu rồi không ngồi kiểu khỉ mắc gió này. Tám mắt nhìn nhau trào máu họng, hai ông Mít ngồi tu chai Coke xây chừng nhìn chúng tôi bảnh chọe không dám hỏi.

-Duck, mày có muốn nhận đồng hương không. Tôi nói tiếng Anh với Đức

- Thôi không có tiền bao, nhìn hai thằng đói quá không biết sao lại hiện diện nơi này

- Cigarette please!

Hai ông bỗng nhồm dậy xin thuốc bằng tiếng Anh rồi đưa tay vào môi ra hiệu. Tôi ngửa miệng nói tiếng Việt:

-Hey Việt Nam?

Hai ông mừng hóm nói:

- Răng mô hai anh là người Việt?

Tôi gật đầu:

- Hai ông từ Huế qua đây ?

- Không mô hai em bên Mã lai qua, trại Bi đông anh biết không ?

-Tôi ở Indonesia, mà làm răng đứng nơi ni? Tôi chơi tiếng Huế

- Em đi hái nho lậu \$1 Dollar mỗi giờ

Trời ! chưa đánh khai mẹ nó hết trơn, đúng là khù khờ cha đũa đại. Tính ra hai ông này quá thật thà ăn thất nghiệp hái nho lậu, thôi chuyện người ta. Tôi nói:

- Giờ ni mà hái gì ?

-Tụi em chờ người đến rước về, không biết mô tê mà đi xe lửa, người rước chắc bị chuyện chi rồi. Tụi em chờ gần 3 tiếng rồi.

- Thôi mày cứ cà nhay hoài, kệ họ. Ông Đức nói nhỏ

Đưa cho hai ông vài điều thuốc chúng tôi quay ngược lại cái bar gần bưu điện đã lên đèn, khách vào tấp nập. Chúng tôi lủi vào với con Linda tìm bàn ngồi, hàng chục cặp mắt thò lỗ nhìn hai thằng Chin cặp tay gái Úc đi vào. Đất có Thổ công sông có Hà bá, nhìn Thổ công nơi này có số má, đeo dây chuyền to bằng sợi dây neo, tôi đâm ra lo sợ ông Đức quậy nữa, nhưng lỡ bộ cứ tỉnh bơ, lai rai vài món đồ biển chờ gái ra nhảy. Gái nơi này đa dạng, có em từ nơi xa về xóm nhỏ vì ế độ, son phấn như hát hò quảng ở

Việt Nam, đúng là đa văn hóa.

Mô Phật, có bạn gái đi theo ông Duck hết lên vùng, ông nhảy cha cha rất điệu theo kiểu tiếng hát dân chài, tụi Úc vỗ tay hà rầm. Nhưng có một tên trong ban nhạc nhận ra Duck Superman, vì hắn có chơi trong ban nhạc ở cái club khi ho cò gáy Murrawee. Hắn mừng quá lên sân khấu cho đèn sáng và trình trong nói với khách là nhân vật nhai ly trong show truyền hình chiếu mấy tháng trước đang có mặt tại đây. Cả cái bar nhón nháo lên: - *Mr Duck Superman please, please, please...*

- Chết mẹ tao, giờ sao? Tao hết ăn ly được rồi, bùa nó biến đâu mất tiêu khi tao cặp con Linda. Ông Duck lên tiếng.

-Không phải chuyện của tao, mà tự lo đi ông nội. Không thì vô toilet chuồn, tao ra sau, OK?

Nhưng đã trễ, tụi choai choai xăm mình nhào xuống lôi ông Duck lên sân khấu. Ông ban nhạc chạy vào lấy cái đĩa của Italia dày như pizza đem ra giới thiệu. Mr Duck Superman rưng rưng nhìn tôi cứu bồ, tôi chơi ác cứ để ông bạn vàng phân bua bằng tiếng Anh ba chớp chỉ đủ để của gái. Dưới này Linda rất ngạc nhiên và hứng chí khi biết bạn trai Mít của mình từng lên tivi và nổi tiếng tại đây.

Nhìn cặp mắt thất vọng của thằng bạn, tôi lên cứu bồ. Cầm micro, tôi xin lỗi là bạn tôi đi với bạn gái chưa chuẩn bị hàm răng, phải có cuộc hẹn và phải tốn tiền chứ không miễn phí. Ông chủ bar đồng ý hẹn ngay, tôi cho số điện thoại dỏm. Ông cũng không tính tiền rượu đêm nay. Biết được uống chùa rượu thế này tôi đã chơi luôn vài ly hảo hạng Golden blue cognac cho biết mùi đời. 10h đêm tụi tôi rút lui, đi ngang con đường thấy hai ông Huế còn ngồi co ro bên trạm xe bus. Tôi dừng lại hỏi:

- Sao chưa về ?

- Anh ơi! giúp tụi em đi về, giờ ni người đón không đến biết mô mà lần.

- Thôi ! lên xe chờ ra ga xe lửa, còn chuyển cuối cùng 10.30 pm

Bỏ hai ông Huế xuống ga Swan hill, hai ông mừng quýnh cảm ơn lia lịa rồi nói:

- Kiểu ni chắc tụi em cạch tới già không đi làm nữa. Mà hai anh làm chi ở đây?

- Thôi chạy vào mua vé kéo trẻ xe, trái đất tròn may ra gặp ở Melbourne.

Tiếng còi xe lửa dồn dập. Tụi tôi quay về, vừa vào nhà nửa tiếng thì tiếng rên hì hì dồn dập trong căn phòng duy nhất tôi nhường cho thằng bạn nói khổ Duck Superman. Tôi trần trọc nhớ vòng tay của Jessica rồi thở dài.

Sáng dậy hé cửa nhìn vào hai con nhộng ôm nhau ngáy như kéo gỗ, tụi nó húc nhau dữ quá nên ngủ như chết. Tôi viết vài hàng bỏ lên bàn dọn có đồ ăn trong tủ lạnh rồi đi làm. Vừa ló đầu vào còn hơi men, ông Dr John không vui rầy tôi như người cha

- Xin lỗi Dr John, tôi có bạn nên uống vài ly.

- Hôm nay có ca ruột thừa mà mổ được không? Sắp có kết quả xét nghiệm rồi. Tao mất ngủ mấy hôm nay mệt quá, đứng bên mà mổ nhé. Như lần trước

- Không sao, ông cứ nghĩ đi, tìm chỗ ngủ vài tiếng là OK.

Dr. John người Úc, họ rất ít trách nhiệm. Khi ở bên trại tị nạn, nhân viên bộ di trú Úc giao hết con dấu và mẫu passport cho mấy ông Việt gốc Tàu tị nạn làm mưa làm gió; giờ nơi này tôi không phải là bác sĩ mà cũng cho cầm dao mổ miễn là được việc. Mổ ruột thừa không phải là ca mổ lớn nên tôi cứ làm chẳng thắc mắc, nhưng không có Dr John bên cạnh lúc tôi mổ và ký giấy thì ông cũng liều thật. Bệnh xá hẻo lánh không ai nói gì, nhưng việc gì rồi cũng có cái giá của nó. Dr John sắp nghỉ hưu, người thay thế không biết là ai. Hôm nay cuối tuần, ông người thổ dân đau ruột thừa vì có biến chứng ung thư trực tràng nên phải chuyển lên bệnh viện khác, tôi khởi làm. Loay hoay đến 3pm tôi xin về vì hết việc, về đến nhà thì ông bạn tôi biến mất cùng con bạn gái. Chắc loanh quanh ở cái thị trấn này. Đến gần tối ông bạn tôi về.

- Hey, tao đi thám thính bên phía con sông thấy cần tây và rau xà lách son nhiều lắm, tao hái về một mớ chiều luộc ăn
- Trường mà tìm ra mỏ vàng ai dè toàn là rau xà lách son. Tụi Tây nó chỉ ăn cần tây còn xà lách không không biết ăn. Tối nay thả rông vô xóm thổ dân xem múa lửa lễ hội, mày đi không?
- Ok đi cho biết

Cánh rừng rừng khuynh diệp bạt bạt ngàn, một một nhóm thổ dân sinh sống. Những căn nhà khang trang do chính phủ xây cho họ. Một khoảng sân rộng, lửa được đốt lên, tiếng tù và trống thùm thùm... âm thanh dồn dập rạo rục. Thanh thiếu niên, nam nữ già trẻ lớn bé thổ dân đều tụ lại, đem ra đủ mọi loại thú ném vào đồng lửa và uống loại thức uống sền sệt cay cay nhưng rất phê như cần sa. Ông bạn Duck tôi chiếu cố tận tình nháy múa cùng bạn gái và đám thiếu thiếu nữ thổ dân, đến khi sương đêm gần xuống cùng kéo nhau ra bờ sông thoát y tắm để tẩy rửa. Đây là tục lệ của thổ dân, chúng tôi phải làm theo khi vào đây. Tôi bị một con bé thổ dân lai Úc nhắm từ trước. Nó kéo tôi đi, đến bờ sông tuột quần tôi ra lội xuống sông, tôi chơi với la bài hải làm cả bọn cười rộ lên. Nhìn lại thì thằng Duck cùng con bạn trần như nhộng đang chạy với đám thổ dân choai choai. Đây chỉ là sống theo lối thiên nhiên không làm tình, ai muốn thì kéo nhau về phía cánh rừng bên trái tha hồ. Con bé thổ dân hát nước lạnh như nước đá lên mình tôi làm thằng nhỏ thun lại, lẽ ra tôi nên làm nóng trước khi xuống sông. Tôi từ chối đôi tay cô bé thổ dân kéo đi, không dám phiêu lưu tìm của lạ, sợ như lúc ở KonTum đụng đến gái Thượng là phải lấy không thì bị bồi thường, (thổ dân Úc cũng có tục lệ na ná như vậy) nên bùm thằng nhỏ lên bờ tìm áo quần. Những đóm lửa bùng lên soi sáng cả góc sân, mấy ông già thổ dân say chèm nhẹp nằm lê la không chán mền gì cả. Tôi thám lạnh chun vô xe thì té ra ông Duck và bạn gái hùng hục mần tình trên xe. Tôi mở cửa lên ngồi vào tay lái đề máy xe chạy ra con đường đất, thằng bạn tôi phê loại cần sa của thổ dân, hai đứa vẫn ôm nhau bên sau xe mặc tôi lái về nhà.

Một đêm với thổ dân Úc cũng tạm đủ, tôi không muốn thêm một lần nào nữa. Tiễn bạn Duck về, con Linda hẹn gặp tại Newcastle. Tôi không hứa. Vào căn phòng gần một năm chưa dọn dẹp, tôi lôi hết đồ đạc ra đem xuống máy giặt tẩy uế hơi hám đàn bà. Xong ngủ vui đến chiều.

Dr John tuần sau về hưu, tôi thì chưa có thư của Medical Council để đi thi lại, chắc họ quên tôi luôn. Nghe tin Dr Williams ba Jenny về làm giám đốc bệnh xá này, tôi không vui cũng không háo hức. Nếu không có tin gì từ Medical Council chắc tôi bỏ nghề về Melbourne, tìm việc làm tay chân rồi xin học nghề gì cho nhanh, còn không xin đi lính

lại. Tôi thích quân đội và yêu đời lính.

Dr John làm một bữa tiệc nướng ngoài trời từ giã tại sân sau bệnh xá, có mặt Dr Williams, Jenny cùng bạn trai đến chung vui. Tôi muốn lánh mặt nhưng không kịp đành nán lại. Jenny thấy tôi muốn lánh mặt nên dẫn bạn trai lại nói:

- Bạn em muốn xin lỗi anh vì chuyện hôm trước
- Oh thôi quên đi.

Thằng bạn trai Jenny đến bắt tay nói:

- Tôi tên Tony, xin lỗi đã làm anh bức mình.

Bắt tay hẳn xong tôi xin lỗi về nhà. Dr Williams gọi tôi lại nói mai vô sớm ông muốn gặp. Tôi gật đầu xong nắm tay Dr John thật lâu. Ông viết cho tôi địa chỉ của ông ở Bendigo và số phone, hẹn gặp nhau ở đó một ngày có dịp. Ánh mắt ông vui lên

-OK Lee, hy vọng sẽ gặp nhau sớm.

Về lại căn phòng trống vắng, tôi chợt nhớ đến những tháng năm ở KonTum, nhớ bạn bè, nhớ từng con đường khu Hàng Keo và Võ lâm, nhớ trường học... Từng kỷ niệm về vây chặt lấy tôi trong giấc ngủ chập chờn đầy mộng dữ. Tôi đã thoát khỏi nghiệp chướng của đời người, còn sống sót sau chiến tranh, nhưng tin tức về các cuộc động binh nơi biên giới Tây Nam làm tôi xót đau. Lại đánh nhau, không hiểu nổi còn đánh nhau đến bao giờ???

Sáng tôi đến bệnh xá sớm hơn thường lệ để gặp ông xếp mới không biết có chuyện gì

- Morning Sir
- Hi Lee, hôm qua ngủ ngon không ?
- Not bad, Sir

Ông nhìn tôi hơi ngạc nhiên về lối trả lời không hứng thú và không cảm ơn một cách lịch sự, nhưng ông thông cảm cho thằng Chine này, chắc nó cau có vì vụ bị bắn vệt trời của thằng boyfriend con gái ông.

- Mà y có thư của MDEC gửi về, hôm qua bận rộn tao quên đưa.

Tôi theo ông vào phòng nhận thư của Medical Council, họ hẹn ngày gặp để kiểm tra trình độ, như vậy là cho tôi thi lại. Tôi đưa ông Dr Williams xem, ông nói:

- Mà y về soạn một bài thuyết trình 10 trang giấy, khoảng hơn ngàn chữ viết tay theo một đề tài như trong thư nói.

Tôi cảm ơn ông quay về phòng làm việc suy nghĩ lung tung. Chắc tôi phải viết chữ thật to để ăn gian giấy. Tôi suy nghĩ như một đứa con nít học lớp 3 nhưng rồi cũng vô thư viện copy những khúc liên hệ đến đề tài này, lò mò viết được hơn ngàn chữ về đề tài y khoa phòng ngừa. Ông Dr Williams khỏi cần biết tôi làm gì lúc ở bệnh xá để tôi có thời gian tập trung viết bài. Tôi cũng nhận một lá thư của Bệnh viện lớn Austin Hospital ở Heidelberg gửi về hộp thư của tôi hôm tháng 10 về chương trình Nurse Retraining chỉ 12 tuần, bắt đầu từ chương trình này tôi sẽ học thêm một năm nữa. Tôi phải trả lời họ trong vòng 2 tuần nhưng trễ quá rồi vì bây giờ đã là tháng một, do tôi làm biếng ghé hộp thư, coi như xong. Giờ chỉ còn hy vọng vào Medical council, nếu rớt chỉ còn nước đi cầm súng hơi chui dưới gầm xe mà vắn ốc vít. Thôi hạ hồi phân giải.

Còn cả tháng nữa dư thì giờ chán, cuối tuần tôi vô nông trại tìm ông Paul, leo lên chiếc Cessna 150 cùng ông bay tà tà trên các cánh đồng để ông bắn nai. Tôi bây giờ lái rất rành. Ông Paul đã mổ thông động mạch tim khỏe lại, có thể đấu với bò rừng hay kangaroo nhưng cũng mang theo thuốc phòng hờ trong máy bay. Những con nai chạy bán sống bán chết dưới cánh đồng rộng bao la, mỗi lần ông Paul nhắm tính lấy cò thì tôi lắc cánh. Ông chửi tôi tắt bếp, đòi đập tôi xuống cánh đồng. Tôi cười bảo: - *thôi bắn một con đực, để con cái nó nuôi con*. Ông bắn rất hay và biết nhận diện con đực, con cái qua cặp sừng. Bắn xong đáp máy bay xuống cánh đồng khiêng lên có con cả trăm ký. Về nông trại tôi bày cách nai nướng vỉ với bơ. Dr Williams không thích chuyện này. Ông nói: - *Mày có Holy name of Buddha (Pháp danh) mà đi theo thằng em tao giết nai không tốt*. Tôi im lặng nghe nhói trong đầu, còn ông Paul thì trầm ngâm suy tư. Khi bữa ăn chấm dứt, ngoài cổng có tiếng ngựa hí vang. Jenny đón Jessica về cuối tuần

- Mùi gì hấp dẫn quá mẹ ?

- Nai nướng vỉ Lee làm đấy!

- Em ăn anh làm cho. Tôi nói

Jessica đứng im lặng nhìn tôi thật lâu, nàng muốn nói gì đó rồi thôi và gật đầu đi vào. Tôi bày biện thịt và chỉ cách cho hai nàng tiểu thơ của gia đình này. Họ ăn rất tận tình với rượu vang đỏ. Mắt Jessica nhìn tôi rục rủa, nhưng tôi không muốn ở lại đêm. Tôi cảm thấy không thoải mái khi đụng mặt Jessica cùng gia đình vì bà Maria cứ nhìn tôi nghiêm nghị. Người phụ nữ Do Thái ít bao giờ cười, đây là một truyền thống của họ khi mất quê hương. Tôi cứ đánh du kích chiếm động hoa vàng, bà cũng chẳng hay. Tôi biết bà thương tôi, thằng Chine này bán trời không mời thiên lôi mới lưu lạc đến đây, nhưng bà sợ tôi gắn trái bom nổ chậm, lẹo tẹo với Jessica đang học y khoa. Suốt ngày ở trong nông trại như một kibu (?!), bà cứ yên chí cục cưng của bà vẫn còn trong trắng. Có lần tôi nghe ông Paul nói lớn: - *Em có chắc là con Jessica chưa tuột quần ra cho thằng Lee nó khám không?* Tôi nghe xong lẳng lẳng đi ra cánh đồng nho mà khâm phục ông cự

Đại úy pháo binh bắn đầu trúng đó, chắc ông có kinh nghiệm nhiều.

Tôi xin phép mọi người ra về vì bên ngoài trời sắp tối. Tôi có chiếc xe Suzuki trâu cùn chạy trên mọi địa hình mua mấy chục dollars vì bị lật dên, tôi mua luôn cái máy nơi bán đồ cũ gắn vào chạy ngon lành, đang dựng bên ngoài rào. Lụi cụi đạp chiếc xe mãi nó không chịu nổ máy, nhìn xuống đất một bãi nhớt chảy ra. Tôi rụng rời: thôi hết đường về. Quay lại thì Jessica đã đứng sau lưng:

- Anh đừng hòng về đêm nay nếu không muốn dắt bộ con trâu này hơn 10 cây số đường ruộng!

Thì ra hai nàng chơi tôi xả hết nhớt máy để tôi ở lại, mà loại nhớt 90 ở nông trại ba nàng không có. Đúng là đàn bà ra tay, tôi đành bó phép. Dường như trời sanh ra đàn bà trên thế gian này đều giống nhau. Tôi chợt nhớ đến vụ chiếc xe đạp tuột sên năm nào ở Kon Tum do cô gái tên Thanh dàn dựng lừa tôi sập bẫy. Tôi đưa hai tay lên trời chào thua trong tiếng cười như pha lê vỡ của hai bà tiểu yêu Úc. Đi vào nhà, ông Paul nhìn tôi nói:

- Mà không về được đâu, tao biết hết, thôi ở đây đêm nay thả ngựa ngắm trăng với gia đình nhân ngày ông Môsê dắt dân Do Thái vượt biển, và cũng là ngày cắt da quy đầu của mấy đứa trẻ trai.

Nghe đến đây, phản ứng tự nhiên tôi chực khép đuôi. Cả nhà cười ồ

- Mà cắt da quy đầu chưa đêm nay tao cắt cho mày.

Trời ạ, tôi còn nguyên xi. Nghe ông Paul nói tôi rùng mình nghĩ thầm: chỉ có con gái ông biết mà thôi!

Ánh trăng sáng vàng vạc trên cánh đồng ngút ngàn. Mọi người gọn gàng trên yên ngựa. Ông Dr Williams không tham gia. Tôi, ông Paul và ba người đàn bà với áo liền quần lười màu da người phi nhanh về phía trước. Thật ra tôi không thích lắm nhưng vì nhập gia tùy tục nên miễn cưỡng chạy theo. Tôi muốn có một mái tóc thơm mùi bồ kết tựa vào vai lúc này để tôi thần thờ ngâm thơ, nhưng đây không phải là Việt Nam. Quê hương tôi bên kia bờ đại dương xa thẳm.

Trăng lên đỉnh đầu. Quay về nhà tôi cuộn tròn trong cái da cừu nằm thao thức trước lò sưởi. Jessica đang trong thời mùa trăng giống như con mèo cái động đực đang rón rén đi về hướng tôi thì có tiếng cửa bà mẹ: - *Jessica giờ này chưa ngủ sao?* Nàng quay về phòng một cách hậm hực, công lao tháo nhớt xe để tôi ngủ lại bị bà mẹ cảm mũi kỳ đà.

Sáng ra ông Paul bày tôi lấy nhớt 30 pha lẫn dầu diesel cho vào chiếc Suzuki chạy xăng 2 thì, chạy đỡ không sao.

- Sao bố không nói với con, hôm qua ngủ lại đây chẳng được cơm cháo gì.

Ông Paul cười ha hả:

- Mày bị bà Do Thái cảm mũi rồi. Thôi cứ đánh du kích theo lối của mày thường dùng.

Mẹ kiếp, mày nghĩ tao không biết gì sao thằng Chine?

Tôi toát mồ hôi khi nghe ông pháo binh nói.

- Mà nè, nếu mày thương nó thì đừng để có thằng cu hay cái bướm lòi ra. Nó còn đi học. Coi chừng bà Do Thái thiên mày.

Tôi cảm ơn ông Paul quá chừng chừng. Ông dường như thông hiểu binh pháp Tôn tử mà tôi dùng.

- Tao với mày đều là sĩ quan có học qua binh pháp Tôn tử và chống du kích. Mày nên nhớ Úc là quân đội có tiếng chống du kích với đôi giày ngược đế (*) Những gì mày làm tao điều biết. Thôi mày giả bộ đi về rồi ra bờ sông, Jessica chờ mày ở đó

- Cảm ơn bố nội tuyến.

Tôi khoá quá đạp chiếc xe Suzuki nổ máy dọt lẹ rồi quay ra bờ sông Murray nước đang lớn. Khoảng 15 phút sau Jessica có mặt, chúng tôi ôm nhau như Ngưu lang Chức nữ lâu không gặp, nhưng giữa dòng không mông quạnh này không làm được chuyện gì.

- Anh để xe nơi đây lên ngựa về trang trại vô nhà chứa nông cụ

- OK em thông minh lắm

Tôi thót lên lưng ngựa chạy về nông trại, quán nhau với Jessica trên đồng cỏ khô cho ngựa. Nhưng vô quýt dày có móng tay nhọn, bà Do Thái mẹ Jessica thấy vắng bóng nàng bà đi tìm. Tiếng vó ngựa từ xa hướng về chúng tôi, con ngựa của Jessica đang cột nghe tiếng hí vang lên. Tôi vội tìm cái quần mặc vào, hôn Jessica rồi đánh bài tầu mã, men theo những giàn nho chạy lủi về hướng sông tìm chiếc xe Suzuki thì không còn. Nó bị ai đó đẩy xuống nằm chèo queo dưới đáy sông Murray. Ai chơi thiệt ác. Tôi chưa nghĩ đến mẹ Jessica. Bây giờ lội xuống kéo chiếc xe cùn lên cũng được nhưng nó như đồng sắt vụn. Tôi thẩn thờ bên bờ sông một lát rồi đành cuốc bộ hơn 10 cây số. Trời se lạnh. Tôi đi một hồi tháo mồ hôi, gần nửa đường có tiếng xe từ phía trước mặt chạy đến. Tôi thấy một tên đàn ông giống bạn học Jessica khi tôi đến tìm nàng nhưng không chắc lắm vì khá xa, tôi đang băng đồng đi tắt cho nhanh. Ráng lết đến bìa đường thì Jenny chạy ngựa đến phía sau:

- Hi Lee, mau lên đây.

- Chiếc Suzuki của anh bị ai tọng xuống sông rồi !

- Lên em chờ về, em biết nên đi đón anh đây! Anh biết ai làm không?

- Không!

- Mẹ Jessica đấy.

- Đừng đùa, em đừng nghĩ bậy.

- Chính bà nói với em mà.

Tôi ôm eo Jenny ngựa phi nhanh nên không nghe rõ. Về đến nhà Jenny nói hết, tôi đâm ra giận bà Do Thái vô cùng. Thì ra bà chơi tôi. Tôi làm tỉnh rồi rủ Jenny đi club. Jenny bảo:

- Hai đứa mình hôm nay vui một bữa, kể chuyện gì đến hãy để nó đến. Anh đừng buồn

- OK anh nghe lời em. Nhưng đi như thế này anh rất ngại thằng bạn trai em, không khéo nó đốt xe anh

- Nó về Sydney rồi. Ai cấm nó có bạn gái ở Sydney? Em cũng đâu có theo nó hàng ngày. Thôi bỏ chuyện đó đi. Hôm nay em làm bốn tiếng múa cột xong tụi mình nhiều thời gian để nói chuyện. Giờ em phải về vì đường như có ai đó đến nhà.

Nằm vắt tay lên trán tôi nghĩ năm 1975 đoàn tàu chở quân dụng cho chúng tôi đi nửa đường bị lão Henry Kissinger ra lệnh quay đến Trung đông cập cảng Do Thái. Bây giờ tôi chạy đến đây lại gặp bà Do Thái cảm mũi kỳ đà.

Trời vừa tối, Jenny chạy xe đến đi cùng tôi đến club. Nàng đăm chiêu không nói. Tôi hỏi:

- Em có chuyện gì buồn, Jenny?

- Chuyện buồn của anh chứ không phải của em, anh muốn nghe không?

- Em nói đi

- Hôm qua bạn của Jessica đến nhà lúc em đi gặp anh trên đường đi bộ về nhà

- Tên học cùng đại học với Jessica phải không? Anh đã thấy hắn nhưng xa quá không rõ

- Hắn có gốc Do Thái và đang học y khoa năm thứ 2 tại đại học với Jessica. Anh thua rồi Lee. Bao nhiêu đó cũng đủ làm anh say đêm nay phải không?

Tôi nghe nhói trong tim, nhưng nghĩ lại mình chẳng có gì để mất, trái cảm tôi đã ăn phân nửa, còn lại phần người khác. Tôi kêu rượu. Jenny không cho:

- Anh uống bia đi, em còn làm việc và ăn cái gì cho no bụng.

Tôi say mèm loạng choạng đi về vì Jenny còn phải làm cho hết giờ. Nàng xót xa nhìn theo tôi. Con đường trước mặt dường như dài hơn...

Sáng thứ hai vào bệnh xá làm việc thì Dr Williams gọi tôi lên:

- Đừng nhậu nữa Lee. Hôm qua mẹ con Maria và thằng em tao về Melbourne rồi, không rõ có việc gì. Tao biết mày buồn, nhưng con em dâu Do Thái của tao nó đã chọn thằng đó vì cùng gốc Do Thái với nó. Chuyện bình thường, hãy vui lên. Cũng gần đến ngày phải gặp Medical Council rồi. Thôi đi về làm việc đi. Cố lên!

Tôi làm việc như người mất hồn. Trời ơi! tôi thất tình? Không, tôi chưa bao giờ thất tình vì tôi là một tên sát gái có tiếng thì tại sao tôi phải đau vì tình? Dr Williams muốn tôi khuấy khỏa, cuối tuần ông đem ngựa đến, dẫn tôi về trang trại của ông trong khu rừng Red gum do một thổ dân Úc được mượn trông nom. Ở đó có một ngọn đồi có nhiều nấm Truffle rất quý giá đến 5.000 dollars Mỹ một ký. Nấm này không trồng được, tụi nó nằm sâu trong lòng đất trong lớp rễ cây sồi. Tôi có nghe qua nhưng tưởng chỉ bên Âu châu mới có vì nhiều cây sồi. Nói đến 5000 dollars một ký mắt tôi sáng rỡ, nó còn quý hơn cả kỳ nam và trầm mà tôi và thằng Đức từng đi tìm trong rừng Khánh Hòa năm 1976.

Tôi nghĩ thầm cứ theo ông vào khu đất đó xem. Loại nấm này phải dùng chó mới tìm ra được. Ở nông trại có con Dingo làm được chuyện này. Dr William là một nhà thảo học, ông rành về các loại cây cỏ và công dụng chữa bệnh như mấy ông thầy thuốc Nam bên

nhà

- Lee, mày muốn ăn con nhộng Witchetty Không? Loại công trùng mà thổ dân Úc dùng làm món ăn thường ngày
- Tôi biết và thấy trên tivi nhưng chưa nếm thử, trông nó giống con nhộng trong củ khoai sùng hay trong bông cây dứa
- Loại nhộng này ăn sống mới ngon. Vào đó tao chỉ mày cách đào.

Tôi chỉ muốn biết về cây nấm với giá \$5.000 kg nên không mạo hiểm mà đến con nhộng. Đầu óc tham lam của tôi làm việc lia lịa. Tôi định về kêu thằng Đức thám hiểm một chuyến biết đâu tìm ra nấm. Tôi là thằng vừa tham vừa dần, không nghĩ đến chó, cứ nghĩ nấm như củ khoai mì bới lên là có. Theo ông Dr Williams tôi học được nhiều điều. Những cây sả của Úc như cỏ bông lau, mùi thơm như sả của mình, có công dụng trị đau đầu, thổ dân Úc dùng thay cho aspirin. Càng đi sâu vào khu rừng thì kỳ hoa dị thảo rất nhiều nhưng đờn nấm ông không cho biết. Chắc ông đọc được ý nghĩ của thằng Chinese. Tôi thất vọng nhưng ráng cố gắng đi theo. Đến trang trại, con Dingo dẫn chạy vô căn nhà được cất bằng gỗ khuyh diệp thơm ngát. Một nhóm thổ dân Úc đang làm việc ngừng tay nhìn chúng tôi. Họ sống cách biệt với bên ngoài tuy phía trái cánh rừng có đường xe đi vào không xa lắm.

Bên trong căn nhà, trên tường có treo một tượng Phật bán thân. Dr Williams nói:

- Khi tao qua Philippine có đến một ngôi chùa Tàu. Tao cảm thấy mình như ngộ điều gì khi thấy bức tượng Phật này, nên thỉnh đem về đây dù tao theo đạo Chúa.
- Ông có tìm hiểu thêm về Zen không?
- Tao rất thích vì đó là một chân lý mới mà tao vừa khám phá, dù nó đã trên 2000 năm.

Một vài củ nấm trên bàn. Nó màu nâu và bốc mùi thum thum chẳng có gì đặc biệt, được thổ dân tìm thấy quanh đây. Tôi làm lạ hỏi:

- Loại này không giống truffle của Âu châu, thưa Dr?
- Khác màu do phong thổ nhưng mùi vị và giá trị không khác. Nhiều người đang đi tìm nó nhưng không dễ.

Nhộng witchetty được thổ dân bày ra với nấm. Bữa ăn trưa chỉ có nhiều đó và vài loại rau như cải tàu bay có lông, tôi không ăn được thức ăn này, chỉ ăn nấm mà chẳng thấy có gì đặc biệt. Chắc tôi thằng Chin từ một nơi xa đến chẳng biết ăn loại nấm cao sang đất tiền này. Ông Dr Williams nhìn tôi cười khi tôi cầm lát nấm Truffle lên ngửi và nhăn mặt. Nhộng Witchetty thì dễ đào, cứ nhìn cây nào ngọn vàng đọt giống cây đuông bên VN mình thì bên trong có nhộng đang sống.

Tôi bỏ ý định tìm nấm vì nhậu không vô, muốn về nhưng đã lỡ hứa ở lại đêm trong trang trại này với Dr Williams. Đành bầm bụng ngủ lại. Nửa đêm tôi mơ màng trong giấc ngủ thì một toán chiến sĩ người thổ dân với cung tên và lao làm bằng gỗ xông vào bắt tôi và Dr Williams treo lên cành cây. Tôi và Dr là vật tế lễ đêm nay. Bên dưới họ hành lễ cúng thần linh, họ sẽ nướng chúng tôi và ăn thịt như mọi cà răng cặng tai ở Châu Phi

- Um ka răng um ka răng yoto ku ru ku chum chum

Tiếng tù và tiếng nhảy trùm thụp và lửa đốt lên sáng rực cả một góc rừng. Thổ dân kéo về đông như đàn kiến, người tù trưởng cầm một cây nhọn đâm vào ngực ông bác sĩ rồi hứng máu bằng hai tay vẩy lên đám người đang tụ hội như các chức sắc của bộ tộc. Dr Williams ngáp vài cái rồi chết, họ kéo xuống quăng vào đống lửa cháy tí tách, xé thịt ra ăn nhậu với một loại nước đặc sệt đen như dầu hắc. Đến phiên tôi, ông tù trưởng dùng ngọn đuốc soi mặt vì thấy tôi không phải người da trắng. Ông nói: - *ku ru ku ru -mày từ đâu đến?* Tôi la lên: - *từ Việt Nam.* Ông ta chạy vào phía cánh rừng lấy ra miếng da Kangaroo, soi đuốc vào bản đồ giống như cao nguyên trung phần Việt Nam bao hết cánh đồng Chum, nhìn tôi rồi nói: - *đây phải không?* Tôi mừng rỡ gật đầu. Ông quay lại ra lệnh thả tôi xuống xong quỳ nâng tôi công lên vai chạy chung quanh khu vực tế lễ. Thổ dân reo hò vang dội: - *mà ca long công mà ca lòng công ku tum ku tum...* Tôi chẳng hiểu họ la gì nhưng nghe tên ku tum tôi nghĩ chắc Kon Tum nên cũng hét lên: - *Kon-Tum Kon Tum...* Có tiếng súng chọt nổ, người da trắng tấn công vào bìa rừng, đám thổ dân quăng tôi vào góc rừng khuyh diệp một cái huých rồi chạy tán loạn. Tôi lóp ngóp bò dậy, mồ hôi vã ra như tắm. Thì ra tôi vừa mơ và rớt xuống sàn gỗ khu trang trại. Bên kia ông Dr Williams vẫn ngủ say, chỉ có hai người thổ dân đang đốt lửa sưởi ấm. Đã hơn 4 giờ sáng trong ánh lửa bập bùng, tôi nhìn hai người thổ dân và nghĩ không biết họ có ăn thịt mình không? Tôi không dám ngủ tiếp cho đến sáng đem giấc mơ kể lại cho ông Dr Williams. Ông cười và kể lại bằng tiếng thổ dân cho hai ông đang ngồi sưởi ấm, hai ông thổ dân nhe răng nhát tôi và nói:

- Thịt mày da vàng ngon hơn thịt ông Dr John, nhưng nói cho mày biết: tụi tao chỉ ăn thịt kẻ thù khi tế lễ nếu tóm được nó lúc bộ tộc bị xâm lấn, còn không thì thịt thú nơi này thiếu gì. Kangaroo, bò rừng, nai, cá sấu, rắn,... đủ mọi thứ thịt rất ngon để ăn. Thịt người tanh lắm.

Tôi hỏi:

- Bộ hai ông ăn rồi hả ?

- Không! ông nội tao kể lại cho ba tao nghe, ba tao kể cho tao nghe. Lâu rồi, khi tụi đế quốc Anh mới đến vùng này

Dr Williams lên tiếng:

- Chúng ta đang ngồi trên vùng đất thiêng thuộc bộ tộc Ku rai và được công nhận của chính quyền Liên bang. Nơi này đặc miễn mọi thuế má và không được khai thác quặng mỏ kim loại, cũng như săn bắn. Giấc mơ của mày là có thật, cách đây hơn trăm năm nếu vào đây tao với mày sẽ bị nướng vàng như con vịt Bắc kinh để họ uống rượu. Thôi mình đi tìm vài tổ ong Gumbi xong rồi về.

Ong Gumbi, một loại ong quý chuyên hút mật hoa như ong ruồi bên Việt Nam nhưng nhỏ hơn. Chúng bay từng nhóm trên khu vực có hoa để hút mật hoa. Mật hoa này rất thơm, bán mắc tiền vì hiếm, thổ dân dùng trộn với sả trị bệnh ho rất công hiệu. Tìm được vài tổ mật ong Dr quay về dù còn rất nhiều. Ông nói:

- Thôi đủ rồi, đừng tham. Phật dạy “thiểu dục tri túc”.

Nghe ông nói, tôi không ngờ khi theo đạo Phật người Tây phương tuân thủ giáo lý một cách trân trọng, dù không có sự bắt buộc nhưng có lý trong cuộc sống họ sẽ áp dụng.

Ông Dr nhét vài củ nấm Truffle đủ dùng cho bà Do thái Maria khi cần, riêng tôi hết quan tâm vì thấy chẳng ngon tí nào. Bỏ tiền ra mua đến 5000 Dollars một ký, tôi chẳng ham- tôi nói với Dr Williams, ông chỉ cười. Loay hoay với ông tôi quên mất những chuyện buồn đã qua.

Về lại nông trại tôi đứng bên ngoài không vào nhà. Ông Paul đi ra:

- Lee, tại sao mày không vào nhà?

Tôi hậm hực nhìn ông

- Tao không làm gì để mày buồn. Bà vợ tao chuyển hướng khi gặp thằng nhóc có gốc Do Thái đồng chủng với bà. Nhưng mày yên chí, tùy Jessica...

Tôi làm thinh không nói gì. *What will be will be- cái gì tới thì sẽ tới*. Bà Maria lấp ló nhìn tôi từ khung cửa nhà bếp. Tôi thót lên lưng ngựa cùng ông Dr Williams về lại bệnh xá.

Tôi làm việc lẻ mề cho qua ngày vì tôi cũng có ý định chỉ làm nơi này một năm rồi về Melbourne sau khi được công nhận bằng cấp tại Úc. Cuối tháng tôi về Melbourne thi sát hạch tại hội đồng y khoa nghề nghiệp. Tôi ghé lại nhà bà nội Jessica lấy chìa khóa phòng. Bà nói:

- Ba mẹ Jessica về đây thay chìa khoá phòng Jessica và nói không cho mày đến đây nữa.

Tôi lặng thinh quay ra, sau lưng nghe tiếng đóng cửa nhẹ nhàng của bà nội Jessica. Thế là xong một cuộc tình!

Gặp hội đồng y khoa, tôi đọc hết bài thuyết trình về y khoa phòng ngừa mà tôi viết trên 1000 chữ. Chỉ có vài câu hỏi được đưa ra:

- Khi cấp cứu những ca chảy máu cam phải làm sao?
- Tại sao không được chích morphine khi bị thương đầu?
- Lidocain có gây chết người không nếu dùng quá liều, triệu chứng như thế nào?

Tôi trả lời từng phần rành mạch, đúng như chuyên môn. Trả lời xong thì có ông bác sĩ gốc Ấn Độ hỏi:

- Mày có thể cho tao biết bao tử người và bò khác nhau điểm nào? Và vi trùng của bao tử là loại gì? Có lây nhiễm không?

Tôi hơi choáng và bực mình vì câu hỏi đi ngoài đề tài, nhưng vẫn nhìn ông ta rồi nói:

- Thưa Dr tôi không phải là thú y, nhưng xin trả lời: Dê, cừu, bò dạ dày kép khác với người chúng ta dạ dày đơn không nhai lại. Và vi trùng Helicobacter của bao tử dễ lây nhiễm. Dr có hài lòng câu trả lời của tôi không?

Ông ta cười. Tất cả xong, không ai còn thắc mắc. Tôi ra về chờ ngày họ gửi thư công nhận đã qua kỳ sát hạch và được tăng lương vì có bằng tại Úc. Thật ra đây chỉ là thủ

tục vì họ biết hết khả năng, kinh nghiệm của tôi trong thư giới thiệu của ông Dr John.

Buồn, tôi muốn đến trường Jessica học tìm nàng nhưng tần ngần một hồi lại thôi hãy quên đi, coi như một kỷ niệm đẹp của cuộc đời ly hương . Ghé bạn bè, ghé nhà chị Chín thăm thẳng cu Giống và anh chị của nó, tụi nhỏ lớn bộn sau một năm đến Úc

- Chị có đi thêm bước nữa không?
- Già rồi em, ở vậy nuôi con.

Chồng chị, anh nuôi của tôi chết khi vừa đến bến bờ tự do, thân xác vui chôn nơi đất khách Indonesia. Chị mới 37 tuổi vẫn còn xuân sắc, biết bao tên xa vợ lạc con người Việt ngấm nghé nhưng không thành vì chị phòng ngự kỹ quá. Và nhìn bầy con năm đứa chắc ông nào cũng ngán...

Tôi về lại Swan hill tiếp tục công việc hàng ngày thì có một tin chẳng vui đến, một bệnh nhân mổ appendix bị nhiễm trùng, không lành hơn ba tháng. Hồ sơ mổ do Dr John ký và tôi là người mổ. Lúc mổ chúng tôi có thử máu, ông thổ dân này có triệu chứng bệnh tiểu đường, sau lại không chịu đến bệnh xá tái khám, vết mổ không lành, không được vệ sinh nên bị nhiễm trùng nặng. Dr Williams lo ngại nhìn tôi:

- Mọi chuyện đã đến tai bà bộ trưởng y tế Tiểu bang Victoria. Chắc mày và Dr John sẽ ra tòa. Tao vừa nói chuyện với ông giám đốc bệnh viện Swan hill, Dr John tắc trách khi để mày làm công việc này. Họ moi ra nhiều chuyện dưới này, có người báo cáo giấu mặt, mày chuẩn bị tinh thần.

Tôi thù người ra hết muốn làm việc. Nhiều chuyện xảy ra với tôi cùng một lúc. Người thổ dân kiện bệnh xá đã cho nhân viên thực tập là tôi mổ ruột thừa cho ông ấy nên gây ra hậu quả, mặc dầu lỗi do ông. Chẳng cần biết về vấn đề y khoa phòng ngừa, họ đòi bồi thường, họ sẽ thắng chắc 100% vì tôi không có bằng hành nghề tại Úc.

Hai ngày sau tôi bị đình chỉ công việc chờ ngày ra tòa, chẳng ai cứu nổi tôi và Dr John. Dr Williams ôm tôi, ông rất thương tôi, bảo đừng lo để ông tìm cách.

- Mày về Bendigo gặp Dr John bàn luận việc ứng phó và tìm luật sư, để tao phone cho ông ấy ngay bây giờ

Ông Dr Williams phone cho Dr John nhưng không ai bắt máy. Tôi về nhà ngủ không được. Nửa đêm tôi viết thư để lại cho thằng Sam và Mark cùng đám môn sinh mà tôi rất thương, nói rõ lý do tôi ra đi không từ giã. Sau gần một năm học võ với tôi, thằng Sam và Mark đã khá nhiều, có thể tự dạy cho võ sinh, phần tôi sẽ lên đây thêm mỗi năm một lần để chấm thi lên đai. Tôi nhìn lần cuối chai nước mắt làm từ nguyên liệu seasol nằm trên khung cửa chưa một lần ném thử rồi ghé Real eState Agency bỏ chìa khóa và số tiền thêm một tuần mượn nhà trong hộp thư, xong về Melbourne. Đời tôi lại có một khúc quanh mới từ đây!

Tôi ghé Bendigo lúc 10 giờ sáng, loay hoay mở bản đồ tìm nhà Dr John, đến nơi thì ông đi vắng. Căn nhà nhỏ xinh xắn trên con đường Kunast không có ai, không lẽ ông về Swan hill lo luật sư (?). Ngồi trước căn nhà một hồi thì cảnh sát đến vì có người báo có tên Chine ngồi canh me để ăn trộm. Tôi trình bày lý do và đưa bằng lái xe thì cảnh sát nói ông Dr đã đi nước ngoài cả tuần nay, có nhờ hàng xóm trông hộ nhà.

Tôi lái xe về Melbourne, không trở lại Murrawee. Một tháng sau tôi trở lại ra tòa cùng với Dr John và bị phạt hành chính, ông thổ dân chẳng được đồng ten nào vì ông có bệnh tiểu đường và ăn ở mất vệ sinh, một tuần ông mới tắm sông một lần và không chịu tái khám sau khi mổ.

Dr Williams khuyên tôi trở lại công việc. Giấy chứng nhận bằng cấp Oversea Master Nurse cũng đã gửi về bệnh xá, Dr Williams đưa tôi một cách trịnh trọng- nhưng thằng Chine là tôi cũng không mặn mà gì với nơi này. Tôi nói tôi muốn về Melbourne và hẹn mỗi năm sẽ lên đây thăm ông cùng Jenny, ông rất buồn nhưng tôn trọng quyết định của tôi. Tiền lương và ngày nghỉ được thanh toán đầy đủ, tôi có thể sống thoải mái vài tháng không cần trợ cấp.

Ghé lại thăm anh em thằng Sam và võ sinh vài tiếng, chia tay tụi nhỏ rất rất bịn rịn, lòng tôi buồn vô cùng. Thời gian còn lại tôi ghé Newcastle thăm mấy đứa bạn và thằng Duck, nếu muốn làm cu li tại cảng BHB thì cứ nhào vô, công việc người bản xứ chề nặng nhọc nhưng lương khá hơn làm ở hãng ráp xe. Đi tìm mấy ông bạn cũng khó khăn, vài lần ôm cái điện thoại công cộng mới được các ông chiếu cố bắt máy vì bọn họ đều làm ca đêm ban ngày ngủ như chết. Tôi đến không thông báo trước nên không ai nghĩ làm để tiếp tôi, mấy ông đi làm mua về quặng cho thùng mì gói. Đêm trong căn nhà gỗ đang coi tivi thì màn hình bỗng nhiên tắt, có ai đó mở cửa đi vào và tiếng dội nước của toilet làm tôi nổi da gà. Không hiểu số tôi gặp với người âm hay sao đi đâu cũng bị ma nhát. Căn nhà bạn bè đi làm ca đêm hết, ở nhà với tôi chỉ có một ông tị nạn nửa chừng xuân ngủ ngáy như sấm. Sáng sớm buồn quá, tôi lang thang ngoài bến tàu, thấy một chiếc tàu cũ rỉ sét với lá cờ đỏ sao vàng trên ống khói. Đám thủy thủ lố nhố đứng trên boong tàu nhìn tôi bên trong hàng rào. Họ không được phép lên bờ, tôi cũng nhìn họ như những người xa lạ dù khoảng cách chỉ 20 mét. Chiếc tàu này sang Úc xin lúa mì nhưng vì không an toàn hàng hải nên bị kéo về đây để sửa, đến đêm họ nhổ neo trốn mất vì giá sửa đến mười mấy ngàn đô, lấy tiền đâu mà họ trả. Mấy ông Hải quan Úc không biết, hay biết nhưng làm thinh- chuyện này sau do một ông an ninh kể lại cho đám bạn tôi ở bến cảng. Thấy ở nơi này chẳng khá được. Buổi chiều buồn hiu hắt, cầm chai bia nhìn ra biển, từng con sóng bạc đầu nhấp nhô... thấy mình giống như ông tị nạn trong tấm hình nổi tiếng được báo chí Úc đăng: quần ống loe, đôi dép sa pô dày như chiếc ghe mang từ Việt Nam qua, nhứt y nhứt quờn đứng giữa giữa phố

Richmond của Úc tu chai bia..., với chú thích bên dưới Sad Evacuees (người tị nạn buồn) làm xúc động người tị nạn Việt Nam khắp nơi trên thế giới. Cuối tuần cả bọn kéo nhau đến cái bar lớn nhậu để ông Duck lên nhảy, ông cũng quậy tưng nhưng không bị bùa nhập nữa. Ông và con Linda vẫn đầm ấm. Ông vui miệng kể với tôi: - *Con Linda nó biểu tao cạo lông cho nó giống như tóc Mr. T, mà tụi đàn bà Tây rậm như một đám cỏ vàng úa của cánh rừng nhiệt đới...* Mấy ông bạn đánh cá của tôi bây giờ ai cũng có vợ Úc, nhiều ông đi bên vợ cao to như chú lùn đi bên Bạch Tuyết.

- Đức, kỳ này mày hết nhai ly rồi sao hay vậy?
- Tao không biết, chắc hết linh khi tao cặp với con Linda. Mấy hôm nay tao bị bón dử quá nên đi bác sĩ Úc xin thuốc. Vừa uống xong chẳng thấy gì cả.
- Thì cũng từ mới công hiệu, thuốc tây chứ đâu phải thuốc tiên. Tôi nói

Khoảng 15 phút sau ông bạn vàng của tôi ói mửa tùm lum, tôi lật đật đưa cho cái xô. Thì ra ông bạn vàng của tôi uống nhầm viên thuốc nhét hậu môn:

- Mẹ, mày có ngu thì ngu vừa thôi, thuốc nhét đít mày đi nhét vào mồm.
- Tao có có biết đâu? ông ông bác sĩ đưa toa, tao vào tiệm thuốc tây mua, tao tưởng thuốc xổ
- Sao mày không đọc kỹ?
- Mẹ nó viết chữ bác sĩ tao bó tay
- Thì bác sĩ nó viết như vậy nhưng cũng có ghi cách dùng đây nè: Do not drink, anal insertion only (không được uống, chỉ dùng đặt hậu môn). Mày ba chóp ba nháng, nhậu nhẹt gái gú riết thành vệt què, có ngày chết. Thôi mai tao về Melbourne, chắc không về Swan hill nữa.
- Mày để lại hai em gái đó cho ai? uống quá để tao
- Không đến mày đâu, nên tao thất tình nè.

Sau gần một tuần vui chơi với bạn bè tại Newcastle, tôi từ giã ông bạn hiền Duck về Sydney. Gần đến tết Kỷ Mùi năm 1979, một cộng đồng Việt đang thành hình và chợ tết cũng sắp tổ chức. Không khí tết xôn xao khắp các khu phố có người Việt và Tàu làm chủ. Nổi buồn cũng vui đi. Bánh tết, bánh chưng được gói bằng giấy bạc vì không tìm ra lá chuối ăn cũng tạm được, có còn hơn không! Đến giờ đón giao thừa người Việt tha hương kéo về đông nghịt cả góc phố, cũng có bàn thờ Quốc tổ Hùng Vương và bản đồ Việt Nam. Đến giờ hát hát Quốc ca mọi người cùng hát: *Này công dân ơi đứng lên đáp lời sông núi...* lời ca vang lên trong uất nghẹn đầy nước mắt. Xong bài hát nước mắt tôi cũng nhạt nhòa tự bao giờ. Người Do Thái khi gặp nhau nói: *Mai chúng ta về đất hứa*, bây giờ chúng tôi gặp nhau cũng nói: *mai chúng ta sẽ về lại quê hương...*

Nấn ná lại vui ba ngày tết xong, tôi lái xe về Melbourne một mình. Trên con đường quốc lộ 31 nhiều xe Truck, họ chạy bạt mạng như mấy ông xe nhà binh bên nhà cho đúng giờ nên tôi rất sợ đám hung thần này. Lúc đó đường xá Úc không rộng lớn, hai xe đối nhau dễ lạc tay lái làm mình toi mạng. Khi quá mệt tôi dừng lại giữa rừng ngủ một chút. Con đường dài 800 cây số, tôi lái hơn 9 tiếng đồng hồ về đến Melbourne. Trời vừa sáng tôi tấp vào cây xăng đỗ xăng xong làm một giấc đến 8 giờ.

Ở Melbourne tôi đi tìm việc làm khác không dính đến ngành y, nhưng khi xin việc tại công ty Ago farm machinery & Engineering, người nhận việc đọc hồ sơ kèm theo bằng Nurse duy nhất mà tôi có rồi bảo: nơi này đang cần một Master Nurse, công việc là khám bệnh, cấp cứu và thử xét nghiệm tiểu đường hàng năm cho hơn 500 công nhân, lương hậu hỉ, nếu tôi muốn họ sẽ trình giám đốc. Công việc nếu tôi chấp nhận thì còn nhàn hơn và không tiếp xúc nhiều với bệnh lây nhiễm. Tôi nói với họ cho tôi suy nghĩ,

mai tôi đến nhưng rồi lơ lửng. Lúc đó tôi còn ham chơi, lại theo mấy ông bạn vào nhà máy ráp xe Toyota, ngày chúi đầu vào gầm xe, tối về ngủ như chết vì công việc lao động tay chân nhưng vui là được nói tiếng Việt, nhậu bù khú cuối tuần và dê gái thoải mái. Lúc này đàn bà VN từ các trại tị nạn sang rất nhiều đến bão hòa. Tám bằng Maters Nurse tôi treo lên tường lâu lâu đứng nhìn chẳng có gì luyến tiếc. Tôi hài lòng với công việc tay chân và mơ một chuyến trở về miền đất hứa. Con tàu Exodus do chúng tôi mua từ bãi phế thải được sơn phết lại toàn bộ, công tác tổ chức cho chuyến hải hành tốn khá nhiều thời gian và công sức. Thế nhưng chuyến trở về năm 1985 vì nhiều lý do bất thành, mất cả năm tôi đành về lại Úc. Đây là sự lầm lẫn lớn nhất của cuộc đời, sau này nghĩ lại tôi rất hối hận. Không thể trở lại ngành y vì không bệnh viện nào nhận do không có quá trình công tác liên tục, tôi phải làm lại từ đầu, ghi danh học một khóa sửa hộp số tự động. Với lòng đam mê máy móc tôi rất giỏi bắt bệnh cho các loại xe trang bị hộp số loại này. Rồi tôi mở một garage, garage của tôi trở nên nổi tiếng, công việc làm ăn khá khấm khá, tiền vào khá bộn. Tôi đâm ra rượu chè nhà hàng sau giờ làm việc, đầy nhóc bạn bè kiếm tiếng cười bên những chai rượu đắt tiền, gái gú tùm lum. Tôi trả lương hậu hỉ, bao cho thợ máy ăn nhậu thả giàn. Tôi hoang phí hết vào cuộc vui, không tiết kiệm tiền kiếm ra được.

Một hôm đang lụi cụi dưới cái pa-lăng sửa chữa hộp số cho một chiếc xe thì sau lưng tôi có một giọng khàn đục của một ông Tây. Tôi quay lại ngỡ ngàng, thì ra ông Paul và ông cũng ngỡ ngàng nhìn tôi. Mất một lúc lâu không ai nói với nhau câu nào. Ông Paul lên tiếng trước:

- Lee, tao không ngờ gặp lại mày. Xe tao bị hư hộp số không về được Swan hill mày sửa dùm tao được không? Nó chạy chỉ có hai số.
- Ok ông Paul, tôi làm ngay, nhưng đừng nói với ai là ông gặp tôi.

Tôi thay cho ông hộp số khác cho nhanh, lấy tiền tượng trưng. Để thợ ráp vào, tôi dắt ông ra nhà hàng Việt Nam gần đó ăn phở. Tôi không hỏi đến Jessica con gái ông và vợ ông, mọi chuyện đã là dĩ vãng nên chôn chặt cho yên, chỉ hỏi thăm anh ông Dr Williams khỏe không? Vì mấy năm rồi tôi không về Murrawee thăm.

- Tại sao mày không làm trong bệnh viện mà chọn cái nghề tay dính nhớt thế này?
- Ông còn nhớ tôi đã nói với ông tôi thích vọc máy máy hơn cầm ống chích lụi mông không?
- Tao nhớ! mày còn hỏi lại tao câu hỏi đàn bà và cái chai khác nhau chỗ nào khi tao và mày sửa cái máy chiếc Cessna 150 tại nông trại nhà tao. Mày thông minh, đáp trúng câu tao hỏi là đàn bà và chiếc xe đạp khác nhau chỗ nào. Mày vợ con gì chưa?
- Chưa bố, con đã làm chuyến Exodus như Ari Ben Canaan để sau này thành thủ tướng Do Thái, bố nói nhớ không?

Ông Paul chột nhớ và nói.

- Tao nhớ, nhưng lịch sử không lặp lại lần thứ hai cho tụi mày như dân Do Thái đâu. Thôi lấy vợ tạo lập cuộc sống mới đi. Mày đã lãng phí cơ hội quá nhiều.

Nhìn chiếc xe ông già vợ hụt Paul cựa đại úy pháo binh Úc khuất dạng cuối con đường Hopkins tôi quay vào. Chột nhớ Jessica kinh khủng. Người thiếu nữ gốc Do Thái đã làm tôi chơi với một thời gian giờ ra sao? Đây là câu trả lời

**

Nhìn đồng hồ và biển báo trong xe còn 5 phút nữa đến ga Swan hill tôi trở về hiện tại. Bên ngoài sân ga Swan hill hiện dần. Tôi thẳng Chin năm xưa dù không còn làm việc tại

bệnh xá Murrawee nhưng hàng năm vẫn về để thăm Dr Williams, tôi xem ông như người cha. Lần nào đến cái Club uống bia thì ông chủ đều gọi Jenny nói có thằng Chine về thăm mày. Chúng tôi dành thời gian cho nhau đến lúc tôi có vợ vẫn đều đặn cho dù giông bão của cuộc đời. Tôi thắng trăm có lúc trắng tay ngủ trong xe. Hơn 40 năm, bệnh xá Murrawee đã giải thể từ lâu, Dr Williams về hưu và đã mất. Tôi có số hưởng của trời cho mấy lần, trong tay tôi là tờ di chúc và cái bản đồ miếng đất nông trại kèm theo Giấy chứng nhận quyền sở hữu. Tôi ghé viện dưỡng lão thăm Jenny, nàng đang bị bệnh tâm thần nhẹ nên cũng nhìn ra tôi. Nàng sống cô đơn, tài sản ông Dr Williams để lại không ai cai quản. Cái Club đã đổi chủ nhưng tấm hình bọn tôi và thằng Duck nhai ly vẫn còn treo trên vách. Đến văn phòng chuyển nhượng nhà đất người họ đạo đã chờ. Họ rất vui khi thấy tôi. Ký xong giấy tờ tôi ghé Murrawee đi một vòng trên xa lộ mới đẹp khang trang bằng taxi, phía xa xa trang trại của ông Paul và bà Do Thái Maria vẫn còn đó, và tôi giờ đã già. Tôi xuống taxi đi về căn hộ năm xưa, tất cả đã biến mất, chỉ còn lại mảnh đất trống ngổn ngang vật liệu xây dựng, họ đang xây một khu chung cư mới. Anh em thằng Sam và Mark cùng đám môn sinh của tôi vẫn còn nơi này, họ đã có vợ con và bám lấy nông trại, trở nên khá giả khi lúa mì và rượu vang Úc có giá trên thị trường.

Về lại Swan hill tôi lang thang trên đường trước cửa shopping thì có tiếng gọi:

- Anh Lee!

Tôi quay lại nhìn thật kỹ ai gọi, thì ra Jessica giờ đã lớn tuổi đang nhìn tôi. Tôi ngần người mắt chột nhòa lệ, người tôi yêu năm xưa hơn 40 năm tôi lánh mặt. Tôi nói:

- Xin lỗi bà tôi, không phải Lee, tôi là thằng Chin của Murrawee, bà làm người.
- Anh còn giận em đến bây giờ sao? Anh có biết em khổ như thế nào không? Anh vẫn khỏe mạnh nhìn dáng anh em nhận ra ngay!
- Thôi! nhận ra anh như vậy là OK rồi Jessica. Dĩ vãng đừng cho nó sống lại.
- Mình có thể uống một ly nước nói chuyện được không? Jessica mời

Ánh mắt van lơn, vẫn ánh mắt ngày xưa tôi đắm chìm trong đó.

- OK em, anh còn dư giờ để về Melbourne. Chúng ta thoải mái nhưng bỏ qua chuyện cũ. Với anh quá khứ là một kỷ niệm, nhắc đến lòng ai cũng buồn

Tôi nhìn nàng, những vết chân chim trên khóe mắt nhòa lệ.

- Chồng em mất mấy năm nay. Em ra trường làm việc tại Royal Hospital Melbourne năm 1985. Tết âm lịch VN năm nào em cũng đi xem hy vọng gặp anh nhưng bật tầm. Hàng chục ngàn người Việt tìm anh như mò kim đáy biển.

- Em tìm để làm gì Jessica?

- Để nói lên một lời xin lỗi. Em biết anh hàng năm vẫn về thăm bác em Dr Williams và Jenny nhưng anh lánh mặt, không thăm em và ba má. Em không có con, tất cả là không. Em về hưu không còn làm cho chính phủ và đang có phòng mạch tại đây Cha mẹ em họ có nhắc đến anh trước khi mất. Còn anh ?

- Anh vắng mặt tại Úc một thời gian trong năm em ra trường để làm một chuyến hành trình trên con thuyền Exodus như dân Do Thái về miền đất hứa. Nhưng lịch sử đã sang trang...

- Anh nói gì về Exodus em không hiểu?

- Chuyện Exodus về miền đất hứa của anh rất dài, có dịp thuận tiện anh sẽ kể cho em nghe. Anh vẫn là thằng Chin năm nào khi đến đây, đã có cháu nội trai và cháu gái vừa

ra đời mấy tháng. Anh có nghe tin ba mẹ em mất nhưng không đến được, em thông cảm vì anh sợ chúng ta chạm mặt.

- Chúc mừng anh, và em rất mong gặp anh trong tình bạn. Anh thăm Jenny chưa?
- Rồi, mỗi năm đều đặn như một cái đồng hồ. Jenny không may mắn như em, theo đạo Bụt của anh mỗi người có một cái nghiệp tạm gọi là số phận.
- Anh là người đàn ông tuyệt vời. Jenny rất may mắn.

Jessica nhìn đồng hồ. Tôi biết nàng hết thời gian và phải trở lại phòng mạch nên đứng lên. Phía sân ga Swan hill tiếng còi tàu vang lên thúc giục. Jessica tiễn tôi ra ga trong nước mắt chảy dài. Trời cũng đang mưa và nàng chọt ôm tôi trong vòng tay. Tôi lên tàu. Từ ô cửa tôi nhìn ra dòng sông phụ lưu của con sông Murray. Một bầy thiên nga vỗ cánh bay về cuối chân trời...

Phan Nhật Bắc- Melbourne đầu thu 2021

Nguồn: <https://www.nhuygialai.com/2010/10/trang-phan-nhat-bac.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM